

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 16

CENA 50 DINARA

NINĐA

SR NEMAČKA 4,5 DM, FRANCUSKA 12,00 ff, SAD 3 US \$, ŠVAJCARSKA 4,00 Sfr, AUSTRIJA 30,00 Sch, ŠVEDSKA 13,00 Skr

KO SE POSLEDNJI SMEJE . . .

Derek Finegan

KO SE POSLEDNJI SMEJE...

SERIJA

Borilačke veštine

NINĎA

Naslov romana:
KO SE POSLEDNJI SMEJE...

Autor:
Derek Finegan

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektura:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Štampa:
»Litopapir« — Čačak

©DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĎA 16 —
VANREDNO IZDANJE — SEPTEMBAR 1984. godine. Cena 50
dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac,
Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana
Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik),
Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić,
Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola
Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar
Jerković, Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i
714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir« — Čačak.

Derek Finegan

KO SE POSLEDNJI SMEJE...

Ne trudeći se da zakloni usta rukom, Dejvid Bebkok glasno zevnu. Zbog koga bi se, uostalom, i trudio? Kuper je dremuckao u susednoj prostoriji, a mikrofoni pred Bebkokovim nosom bio je već prilično dugo, isključen. Sat i po po ponoći, po jakoj hladnoj kiši, čak i u Los Angelesu nije bilo neko slavno vreme, iako je do Božića ostajalo svega dva desetak dana...

Magnetofon kraj njegovog desnog lakta lenjo se okretao, šaljući u etar uzbuđljive zvuke dobrog džez-a, ali se Bebkok nije zavaravao; kiša je sve oterala pod krovove, a njegovi slušaoci bili su uglavnom ljudi koji su noć provodili za volanom, tražeći mnogo muzike i malo govora koji bi im mogao ometati koncentraciju.

»Anketa krajem ovog meseca«, pomisli Bebkok, »neće biti slavno za WNJC. Buraker će urlati kako gubimo slušaoce, a zna se ko će za to biti kriv... vaš verni Ponoćni pratilac' na talasima WNJC, Dejvid Bebkok... Disk-džokeja je uvek najlakše okriviti, zar ne? Niko ne pita može li čovek svake noći biti zabavan i originalan... i to za bednu platu... Možda je zaista vreme da razmislim o Hitovoj ponudi... Istina, ne nudi nešto mnogo više od Burakera, ali ću bar raditi danju, što bi se i Luizi mnogo više dopalo...«

On obliznu usne i pruži ruku prema telefonu, ali se odmah predomisli. Ne zato što je Buraker, menadžer radio-stanice, strogo zabranio privatne razgovore dok teče program, po teoriji da linija mo-

ra biti slobodna kako bi se slušaoci u svakom trenutku mogli uključivati. Ne, do đavola s Burakerom... Luiza svakako već spava.

Kuper promoli glavu kroz vrata susedne prostorije i Bebkok podiže pogled.

— Šta je bilo?

— Da li ću ti biti potreban do kraja programa? — upita mladić, obarajući pogled i nervozno zabacujući dugu kosu sa čela. — Znaš, mami nije dobro, pa sam hteo da...

— Opet? — osmehnu se Bebkok. — To je treći put ovog meseca, ako se ne varam?

Kuper nervozno sleže ramenima.

— Zista, Dejve... ni lekari ne znaju zbog čega ta iznenadna pogoršanja...

Bebkok odmahnu glavom.

— Što se mene tiče, možeš da ideš — reče stavlajući cigaretu u usta. — Naravno, ti znaš da ti moja dozvola ništa ne znači... ako Buraker neka-ko dozna da odlaziš ranije, biće galame!

— Znam... hvala ti ipak, Dejve. Na mom stolu je još jedna traka, za slučaj da se nešto dogodi...

— Šta može da se dogodi u ovo proketo doba noći? — zevnu Bebkok. — Hajde, kidaj, mali... i pozdravi mamu. Nadam se da znaš da Vigors, dole na vratima, vodi evidenciju kada ko dolazi i odlazi...

a Buraker često pregleda njegov dnevnik.

— Vigors je O. K. — osmehnu se Kuper. — Dobar sam s njim, ne brini Dejve. Laku noć...

— Laku noć — progunda Bebkok, ponovo zevajući. Prokletstvo, ovaj sat kao da je stao... još čitavih dvadeset pet minuta do kraja programa...

Telefon zazvrja i Bebkok se trže, grabeci slušalicu. Valjda neće ponovo biti neki homoseksualac kao prošli put, onaj koji mu je svake noći tri puta zakazivao sastanak, tvrdeći da je lud za njegovim glasom...

— WNJC — izrecitova on živahnim glasom disk-džokeja. — Ponoćni pratilac, s vama svake noći!

— Znam — reče glas sa druge strane žice i Bebkok nabra obrve. Takav glas svakako nije očekivao u ovo doba noći: hladan, precizan, glas poslovnog čoveka koji zna šta hoće da kaže i kako će to reći.

— Šta mogu da učinim za vas?

— Imam jedno zanimljivo obaveštenje za vaše slušaoce. Koliko znam, vaša praksa je da takve stvari uključujete direktno u program...

— Tačno... pod uslovom da procenim koliko će obaveštenje biti zaista zanimljivo —

osmehnu se Bebkok. — Dakle, o čemu se radi...?

— Organizacija za koju radim prodaje određene vrste usluga — nastavio je isti glas, mirno i određeno, kao iskusan predavač. — Možete to smatrati i reklamom, naravno, ali nam je stalo da što više ljudi dozna za to.

»Onda ste odabrali pogrešno vreme i pogrešnu stanicu, mister«, pomisli Bebkok, ali je to bilo nešto što glasno nije smeo reći niko ko je radio za Burakera...

— Žao mi je — reče — ali takve vrste oglasa moraju biti unapred uplaćene u našem oglasnom odeljenju. Možete im se obratiti već odmah posle devet ujutru. Naravno, da se radi o obaveštenju od opšteg značaja, ne bih pravio pitanje, ali... znate već kako to ide.

— Veoma dobro — glas je i dalje bio hladan i precizan. — Kao što znam da imate vezu sa portirom na ulazu u vašu zgradu. Pričekaću na vezi dok obavite razgovor s njim, iako vam odmah mogu otkriti šta će vam reći: pre tačno dva minuta stigao je glasnik sa uputnicom na sto dolara. Mislim da će to biti dovoljno?

— I previše — nasmeja se Bebkok. — Za taj novac možete...

— U redu — prekide ga sagovornik. — Proverite odmah, meni se žuri.

Slegavši ramenima, Bebkok spusti slušalicu na sto pred sobom i okreta tri broja na drugom telefonu.

— Vigors? Bebkok je ovde...

— Ah, mister Bebkok. Upravo sam hteo da vas zovem...

— Da javiš kako se na ulazu nalazi glasnik sa uputnicom na sto dolara? — osmehnu se Bebkok. Nipošto ne bi propustio ovu priliku da se naruga strogom i ukrućenom Vigorsu koji je zlim okom pratio svakog zakasnelog nameštenika i ponizno se klanjao Burakeru i ostalima iz direkcije. — Već znam, Vigorse, hvala... — jednim pokretom Bebkok prekide vezu i vrati se drugom telefonu.

— Halo?

— Novac je, dakle, stigao — mirno zaključio njegov sagovornik. — Želite li sada da čujete poruku?

— Izvolite... — Bebkok privuče bliže sebi blok za koji je tankim lančićem bila vezana olovka.

— Ono o čemu noćas sanjate već sutra se ostvaruje — lagano i razgovetno počeo da diktira glas. — Postoji način, siguran način, da uklonite čoveka koji se nalazi na putu vašeg uspona...

— Molim? — trže se Bebkok. — Kako ste rekli... da uklonite čoveka koji...

— Da, tako sam rekao — potvrdi glas bez imalo uzbuđenja. — Zapisali ste? Idemo, onda dalje: način da uklonite i poslednju prepreku vašim životnim planovima... morate biti samo odlučni i brzi, pozovite odmah, **što pre** Pasadina 6854-854... Treba li da ponovim broj?

— 6854-854 — mehanički ponovi Bebkok. — Ali, slušajte, ovo...

— Još samo jedna rečenica — prekide ga glas sa druge strane. — Cena ne igra nikakvu ulogu, zar ne? Zapisali ste sve? Budite ljubazni i ponovite mi tekst...

Duboko uzdahnuvši Bebkok odgurnu blok od sebe.

— Čujte — reče čvrstim glasom. — U ovom programu emitovali smo zaista sve i svašta, ali ovo... ovo je previše... zaboga, čoveče, pa to je otvoren poziv na ubistvo!

— Upravo tako — ponovo nikakve promene u glasu na drugoj strani. — Poruka ovog tipa i treba da bude jasna, zar ne?

— Ne znam da li je ovo glupa šala, možda neka opklada ili slično — zareža Bebkok — ali ja ovu poruku neću emitovati. Ni za sto, ni za hiljadu, ni za sto hiljada dolara, prokletstvo!

— Čemu toliko uzbuđenja? Posao je posao, zar ne? Prilično kratko ste razgovarali sa

portirom, imam utisak da nije stigao da vam kaže sve. Glasnik je, naime, kod sebe imao i jednu uputnicu na hiljadu dolara. Ona glasi na vaše ime, mister Bebkok.

Bebkok baci pogled na sat. Prokletstvo, još čitavih petnaest minuta do kraja programa, a on mora da sluša ovog manijaka.

— Rekao sam vam već — reče umorno. — Neću pustiti tu vašu šašavu poruku ni za sto hiljada dolara. Jasno? Neću, do đavola!

Kratka pauza, pomalo napeto ćutanje na drugoj strani, a onda prigušen smeh koji nije trajao dugo.

— U redu, mister Bebkok — reče najzad isti glas. — Žao mi je. Međutim razmišljajte o ovome: možda će i varna jednog dana neko zasmetati na putu uspona...

Klik!

Zatresavši glavom, Bebkok spusti slušalicu i s gađenjem se zagleda u nekoliko redova nažvrljanih na bloku. Sa uživanjem je otrgao list i zavitalao ga prema korpi za otpatke u uglu minijaturene prostorije. Glupa šala, proketo glupa šala...

Iako je neko bio spreman da žrtvuje sto... ne, hiljadu i sto dolara da bi tu đavolsku poruku poslao u etar... Ovaj svet je zaista šašav. I sve šašaviji...

Telefon ponovo zazvrja i Bebkok ga pogleda sa mržnjom. Pustio je da zvoni tri puta pre nego što je lenjim pokretom prineo slušalicu uhu.

— Bebkok! — urlao je dobro poznati glas menadžera.

— Bebkok, do đavola, šta radiš? Spavaš na poslu? Telefon zvoni pola sata, a ti ništa?

— Tu sam, mister Buraker — procedi. — Upravo sam bio ustao da podesim novu traku na drugi magnetofon, mister Buraker...

— Druga traka, ha! — posprdno je rekao Buraker. — Spavaš, Bebkok, spavaš! Ni si rekao ni reči već gotovo sat, do đavola! Ja te ne plaćam da slušaš muziku u mom studiju, već da pričaš, čoveče, da pričaš! Slušaoci čekaju tvoj glas!

— Šta da pričam, mister Buraker? — nasmeja se Bebkok. — Noćas na ulici nema ni zalutale mačke...

— Je li? A za koga onda priča Desmond Von na WWIC? Za mačke? Ili za one slušaoce koji se svakog trenutka uključuju u program, a?

— Žao mi je — sleže Bebkok ramenima — ne mogu da slušam druge stanice dok traje naš program, znate — i pored indiferentnosti u glasu, nije mu bilo svejedno. Prokleti Von i njegovo šatrovačko brbljanje na radio-talasima! Ali je WWIC ipak bio najoz-

biljniji konkurent njegovom programu u ovo doba noći... šta li je ta budala ponovo smislila?

— E, vidiš, a ja mogu i moram da pratim šta radi konkurencija! — urlao je Buraker, tako da Bebkok oprezno odmače slušalicu od uha. — Taj čovek tamo ima ideje... ideje, čuješ li, Bebkok? Znaš li šta je ovoga puta smislio? Ne znaš, naravno...

— Ono o invaziji iz svemira, opet? To nije smislio on, mister Buraker. To je smislio Orson Vels još trideset i neke godine. Von je to samo malo prilagodio današnjem vremenu... da ne govorimo o tome da panike praktično nije ni bilo, kao kod Velsa...

— Do đavola i Vels! Ovo je bolje, sto puta bolje? Von ponavlja poruku kako postoji način da se otresete čoveka koji vam smeta, čuješ li! Dovoljno je samo pozvati jedan broj u Pasadini! Slušaoci su prosto pobesneli, njihov telefon neprestano zvrji, gotovo upadaju jedan drugom u reč!

— Broj u Pasadini!

Bebkok obrisa iznenadni hladni znoj sa čela, a pogled mu odluta prema zgužvanom komadu hartije u uglu. Broj u Pasadini...

— Slušaš li ti mene, do đavola, ili ne slušaš? Šta misliš da preduzmeš?

Bebkok odmahnu glavom.

»Sve je to glupost«, pomisli. »Von je naleteo i sutra će mu se smeјati ceo grad...«

— A šta bih mogao da preduzmem, mister Buraker — reče naglas. — Program se ionako završava za manje od deset minuta...

— Đavola deset minuta! Rađićeš do podneva, do sutra uveče, ako bude potrebno! Krajnje je vreme da jednom konačno pošteno zaslužiš ono što ti plaćam! Pozovi Vona kako znaš i pitaj kakav je to trik... a ovaj broj ponavljaj što češće... spremi se da zapišeš: Pasadina...

— Imam taj broj — umorno reče Bebkok.

— Šta?!

— Rekao sam da imam taj broj. A sada ću vam reći isto što sam rekao i tipu koji je hteo da naruči takav oglas: neću da ga emitujem! Da li ste dobro čuli, mister Buraker? Neću!

Osećajući se bolje nego i u jednom trenutku poslednjih nekoliko godina, Bebkok veličanstvenim pokretom zalupi slušalicu. Nekoliko puta se pri gušeno nasmeјao, udobno zaljubljen u stolicu. Šteta što ne može da vidi Burakerovo lice u ovom trenutku, ali i sama pomisao na to neizdrživo je smešna...

Trgao se i bacio pogled na sat. Prokletstvo, vreme je za objavu programa. Privukao je

stolicu i sigurnim pokretom uključio mikrofon.

— Vaš ponoćni pratilac za koji trenutak se oprašta. Laku i dobru noć i lep sutrašnji dan za sve koji su još uvek na talasu WNJC. I, na kraju, zapamtite još samo nešto: uskoro ćete negde, na drugom mestu, čuti jedan telefonski broj i jedno krupno obećanje koje može zvučati prokleta privlačno... ali razmislite dobro o njemu? Nije li već suviše krvi na ovom svetu? Laku noć još jednom... Ponoćni pratilac, Dejvid Bebkok, WNJC...

»Tako im i treba«, mislio je dok je naviknutim pokretima isključivao uređaje. — »Hiljadu dolara... u bestraga i hiljadu dolara.«

Zapalio je cigaretu i nekoliko trenutaka nepomično se deo odbijajući dimove. A onda je slegao ramenima i privukao sebi telefon...

*
* *

Rasel Volkman raseјano podiže pogled sa novina.

— Šta?

— Pitala sam hoćeš li još kafe — svadljivim glasom progundā Mejda. — Zašto me tako čudno gledaš? Kafa nije dobra?

— N-neee... kafa je odlična...

— Pa onda?

— Ništa — on sleže ramenima i ponovo se zadubi u novine, praveći se da čita nešto posebno zanimljivo.

— Ako tako nastaviš da bujliš u novine, zakasnićeš na posao.

— Aha — odsutno odgovori on.

— Šta »aha«? Hoćeš da zakasniš na posao?

— Aha...

S druge strane stola, Mejda sleže ramenima, bacajući se sa obnovljenom energijom na tost premazan debelim slojem butera i džema. Iznad ivice novina Rase baci gadljiv pogled na njeno ugojeno lice sa ostacima onog odvratnog noćnog krema, na nemarno razdrljenu prljavu kućnu haljinu i kosu ispunjenu ukosnicama. Izbegavao je pogled na ogromne grudi koje su se nazirale u izrezu haljine...

»Odvratna je«, pomisli. »Kao krmača, sa tim njenim neprestanim ždranjem i neprestanim glavoboljama. Gospode bože, izgleda gotovo starija od svoje majke... a tek joj je trideset četvrta... U poređenju sa Keri...«

Keri...

On spusti novine i zagleda se u jednu tačku nekud iznad ženine glave. Keri... Keri je već nešto sasvim drugo...

— Čemu se sada ceriš? — dopre Mejdin glas kao iz velike daljine.

— Molim?

— Pitala sam zbog čega se ceriš, Rase? — oštro ponovi žena. — Ti mene, izgleda, uopšte ne slušaš?

— Slušam te — osmehnu se on, pažljivo savijajući novine da bi ih ostavio na ivici stola. — Baci pogled na sat. — Uh, do đavola... moram da požurim... Do viđenja, draga! Javiću ti se ako slučajno opet budem morao da se zadržim...

— Znam — ledenim glasom odvrati Mejda. — Veoma si disciplinovan kao muž, Rase. Uvek se javiš da nećeš na vreme s posla...

— Pa da — namerno dobaci on, dohvatajući tašnu sa poda pored stolice. Lakim korakom prešao je onih nekoliko koraka do predsoblja i pažljivo podesio čvor kravate pred ogledalom, a onda hitro navukao mantil diveći se odrazu svoje vitke figure.

»Još uvek si proketo zgođan, Rase Volkmane«, pomisli, smešeći se svojoj slici u ogledalu. »A ove sede vlasi na slepoočnicama čine te samo još zgodnijim... Nije čudo da se devojka kakva je Keri zatetrebila u tebe...«

— »Do đavola«, lecnu ga neugodna pomisao, »šta je Mejda htela maločas da kaže? Glas joj je zvučio prilično ironično... da ne sumnja nešto?«

— Do viđenja, draga! — do-

viknuo je još jednom i zalupio vrata za sobom. Sa olakšanjem je strčao niz nekoliko stepenika, dišući vlažni vazduh punim plućima.

»Još je mnogo lepih dana preda mnom«, mislio je paleći motor novog »korvera« koji je blistao u punom sjaju čelika i hroma. »Još mnogo lepih dana sa Keri... ali Mejda...«

»Cena ne igra nikakvu ulogu, zar ne?«

Ti redovi koje je, kao privučen magnetom, najpre pročitao na oglasnoj strani jutrošnjih novina neprestano su mu igrali pred očima. »Cena ne igra nikakvu ulogu, zar ne?«

»Do đavola, ako iko stoji na putu mog uspona, onda je to Mejda«, pomisli s gorčinom. »S takvom ženom nikuda ne mogu... a moj posao zahteva izlaske, pozivanje poslovnih prijatelja u stan... koktele... a Mejda je još ružnija kada se utegne u jednu od onih odvratno skupih večernjih haljina iz kojih se salo prosipa na sve strane... A njeno kuvanje...«

»Šta ti je, Rase Volkmane« — reče iznenada u sebi, pažljivo motreći semafor pred sobom. — »Da li shvataš o čemu razmišljaš... o ubistvu... da, o ubistvu svoje žene!«

Vozio je nekoliko blokova prazne glave, čvrsto stisnutih tankih usana, odjednom mno-

go stariji nego što bi trebalo za njegovih četrdeset dve godine. Vozio je prebrzo, neoprezno, suviše opasno za ulice zagušene u jutarnjem špicu.

»Ali mi Mejda nikada neće dati razvod... a ako prihvatim krivicu na sebe, njeni advokati će me odrati. Zараđujem dobro, mogao bih zarađivati još više, ali... Ne, to ni izbliza ne bi bilo dovoljno za pristojan život sa Keri... Ta mala voli provod, voli da se lepo oblači, voli nakit...«

Taksista o čiji se blatobran gotovo očešao, gnevno se iskezi na njega, sipajući pravu bujicu irskih psovki. Volkman odmahnu rukom; Samo mu još nedostaje neka gužva na ulici. I ovako će jedva stići na vreme na posao...

Kao za inat, čitavog jutra nije imao ni trenutka predaha u svom uskom odeljku, staklom odvojenom od drugih odeljenja reklamne agencije »Menton i Rokvel«. Telefon je neprestano zvonio, a kolege i saradnici upadali su bez kucaanja sa pitanjima i upola dovršenim skicama i projektima u rukama.

Oprezno, kao lopov, osvrnuo se oko sebe, iako je drvenim donjim delom pregrade bio zaklonjen od pogleda kolega privukao telefon bliže sebi. Broj mu je bio urezan u pamćenje... okrenuo ga je drhtavom rukom.

— Halo? — upitao je tihim glasom kada je neko podigao slušalicu na drugoj strani. S gađenjem je bacio pogled na dlanove iznenada vlažne od znoja.

— Izvolite — javio se ugodan ženski glas. — Ne morate proveravati, ovo je broj koji ste želeli.

— Uh... mislim, u pitanju je broj koji je jutros dat u oglasu... u oglasu u »Egzamineru«?

— Da, ovo je taj broj — prigušen, topao smeh. — Naše usluge očigledno su vam potrebne čim ste se javili. Budite ljubazni, dajte nam, ime i adresu i očekujte naš poziv.

— Trenutak! — trže se Volkman. Iznenada se osetio mnogo sigurniji u sebe. Boga mu, ovo je po svemu sudeći nečija glupa šala! Šta ako mu se sutra ime pojavi u nekom šašavom ženskom časopisu... u podužem spisku američkih muževa koji sanjaju o tome da ubiju svoje žene?

— Izvolite — glas je bio strpljiv. — Vodite, molim vas, računa o tome da ovaj razgovor ne može trajati predugo...

— O čemu se, u stvari, radi? Mislim, da li ćete zaista... zaista da...

— Da — još jednom onaj topao, prigušen smeh. — Učinićemo sve kako smo i obećali u oglasu, ali nam je za to potrebno nekoliko podataka,

vaše ime i adresa pre svega, zar ne?

— Kako ću biti siguran da za to neće niko doznati?

— Diskrecija je u našem poslu veoma važna. Na žalost, drugih garancija nema. Za sada...

— Za sada? Znači li to da garancije ipak postoje?

— Svakako... ali budite kraći, molim vas. Ime i adresu...

— Hmm... čekajte... u stvari, zvaću vas drugi put...

Zapalio je novu cigaretu i zabuljio se u scenario za kratki TV film koji je neko maločas spustio na njegov sto. Uredno otkucani redovi, međutim, igrali su mu pred očima i nikako nije uspevao da se koncentriše na njihov smisao.

Došavši konačno do zaključka da se ipak radi o gruboj predbožićnoj šali, Volkman se baci na posao, hitro nabacujući svoje primedbe na listove hartije pred sobom. S negodovanjem je pogledao u telefon kada je ponovo zazvonio.

— Molim?

— Sam si, dragi?

— Keri — prošaputa on. — Pobugu, devojko, koliko sam ti puta rekao da me ne pozivaš na posao! Prava je sreća da sam upravo u ovom trenutku potpuno sam, znaš...

— U redu, u redu, nemoj odmah da besniš — mazno je govorio glas devojke sa druge

strane. — Ovo je nešto važno, znaš, Rasele...

On se trže.

— Važno. Da nisi...

Vedar smeh.

— Ne, nije ono čega se plašiš, ne brini. Keri zna da vodi računa o sebi... zanima me da li si video jutrošnji »Klarion«?

— »Klarion«? Ne, nisam. Znaš uostalom da i ne čitam to đubre. Zašto?

— U njemu se pojavio jedan oglas...

Volkman prinese ruku čelu, ali na pola pokreta zaboravi na hladan znoj koji je ponovo izbio po njemu.

— Oglas?

— Da. Razmišljala sam... ti ljudi nude rešenje i našeg problema...

— Ahhh... video sam taj oglas, ali u »Egzamineru«! To je čista glupost, Keri... da si malo bolje razmislila i sama bi to shvatila. Uostalom, ja...

— Rasele Volkmane! — glas iznenada postade oštar i kreštav. — Ako ti ja išta značim, onda ćemo se videti već večeras da porazgovaramo o tome!

On bespomoćno odmahnu rukom.

— Keri, znaš da...

— Večeras! — čvrsto ponovi ona. — U šest, kod mene.

Veza se prekinula upravo u trenutku kada je u Volkmanovu kancelariju ušetala Norma

Finiks, jedna od modela koji su povremeno radili za agenciju. Njišući raskošnim kukovima, hladnokrvno je sela na njegov sto i dohvatila cigaretu iz kutije, smeškajući se ispod čuperaka crvene kose koji su joj padali na oči.

— Izvolite! — hladno reče Volkman. Norma Finiks, njenog pravog imena trenutno nije mogao da se seti, najmanje mu se dopadala od svih modela, zbog svoje vulgarnosti i drskosti. Ipak, bila je nezamisljiva ako ste tražili dobar model za reklamiranje pro-vidnih spavaćica, donjeg rublja, kupaćih kostima...

— Rase, dušo — reče ona promuklim glasom — šta mi to kaže Arkin iz personalnog? Nisam ušla u kombinaciju za onu reviju prekosutra u »Karltonu«, je li?

— Da — odgovorio je, prevrćući tobože zainteresovano hartije pred sobom. — Pa?

— Zašto? Nisam dovoljno dobra? — osmehnu se ona, duvajući dim cigarete prema Volkmanovom licu.

— Nije to u pitanju — sleže on ramenima. — Znaš i sama da su to modeli za sredovečne, punije domaćice, žene koje traže nešto ozbiljnije, znaš. A ti...

— A ja sam za seksi—modele, one od kojih muškarcima polazi voda na usta, to hoćeš da kažeš? — podrugljivo

se nasmeja Norma. — Do đavola, Rase, znači li to da me i ti smatraš uzbudljivom?

Volkman se usiljeno nasmeši.

— To se vidi, zar ne?

— Hmmm... po tvom ponašanju to se ne bi dalo zaključiti, znaš. Homoseksualac nisi, to se odmah vidi... ona tvoja žena, pa... bolje da ne govorimo o njenom izgledu. Prema tome, ostaje nam samo jedan zaključak, je li tako?

— Norma — reče on nervozno — možeš li tvoju analizu da odložiš za neki drugi dan. Imam posla preko glave!

Ona ga je i dalje zamišljeno posmatrala kroz poluzatvorene kapke, njišući se gornjim delom tela i odbijajući kolutove dima.

— Da, to će biti... imaš drugu, mlađu, je li, ti nevaljali dečko?

On tresnu na sto hartije koje je držao u ruci.

— Do đavola, Norma, rekao sam ti da imam posla! Najzad, šta se tebe to tiče... da i imam drugu to ne bi bio tvoj problem, zar ne?

— Da — uzdahnu ona. — Moji problemi su druge vrste. Treba mi taj angažman u »Karltonu«, znaš... ide Božić, a ja sam ostala bez para...

— Ne dolazi u obzir — odmahnu on glavom. — Modeli su već odabrani i probe poče.

— Kao i obično — leno odvrati ona silazeći sa stola. — Pa dobro... Ali, da se vratimo početkom razgovoru. Šta misliš kako bi ona gomila sala od tvoje poštovane supruge reagovala kada bi joj neko javio da se viđaš sa izvesnom plavokosom gospođicom koja živi na Trevor Hajtsu?

Volkman obližnu iznenada suve usne.

— O čemu to govoriš, Norma?

— O »Karltonu« — nasmeja se ona. Lice joj je i dalje imalo miran, naivan izraz.

On nekoliko puta brzo zakluma glavom.

— U redu — reče prigušenim glasom. Dobićeš taj posao u »Karltonu«, prokleta bila! A sada odlazi! Gubi mi se sa očiju!

— Ne budi takav, dragi — mazno reče ona. — Vi muškarci baš ste nezgodni kada se otkriju vaše sitne prljavštine, zar ne? Do viđenja, Rase. I hvala!

Buljio je u zatvorena staklena vrata još dugo pošto je Norma pobedonosno izašla, ne čujno mičući usnama.

A onda, kao da se budi iz sna, privukao je telefon sebi i okrenuo isti onaj broj koji je zvao i pola časa ranije...

*

* *

— Ne, do đavola, nije mi jasno!

Glavni inspektor Haris rezignirano sleže ramenima, kao stari pomorac koji posmatra nailazak bure sa sigurnošću da će se ona, pre ili kasnije, ipak izduvati. U svojoj dugoj karijeri, sa više ili manje uspeha, sarađivao je sa mnogim okružiocima u Pasadini i znao da oni, i pored diploma čuvenih univerziteta, ne poznaju teški, opasni i ponekad prljavi posao kojim se policija bavi. Najzad, okružni tužioci su birani na svoje funkcije, na ovaj ili onaj način provodili te godine u foteljama, da bi potom nestali bez traga ili potražili sebi još toplije mesto pod suncem; glavni inspektor Haris, kao i inspektor i detektiv Haris pre njega, ostajali su tamo gde su ih zatekli, u sve uzaludnijoj borbi sa zločinom koji je imao na stotine ruku. Ili se bar tako Harisu činilo...

— Ne, nije mi jasno — malo mirnijim glasom produži okružni tužilac Rapele, nervozno kuckajući prstima po savršeno politiranoj površini ogromnog radnog stola svoje kancelarije. — Ili je taj vaš čovek potpuno nesposoban, ili oni tamo u telefonskoj centrali ne znaju svoj posao!

— Holfret je odličan policajac — nakostreši se Haris — i vi to znate, Rapele! A što se tiče stručnjaka u centrali, verujem da i oni znaju šta ra-

de... Mislim da moramo priznati da ovoga puta imamo posla sa ljudima koji jednostavno znaju više od njih!

— I da dignemo ruke od svega, zar ne? — podrugljivo dobaci Rapele gladeći svoju kratku crnu kosu iznad prepelanulog lica. Očigledno uživanje s kojim je to činio nije promaklo Harisu. Najzad, nije bila nikakva tajna da je do svog položaja Erik Bruster Rapele došao najviše zahvaljujući glasovima domaćica. — Ne, Harise, to neće ići... moramo učiniti sve da uhvatimo tu bandu i izvedemo je pred sud...

— Mi već činimo sve — reče on glasno, trljajući umorne oči. Rapele ga je izvukao iz postelje nešto posle ponoći, ali se sam posle toga svakako vratio u svoj krevet, da bi sada, oko devet ujutru, bio svež i odmoran kao ruža.

— Vaše »sve« sada očigledno nije dovoljno — suvo reče Rapele. — Pogledajte ovo... telefonski pozivi koje sam jutros zatekao na ovom stolu... petnaest—dvadeset poziva, Harise! Grad je uzbuđen!

Haris se isceri.

— Zar vam ne laska što građani imaju toliko poverenja u vas? A, što se poziva tiče, mi smo ih imali deset puta više, i to od ponoći. Žene koje misle da će ih ubiti muževi, muževi koji sumnjaju na žene... histerične usedelice koje su

nekoga videle pod prozorom, poslovni ljudi koji sumnjaju na partnere, glumice koje misle da će ih konkurentkinje ukloniti da bi došle do glavne uloge u nekom bednom komadu... Da imam pet puta više policajaca ne bih mogao da ispitam sve te pozive pre kraja ovog meseca!

— Od toga nema koristi — odmahnu Rapele glavom. — Treba ići pravo u centar, u centar, Harise. Tamo gde se ta banda nalazi... a do nje, da podsetim, vode telefonske žice.

— Može biti... znate li samo koliko telefonskih žica ima u Pasadini? — nasmeja se Haris. — Do đavola, mislim da se nepotrebno uzbuđujete; sve do sada nemamo dokaza da je i jedno jedino ubistvo izvršeno po narudžbini, a to je ono glavno, zar ne?

— Do sada? — frknu Rapele. — Biće ih, Harise, i nemojte se zavaravati. Videli ste pozive... pre ili kasnije neko od tih ljudi izgubiće živce i pokušati da preduhitri čoveka na koga sumnja da želi njeovu smrt... a da ne govorim šta će se dogoditi kada ta banda stvarno počne da deluje. Holfret radi na tome, zar ne?

— Da. Proveo je četiri sata u glavnoj centrali pokušavajući da otkrije gde se nalazi aparat sa tim brojem, kako sam vam već rekao. Čuli ste: taj

aparat isključen je još prošle godine. Holfret je čak obišao mesto gde se nalazio, jedno napušteno skladište, blizu puta za Glendejl. Provalio je unutra što mu, kao što znate, nije dozvoljeno bez sudskog naloga za pretres.

— I nije našao nikakav telefon, znam već — reče Rapele zavaljujući se u udobnoj fotelji. — Zbog čega posle toga nije zahtevao da se taj broj isključi u samoj centrali? To je najjednostavnije, zar ne?

— Tačno, ali Holfret nema ovlašćenje za tako nešto. Nemam ih čak ni ja. I za to je potreban nalog od suda. Sudija Čembres je odbio da ga izda jutros rano; po meni bar, s pravom. Ti momci nisu učinili još ništa konkretno i možda je sve to još uvek samo šašava šala.

— Nalog može da se dobije — zamišljeno reče Rapele. — Ima i drugih sudija, do đavola. Čembres je matora budala... Pre toga, međutim, trebalo je da pokušate da ustanovite ko je predao te proklete oglase u redakcije listova i radio-stanica.

Haris se s mukom uspravi, osećajući bolove u svakom mišiću.

Rapele podiže obrve.

— Kuda, inspektore? Još nismo završili... Ili ste se setili da svojim ljudima izdate

uputstva o ovome što sam govorio?

— Koji ću vam đavo? — jetko reče Haris. — Vi sve znate bolje od mene, zar ne? Okrenite telefon, nađite Mek Alistera, mog zamenika, i prenesite mu instrukcije. Ja idem u krevet, do đavola! A to što vi predlažete četiri čoveka rade još od ranog jutra, Rapele!

Rapele ga je nekoliko trenutaka smrknuto posmatrao, a onda mu lice obasja osmeh.

— U redu — reče blažim glasom. — Shvatam da sam preterao. Sedite, Haris, do đavola. Mora da ste umorni?

— Ne — ovaj odmahnu glavom. — Moram da idem. Ako zaista želite da mi pomognete, intervenišite da se izdaju potrebni sudski nalozi. Mada...

— Mada?

Haris uzdahnu.

— Ne verujem da će put do njihovog otkrivanja biti tako jednostavan. Ti momci nisu glupi i sve što je do sada preduzeto pokazuje izvrsnu organizaciju. Oni svakako očekuju da će njihova linija biti isključena u centrali... ne mogu a da ne pomislim kako u rezervi već imaju neki bolji i efikasniji sistem za stupanje u vezu sa potencijalnim mušterijama...

Rapele je zurio u svoj sto, lagano klimajući glavom.

— Da Harise... toga sam se i ja bojao — reče tiho. — Pa

dobro, učinićemo sve što se bude moglo, zar ne?

— Sve što se bude moglo — potvrdi glavni inspektor glavom. — Ako to bude dovoljno — dodade malo tiše.

— Kuda, inspektore? — upita Mađoli, njegov vozač kada se umorno spustio na sedišta svojih kola.

— U centralu — progundā Haris. — Ali nemoj žuriti... treba da razmislim.

Mađoli se osmehnu, jer je dobro poznavao Harisa. Još davno, gotovo na početku svoje karijere policajca, Haris je shvatio da neprestana gužva, galama i zvrjanje telefona u policijskim stanicama veoma efikasno ometa ljude sklone razmišljanju i neminovno ih nagoni da postupaju šablonski, da hodaju dobro utabanim putevima policijskog zanata. Na nesreću, zločinci već dugo nisu radili ništa šablonski, ako se ne računaju sitni pljačkaši prodavnica i napadači po parkovima. Upravo zato, Haris je nastojao da se u svojoj kancelariji zadržava što manje i nisu bile retke njegove i Mađolijeve duge vožnje po gradu, u naizgled besciljnom lutanju, kada bi mozak glavnog inspektora užurbano radio, tražeći rešenje za neki novi problem koji je plima zločina nametala.

— Šefe...

— A?

Haris se trže, iznenađen. Nije bio Mađolijev običaj da ga uznemirava u razmišljanju. Mora da se dogodilo nešto zaista važno.

— Šefe... onaj crveni kombi iza nas... zar se i vama ne čini da nas prati?

— Da vidimo — progundā Haris. — Skreni u prvu ulicu desno... ali bez žmigavca...

Mađoli klimnu glavom, ne menjajući tempo kojim su kola išla gotovo do pred samu raskrnicu. Naglo je okrenuo volan udesno i gume su protestujući zaškripale, ali su kola trenutak kasnije već bila u poprečnoj ulici. Haris nije skidao pogled sa retrovizora.

— Prošao je dalje — osmehnu se. — Lažna uzbuna, Mađoli...

Ovaj sumnjičavo odmahnu glavom.

— Može biti, ali...

— Da, i meni je bio sumnjiv — složi se Haris. — To se događa. Obojica smo umorni, znaš...

Mađoli ćutke sleže ramenima, a Haris se vrati svojim mislima. Da, Rapele je bio u pravu; ako banda koja reklamira ubistva po narudžbini zaista ozbiljno misli, onda svakako već imaju neku rezervnu varijantu za kontakt sa zainteresovanim. Telefon koji su do sada na neki način koristili samo za privremeno rešenje; oni moraju biti svesni

činjenice da će policija pre ili kasnije izdejsstvovati isključenje te ili svake druge linije koju bi koristili za svoje potrebe, da se ne pominje mogućnost prisluškivanja razgovora i privođenje svih koji izraze želju da naruče, nečije ubistvo...

Ali, kakav bi to način mogao da bude? Oglasi u listovima, na radiju? Ne, i to ne dolazi u obzir zbog iste loše strane; ko god da bandi svoje ime i adresu mora računati s tim da će ih pročitati i policajci...

— Šefe...

Mađolijev glas bio je tih, vrlo tih. Haris shvati da je vozač sve vreme buljio u retrovizor dok je on razmišljao.

— Opet imamo rep, a? — osmehnu se. — Čekaj, ne govori, pusti da ga ja sam pro-nađem...

Zahvaljujući blagoj uzbrdici uz koju se ulica peša, imao je bolji pogled unazad nego maločas, pa mu nije bilo teško da otkrije tamnozeleni »bjuik« koji se čvrsto držao rastojanja od stotinak jardi iza njih.

— Bjuik«?

— Tačno — klimnu Mađoli glavom. — Izbio je iz poprečne ulice levo od nas i od tada nas ne ispušta iz vida.

Kao da želi da ih demantuje, tamnozeleni »bjuik« iznenađa izbacivši žmigavac i skrete levo u raskrsnici preko koje

su trenutak ranije prešli. Haris zastenja od razočaranja.

— Opet lažna uzbuna — procedi. — Do đavola, koji nam je đavo jutros...

Zavalio se u sedište, paleći cigaretu koja mu je pekla već gorka usta. Zaista je premoren, inače mu se ne bi učinilo dva puta u toku petnaestak minuta da neko prati njegova kola. Najzad, zašto bi neko pratio upravo njega?

Zašto?

Haris se trže i ispravi u sedištu, ne obraćajući pažnju na Mađolijev zaprepašćeni pogled. Iscerivši se vozaču, on izbacila cigaretu kroz prozor i iz unutrašnjeg džepa sakoa izvuče notes. Naškrabao je nekoliko redova na hartiji i dodao list začuđenom vozaču.

»Šta ako nas prisluškuju? Od sada se sporazumevamo samo znacima!«?

Mađoli klimnu glavom, vraćajući listić, a Haris plamen upaljača, kojim je zapalio novu cigaretu, iskoristi da uništi i hartiju. Sada su obojica napregnuto buljili u retrovizor.

— Koliko ćemo se još ovako voziti? — nemarno upita Mađoli.

— Još malo, do đavola — reče glasno, možda i glasnije nego što je želeo. — Treba da razmislim...

— U redu, šefe... kladim se da vas na stolu čeka bar de-

set novih poruka, ništa drugo...

— Zato i neću da idem tamo — nasmeja se Haris. — Hajde, skreni ovde desno... idemo malo u pravcu Alhambre.

Trećeg pratioca, mali kamionet živih boja, zapazili su obojica gotovo istovremeno i zaverenički se iscerili jedan drugom. »Ipak ti još nisi za staro gvožđe, Alberte«, mislio je Haris. »Naravno, ovakvo nešto je i trebalo očekivati... banda mora držati na oku mene, Rapelea, Holfreta, kako bi znali dokle smo stigli u istrazi i na vreme prešla na neki drugi metod rada. Ono sa telefonima trebalo je još ranije da me upozori da momci znaju sve o tehnici telefonije i prisluškivanja...«

Bližila im se nova raskrsnica i Haris se užurba, objašnjavajući Mađoliju znacima šta treba da učini. Ovaj klimnu glavom u znak da je razumeo. Još svega pedesetak jardi...

Pod veštom Mađolijevom rukom njihova kola naglo skretose udesno, u poprečnu ulicu. Stežući zube, Mađoli je suženim očima proučavao kolonu vozila koja im je dolazila u susret... da!

Načinivši nagli zaokret za 180 stepeni nasred ulice, on uspe da ugura kola između dva kamiona u suprotnoj traci, ne mareći za škripu kočnica i gne

vne zvuke sirene. Sada je ponovo jurio prema raskrsnici iz koje je trenutak ranije izašao. Haris napipa revolver u futroli pod sakoom i lagano ga izvuče.

Sada!

Uz škripu guma, policijska kola izjuriše iz poprečne ulice i ukopaše se ispred kamioneta koji se zanesse od naglog kočenja. Tresak lima i stakla odavao je da im je stradalo prednje levo krilo, ali je Haris sa revolverom u rukama već bio na asfaltu, optrčavajući oko prednjeg dela kola.

— Policija! — zaurkao je, mašući revolverom. — Napolje! Sa rukama uvis!

Iza stakla na kabini kamioneta video je dva unezverena lica, iskolačene oči. Svud oko njih zaorile su se sirene, škripa guma i poneki tresak koji je odavao da mnogi vozači još dremaju za svojim volanima.

Čovek pored vozača kamioneta polete vratima na svojoj strani; iskusnom policajcu nije promaklo da se poslužio levom rukom da bi ih otvorio. To je moglo značiti samo jedno...

— Stani! — uzviknu Haris podižući oružje. — Pucaću!

Ne želeći da rizikuje ništa on odskoči korak nazad, u zaklon iza prednjeg dela svojih kola. Čovek iz kamioneta već je bio na tlu; u desnoj ruci držao je veliki crni revolver

čija se cev preteći dizala. Haris ispali jedan hitac u blede lice, iskeženih zuba i baci se na tvrdi asfalt, očekujući svakog trenutka fijuk metka iznad svoje glave...

Snazna eksplozija gotovo ga je odigla od tla i ošamutila. Metal je zaštropotao po asfaltu oko njega, ali se on već oprezno dizao na jedno koleno, rasterujući besmislenim pokretima ruke ispred lica gusti dim koji je iznenada obavio sve oko njega.

— Mađoli! — uspeo je da prostenje. — Napolje, do đavola!

Crvenkasti plamen već je obavio ostatke kamiona i preskakao na prednji deo, policijskih kola. Stenjući od napa, Haris se naže kroz otvorena vrata, pokušavajući da izvuče nepokretno Mađolijevo telo van domašaja plamena i dalje, van kruga koji će zapljusnuti zapaljeni benzin kad plamen konačno zahvati i rezervoar njihovog automobila. Neko pritičra da mu pomogne. Našli su se na bezbednom rastojanju, iza susednih kola u času kada je rezervoar sa potmulim pucnjem odleteo u vazduh.

— Mađoli!

Lice vozača bilo je blede, nepomično kada se Haris bacio na kolena kraj njega.

— Gotov je... — prošaputa uplašeno neko nad njim.

— Prokletstvo — cedio je Haris kroz zube. Duga, tanka metalna krhotina, deo uništenog kamioneta, kao bodež zarila se sa leve strane u Mađolijev vrat, raskidajući mu grlo. Smrt je morala biti gotovo trenutna...

*
* *

Visok mladić širokih ramena, koji je ušao u prostoriju neobičnog izgleda, na trenutak je zastao na vratima koja su, kao u Japanu, nečujno klizala u stranu. Klimnuo je glavom i dugim elastičnim koricima krenuo na suprotnu stranu; njegove bose noge nisu stvarale nikakav šum na podu od glatkih dasaka premazanih lakom i sastavljenih samo drvenim klincima i lepkom.

Na sredini prostorije vežbao je drugi čovek, takođe visok i širokih ramena, obučen samo u blistavobeli kimono sa zagonetnim japanskim znakom na grudima. Njegove bose noge kao da nisu dodirivale pod; pokreti ruku i tela slivali su se jedan u drugi tako brzo da ih je oko jedva moglo slediti; i pored gotovo nadljudskih napora koje je tako nešto zahtevalo, u prostoriji se nije čulo čak ni ubrzano disanje; na privlačnom licu oštih crta nije se zapažao ni najmanji grč.

Plavokosi još jednom klimnu glavom smeštajući se udobnije. I sam majstor borilačkih veština, jedan od najboljih na Zapadnoj obali, bio je svestan da je pred njim umetnik koga je malo ko na svetu mogao dostići. Ne samo zbog savršene koncentracije i brzine; to su bile stvari koje su se napornim vežbama mogle dostići — u pitanju je bilo i nešto drugo; način razmišljanja, možda, koji je čoveku omogućavao da se potpuno stopi sa svojom okolinom, da se identifikuje sa eventualnim protivnikom pred sobom i unapred predvidi svaki njegov pokret.

Naravno, bilo je tu još nešto: majstorstvo u svakoj školi borilačkih veština za koju je svet znao i zatim jedan korak dalje od toga. Majstorstvo u jednoj veštini prednost je u borbi; ali se može pretvoriti i u prednost za protivnika koji tu školu poznaje, jer tada uvežbani pokreti postaju predvidljivi...

Ničega predvidivog, međutim, nije bilo u pokretima čoveka koji je vežbao sam u toj prostoriji i plavokosi mladić s poštovanjem odmahnu glavom, iako je već dugo znao da je pred njim borac koga nikada neće dostići. Nikakva čarolija, naravno, nikakva poznata i nepoznata stimulativna sredstva koja na kratko vreme čoveku mogu dati nadlju-

dsku snagu i brzinu. Ono što je gledao bilo je skup znanja i iskustva za koja postoji samo japansko ime:

Nindutsu.

Ostao je potpuno nepokretan nekoliko trenutaka, ispujavajući moćna pluća vazduhom i nastojeći da vrati uobičajenu mirnoću svakom nervu, svakom mišiću angažovanom do svojih krajnjih granica. Pogled dva tamnoplava oka zastade na posetiocu i preplanulo lice ozari osmeh.

— Zdravo, Pite!

— Da te ne poznajem tako dobro — reče plavokosi — zakleo bih se da uopšte nisi ni primetio kada sam ušao, Les.

— I prevario bi se — osmehnu se onaj koga je nazvao Les, prilazeći dugim elastičnim korakom da bi se i sam spustio na podijum. — Osetio sam te još pred vratima. Oklevao si, zar ne?

Pit obori pogled. Nikakav odgovor nije ni bio potreban.

— Ništa?

— Ništa — s teškim uzdahom odgovori plavokosi. — Ti ljudi znaju svoj posao, Lesli.

— Tako nešto sam i očekivao. Nemoj da te to toliko pogađa, Pite. Mi ćemo im već ući u trag.

— Kog si me đavola onda slao u Pasadinu, ako si znao da ništa neću uraditi? — i pored oštrijeg tona, Pitovo lice

obasjavao je prijateljski osmeh.

— To se moralo učiniti — sleže Lesli ramenima. — Sva-ka potera ima svoje zakone i određeni redosled poteza koji nije dobro narušiti... Uvek počinješ najlakšim i najjednostavnijim načinom, birajući potom sve složenije i napornije poteze, kako ne bi došao u situaciju da topovima gađaš vrapce... To može izgledati sporo i nepraktično, ali ti postepeno doznaješ sve više o protivniku, pripremajući odlučni udarac koji ovaj neće moći da uzvрати.

— To je preduboka filozofija za mene, do đavola! Nemam živaca za takvo strpljivo pipkanje po mraku, ti to vrlo dobro znaš, Lesli. Pokaži mi čoveka koga treba zgrabiti za gušu i prepusti sve meni, a ovo... — on rečito sleže ramenima, buljeći u glatki pod.

— Biće vremena i za to — osmehnu se Lesli — kada saznamo koga treba hvatati za gušu. Koliko sam doznao iz novina, ni policija nije uspela da učini ništa više od tebe?

— Više? Bestraga prvi put sam bio u Pasadini, tamo ne poznajem nikoga, kao što znaš... a za ova tri dana doznao sam bar koliko i policija!

— U telefonskoj centrali nisi uspeo ništa novo da otkriješ?

— Tamo više nema ništa ni da se otkrije. Policijski mehanizam uspeo je da dobije nalog za isključenje te linije tek juče, iako ja smatram da bi im mnogo mudrije bilo da su tu liniju od početka samo prisluškivali. Neće ništa otkriti, naravno. Izgleda da je neko otkrio tajnu tvog malog uređaja, Leslie...

— Nije to nikakva tajna. Ja sam se čudio kako to da se niko još mnogo ranije nije setio da napravi nešto slično — sleže Leslie ramenima. — Nije više nikakva mudrost priključiti se na neiskorišćenu telefonsku liniju i primati pozive preko nje. Mogli su to raditi godinama, naravno, da nisu morali da obaveste o kojem se broju radi. Posle toga, bilo je samo pitanje vremena kada će im policija stati na put...

— I, šta sada? — progundā Pit. — Ostali su bez kontakta sa potencijalnim »kupcima«, zar ne?

Lesli odmahnu glavom.

— Tome se ne smemo nadati. Oni svakako već veoma dobro znaju svoj sledeći korak. Nesreća je što ih u tome niko ne može sprečiti...

— Niko? A mi?

— Na preplanulom licu zai-gra osmeh.

— Naravno da ćemo ih mi sprečiti, Pite, ali to neće biti tako brzo kao što misliš. Ko

u Pasadini vodi istragu o tome?

— Neki detektiv Holfret — mrzovoljno odvrati Pit. — Svi tvrde da je veoma sposoban, ali...

— Ali mu, kao i obično, zastareli zakoni postavljaju više prepreka u istrazi nego sami kriminalci — osmehnu se Leslie ponovo. — Tvoj prijatelj Bebkok nije te mogao uputiti ni na koga drugog?

— Ne. I on gotovo nikog ne zna u Pasadini, sem kolegu koji radi u jednoj od radio-stanica. Taj momak bio je veoma ljubazan, dao mi je čak i novinarsku legitimaciju, ali od toga nije bilo koristi: u policiji ćute kao ribe o pokušaju ubistva glavnog inspektora Harisa i nikome nije bio dozvoljen pristup u laboratoriju u kojoj se ispituju ostaci uništenih vozila.

Lesli klimnu glavom.

— Ne verujem da će bilo šta otkriti. Međutim, oni grdno greše ako misle da je neko hteo da ubije Harisa...

— Nego?

— To je bio defanzivni potez, čija je svrha bila uklanjanje tragova. Naravno, oni su pratili i prisluškivali Harisa, verovatno još nekoliko ljudi koji su ključni za istragu; u ovoj fazi bilo im je veoma važno da znaju dokle je policija stigla. Haris je svakako otkrio da ga prate; zbog čega bi ina-

če iznenada zaustavio neupadljivi kamionet nasred raskrsnice, sa revolverom u ruci, ako je verovati novinama. Neko od vođa bande reagovao je veoma brzo kako bi sprečio hapšenje i ispitivanje ljudi u kamionetu. Verujem da ta dva bednika nisu čak ni znala da nose bombu sa daljinskom komandom...

— Hmm... to mi zaista zvuči verovatno — potvrdi Pit glavom, zabacujući kosu sa čela. — To znači da je banda neobično dobro organizovana, zar ne?

— Upravo tako. Pored toga, u operaciju je uložen veliki novac koji se ne može isplatiti tako brzo, po prirodi posla. Međutim, za šest meseci godinu dana...

Lesli se uspravi, protežući snažne udove.

— Moramo računati s tim, Pite, da će im biti veoma teško ući u trag... Ovaj njihov prvi potez lukavo je smišljen, kao prva faza dobre reklamne kampanje koja potrošačima daje do znanja da se sprema nešto novo. Druga faza za sve je mnogo komplikovanija... iako ja već mislim da znam kako će dalje raditi...

— Ti onda znaš mnogo više od policije — progundā Pit. — Koga god sam u Pasadini pitao, samo je slegao ramenima i gledao me kao da pitam ima li života na Alfa Kentauru!

— Nikakvo čudo — nasmeja se Lesli polazeći prema izlazu iz dvorane. — Policajcima nedostaje mašte. Hajde, idem da se okupam i presvučem, pa na put!

— Put? — trže se Pit, ustajući. — Kuda? U Pasadinu?

— Neee... imam utisak da je središte zbivanja trenutno na drugoj strani. U Ostinu...

— Ostin? U Teksasu? Koji ti je đavo, Lesli, to je na drugoj strani sveta!

— Tačno — klimnu Lesli glavom. — Ostin, Teksas. Tamo idemo, Pite...

*
* *

S mukom gutajući pljuvačku, Rasel Volkman mahnu barmenu i ovaj spremno gurnu preko šanka novu čašu viskija u kojoj je nežno zveckao led. Hladna tečnost, međutim, nije uklonila nijednu grašku znoja sa Volkmanovog lica i barmen ga zabrinuto pogleda. Čovek koji se ovoliko znoji nekoliko dana pred Božić ne može biti zdrav... ili je u pitanju nemirna savest... Bilo kako bilo, najradije bi ga zamolio da potraži drugi lokal; ionako je imao previše nevolja sa drogiranim i pijanim gostima, a niko ne voli da policija upada u bar...

— Mister Jang, pretpostavljam — progovori tih ženski glas Volkmanu na uho. On se

okrete čitavim telom na uskoj stolici.

— Da... ovaj... ja sam — trže se Volkman. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se seti imena koje je odabrao za ovaj sastanak, imena jednog od mlađih saradnika u agenciji. — Vi ste... mislim...?

— Gospođa Tajler — reče ona prigušenim glasom, uspinjući se s lakoćom na visoku stolicu kraj njega. — I pijem rum sa kokakolom...

— Rum i kokakola. Odmah, gospođo! — osmehnu se barman koji nije skidao pogled sa žene. Kao nekom čarolijom, pred njom se stvori velika okrugla čaša sa pićem.

Volkman je još uvek zbunjeno buljio u gospođu Tajler koja je srkutala piće gledajući pravo pred sebe. »Zar je moguće da se ovakva žena bavi tim... tim poslom?«

— Dakle?

Na usnama joj je lebdeo fini osmeh. Sada je gledala Volkmana u oči onim istim pogledom od maločas, pogledom punim neizrečenog poziva. Kao privučene magnetom, Volkmanove oči odlutaše niz haljinu koja je sada otkrivala izvanredno izvajane noge.

— Lepa su, zar ne? — mirno reče gospođa Tajler. — Međutim, mislim da se ovde nismo sastali da biste se vi divili mojim nogama... zar ne, mister »Jang«?

Izraz lica s kojim je propratila poslednju reč jasno je dao Volkmanu do znanja da od njegovog lažnog imena nema mnogo koristi. Usiljeno se osmehnuo, preturajući po džepovima. Ona podiže obrve.

— Idete? Da se niste predomislili?

— Ne. Govorićemo na nekom drugom, pogodnijem mestu...

— Oh? Nemojte da vam neke gluposti padnu na pamet, mister Jang — oči joj iznenada postadoše hladnije. — Ja veoma dobro umem da se čuvam.

Volkman užurbano zatrese glavom.

— Ne — reče zbunjeno — možete biti sasvim sigurni sa mnom, gospođo... ja...

— Da — osmehnu se ona ponovo, mnogo toplije. — Oprostite, pogrešno sam vas procenila. Šta ćete, i to se događa...

Nisu progovorili ni reči sve do izlaska iz bara. Žena zimogrožljivo privuče revere svog mantila oko grla. Kiša je, istina, prestala, ali se vetar sa okeana, sve hladnije, zavlačio u svaku poru.

— Kuda? — upita ona gledajući odozdo u Volkmana. Iznenada je podsećala na nezaštićenu devojčicu i Volkman se u poslednjem trenutku uzdrža da joj nežno ne obavije ruku oko ramena.

— Moja kola su ovde — re-

če promuklo. — U njima će biti toplo... i niko nas neće uznemiravati.

— Vrlo dobro — klimnu ona glavom. — Samo požurimo...

Opuštena u udobnom sedištu, ona je gledala pravo pred sebe, u raznobojna svetla bulevara koji je već dobijao praznični izgled. Volkman je čuao, ne znajući kako da započne razgovor, stežući volan prstima tako da su mu zglavci pobledeli.

— U redu, mister Volkman — reče ona iznenada. — Da predemo na stvar... nemam previše vremena, znate.

On se trže.

— Kako... oh, do đavola!

— Pa da! — nasmeja se ona. — Pločica sa imenom i adresom, skoro ispred mog nosa. Ali zaista nemate razloga da se plašite, Rasele... smem li da vas zovem Rasel? Ljudi za koje radim su ozbiljni poslovni ljudi i svaki podatak koji doznam ostaće u najstrožijoj diskreciji. Konačno, to je i u našem interesu, zar ne? Ko je čovek koji vam smeta?

Gospođa Tajler mirnim pokretima izvuče srebrnu tabakeru iz tašne i zapali dugu, tanku cigaretu, gledajući iskosa Volkmanovo lice.

— Potpuno shvatam vaše oklevanje, Rasele — govorila je tiho, grlenim glasom. — Međutim, ja na vašem licu vi-

dim da ste odluku već doneli... da ste čovek naviknut da donosi teške, odgovorne odluke. Ovaj život nije nimalo lak i stavlja bezbrojne zamke na put ljudima koji su inteligentniji i sposobniji od drugih, vredniji od svih koji ih okružuju. Nije lako osloboditi se uvreženih predrasuda; niko to ne zna bolje od mene, verujte... ali morate shvatiti da su te predrasude izmislili slabići i nesposobne osobe, kako bi sputali one druge i otrgli im iz ruku pravo da upravljaju i odlučuju...

— Vi ste glumica? — upita on iznenada.

— Bila sam — kratko se nasmeja žena. — Kako ste to pogodili?

— Po prirodi svog posla — on slže ramenima — dolazim u kontakt sa vašim kolegama. Moram reći da je šteta što ste napustili taj poziv...

— Posao koji sada radim mnogo je bolji — osmehnu se ona. — A vi? Pozorište? Film?

— Ne. Radim u jednoj reklamnoj agenciji.

— Posao koji me je uvek privlačio — gospođa Tajler duboko uzdahnu i kao nekom čarolijom haljina joj skliznu još malo naviše. — Ali...

— Bilo je suviše prepreka na tom putu? — ironično se nasmeja Volkman. Tri dupla viskija koja je za kratko vreme progutao tek sada su poči-

njala da deluju i on je povratio urođenu lakoću u ophođenju sa ljudima. Do đavola, nije ovo bio prvi krupan posao koji je sklapao... pa čak ni sa privlačnom ženom!

— Tačno — nasmeja se gospođa Tajler glasno, izbacujući nedopušenu cigaretu kroz prozor. — Ali, zaista, da predemo na stvar... ko vam smeta?

— Moja žena.

Gospođa Tajler s razumevanjem klimnu glavom. Uska, nežna ruka na trenutak dotače Volkmanove prste na upravljaču.

— To sam i pretpostavila — reče tiho. — Rekoste da radite u reklamnoj agenciji... ona vas sputava, zar ne? Morate održavati mnogo kontakata, primiti mnogo sveta... a ona nije žena koja se snalazi u društvu, je li tako?

— Još ću pomisliti da sve znate o meni — isceri se Volkman. — Da, tako je, ali mislim da se to vas, gospođo, ni malo ne tiče!

— Velma.

— Molim?

— Možeš me zvati Velma — osmehnu se ona. — Trebalo bi da znaš šta predviđaju zakoni naše drage velike zemlje... ti i ja od ovog trenutka smo saučesnici; nema više razloga za zvanično ophođenje.

— Upravo sam to hteo da kažem — Volkman je trljao

slepočnice ispod kojih ga je iznenada oštro zbolelo. Sa gotovo dvadeset sekundi zakašnjenja pokrenuo je kola kada se svetlo na semaforu promenilo. — Upravo sam to hteo da kažem... koliko će me stajati to zadovoljstvo?

— Deset. — sada je i glas žene bio hladan i poslovan.

— Deset hiljada? Hmmm...

— Previše? Kažu da se u reklamnim agencijama dobro zarađuje...

Volkman je morao da se nasmeje.

— U reklamnim agencijama se zaista dobro zarađuje. Deset hiljada dolara za ovakvu stvar, pa... meni to izgleda smešno jeftino, zaista!

Žena se promuklo nasmeja. — Nisam dobro procenila, znači. Šta možemo, i ja sam nova u ovom poslu... međutim...

— Ima još nešto? — trže se Volkman. Bola iza očiju iznenada je nestalo i on se oseti lak i siguran u sebe, kao uvek kada je u izgledu bio dobar posao. Prokletstvo! Za bednih deset hiljada dolara osloboditi se Mejde! Biti slobodan!

— Da, ima još nešto... — Žena ponovo spusti glas. — Vidiš, ti radiš na mestu koje zahteva kontakte sa mnogo ljudi... a to je ono što predstavlja i najteži deo našeg posla...

Volkman obližnu iznenada suve usne.

— Predlažeš da i ja radim za vas... za tvoju organizaciju?

— Da. U tom slučaju, naravno, ne bi morao ništa da platiš, za izvršenu uslugu.

Volkmanov mozak je užurbano radio, ali je odgovor bio očigledan.

— Ne — odmahnu glavom. — To ne dolazi u obzir...

— Zašto, Rase?

— Razmisli malo, do đavola! — njegova arogancija ponovo je dolazila do izražaja, pothranjivana alkoholom koji je kružio njegovim telom. — Kada... pošto završite posao, ja ću biti na listi sumnjivih, naravno. Policija će me držati na oku... prokletstvo, svi će me izbegavati kao kužnog!

— E, vidiš, tu se varaš — nasmeja se gospođa Tajler. — Prvo i prvo, policija neće imati nijednog dokaza u rukama. Stvar ćemo izvesti kao nesrećan slučaj, u trenutku kada ti budeš daleko od tog mesta...

— To im neće smetati da posumnjaju.

— Ne, neće, ali nijedan sudija neće biti tako glup da te optuži za ubistvo bez mrve dokaza. Naravno, ne možeš izbeći da ti se ime pojavi u novinama i to sve, ali je to samo prednost, ako prihvatiš moju ponudu...

— Prednost? Do đavola, kakva to prednost može da bude?

— Ljudi su inteligentni, Rase — osmehnu se žena. — Svi će znati da si naručio ubistvo tvoje žene, ali ti niko neće ništa moći... u tvom slučaju čak ni sa računa u banci neće odjednom nestati veće sume novca. Razmisli... šta će učiniti tvoji poznanici koji već davno razmišljaju o nečem sličnom? Rase, ti ćeš biti živa reklama za naš posao, zar ne shvataš? Ljudi će na tvom primeru shvatiti da im policija ne može ništa... i upravo tebi će se obratiti da bi stupili u vezu sa nama!

Volkman obrisa znoj koji mu je ponovo izbio na čelo.

— Dakle? — šapnu žena.

— Prihvatam — reče on. — Pretpostavljam da ćete zaračunavati i neku vrstu provizije?

— Naravno. Deset odsto — ona se približi uz njega, dotičući mu usnama obraz. — Ti i ja ćemo izvršno sarađivati, Rase, osećam...

— I meni se čini — reče promuklo. — Nego... tvoji šefovi, da li im smeta ako njihovi ljudi idu zajedno u krevet?

Još jednom se približi uz njega čitavim telom.

— Nimalo — šapnula je. — A i zašto bi im smetalo?

*
* *

Detektiv Džozef Holfret zamišljeno je odbijao dimove u

pravcu tavanice, jedva i primećujući mrežu kablova koja se po njoj provlačila između svetiljki. Oprezno je ispružio prst i dotakao mikrofona koji mu je visio pred nosom.

— Na ovo govorite, je l' da?

Bebkok uzdahnu, misleći kako nije nikakvo čudo što policija ništa ne može toj bandi ubica, ako istragu vodi ovaj čovek sanjivog i nimalo inteligentnog lica, u izgužvanom sivom mantilu progorelom cigarom na nekoliko mesta.

— Da — reče — na to govorim. A »to« se, znate, zove mikrofona...

— Zaista? — zainteresovano reče Holfret dižući svoje teške kapke. — To je, dakle, mikrofona. Recite mi... vi niste videli tog kurira koji je doneo novac za reklamu, je li tako?

— Ne, nisam ga video — nervozno odvrati Bebkok — kao što sam vam već ponovio dva ili tri puta. Video ga je Vigors, vratar, i svakako vam već rekao da je to bio najobičniji kurir agencije za hitne poruke, kakvih u gradu ima oko dve stotine, ako se ne varam...

— Dve stotine osamdeset — uzdahnu Holfret. — Verujte meni, moji ljudi obišli su ih sve u poslednja dva dana...

— I?

— Žao mi je, ali rezultati istrage još uvek su tajna. Obratite se glavnom inspektoru Harisu. Koliko znam on pri-

prema konferenciju za novinare. Nego, da nastavimo o onom čoveku koji vam se javio telefonom... da li biste možda mogli da prepoznate njegov glas?

— Hmmm... vrlo verovatno...

— Gle, gle — osmehnu se Holfret osvrćući se oko sebe da bi našao pepeljaru. — Najzad i jedna dobra vest sa vaše strane...

— Do đavola — uzviknu Bebkok — rekao sam vam sve što sam mogao, je li tako? Mislim da gubite vreme sa mnom... bolje bi bilo da te ubice tražite na nekom drugom mestu, a ne ovde!

— Ovo mesto je malo zanimljivije od drugih. Vidite, vi ste jedan od retkih koji su odbili da objave oglas... da ne pominjemo obećanih hiljadu dolara za tu sitnu uslugu...

— Što automatski znači da sam saučesnik? — isceri se Bebkok. — Bravo! Naredniče, da li se iko setio da vas predloži za Nobelovu nagradu?

— Za sada nije — osmehnu se Holfret paleći novu cigaretu. — Vaš program uskoro počinje, zar ne?

— Da — mrzovoljno odvrati Bebkok. — Razlog više da naš razgovor što pre okončamo...

— Naravno, mogu računati na vas u slučaju da bude po-

trebno identifikovati glas vašeg sagovornika?

— Možete. Međutim, ako niste znali... to nije nikakav dokaz na sudu...

— Da, to nije nikakav dokaz na sudu — složi se Holfret. — A opet, nikad se ne zna... laku noć, mister Bebkok. I hvala...

— Nema na čemu — automatski odvraća Bebkok. — Nema na čemu...

Užurbao se oko uredno složenih traka na stolu pred sobom i letimično pogledao hrpicu tekstova koje su mu za ovu noć pripremili kao osnovu za ćaskanje na radio-talasima. Nekoliko zanimljivih gradskih tema, kao i obično. Na vrhu je, naravno, bio listić sa krupno otkucanim pitanjem: »Kada će 'Korporacija smrti' početi svoju akciju?«

»Korporacija smrti«, dodavola. To ime je mirisalo na Vona, ali nikome nije smetalo da ga čuje na radiju ili televiziji, da ga pročita među krupnim naslovima listova. Svejedno ko je smislio to ime; ono je već ušlo u stalnu upotrebu i više niko nije drukčije nazivao tajanstvenu bandu. Po stoti put od jutros Bebkok se zakleo da mu te dve reči neće preći preko usana, a ponajmanje pred mikrofonom...

Telefon zazvoni i on procedi psovku kroz zube. Zeleni telefon, onaj čiji je broj bio po-

znat svima; verovatno neko od slušalaca koji je pohitao da sebi na vreme obezbedi mesto u programu.

— WNJC — izrecitova Bebkok u slušalicu. — Izvolite!

— Dobro večer, mister Bebkok. Mislim da poznajete moj glas?

Bebkokov pogled polete prema vratima, kao da želi da pozove Holfreta, ali, naravno, policajac je do sada bio bar milju daleko.

— Da — reče da bi dobio u vremenu. — Vi ste pre tri noći hteli da date onaj oglas... — prsti mu užurbano preleteše preko komandi na režijskom stolu i jedan od magnetofona nečujno počeo da se okreće pred njim.

— Tako je, mister Bebkok. Imate izvrstan sluh, zaista.

— Niste me pozvali valjda samo zbog toga? — osmehnu se Bebkok. U ovom trenutku bilo je važno navesti sagovornika da što duže ostane na vezi, izgovori što više reči koje će policijskim stručnjacima pomoći da ga identifikuju...

— Ne, nisam. Međutim, pre nego što pređem na stvar, zamolio bih vas da ovaj razgovor ne snimate, mister Bebkok.

Do đavola! Pa ovaj tip...

Pogled mu i nehotice odluta kroz prozor, prema dugim nizovima osvetljenih prozora stambene zgrade preko puta

njega. Da li je moguće da ga neko drži na oku?

— Da, pravilno ste zaključili — u glasu se konačno osetilo i malo podsmeha. — Prati-mo svaki vaš pokret, mister Bebkok. Vidimo čak i magnetofon koji se okreće pred vama. Isključite ga.

»Prokletnici«, mislio je besno Bebkok. »Ali, mene ne možete tako lako uplašiti...«

Magnetofon pred njim se zaustavi, ali zato krete onaj koji je stajao iza njega, bočno prema prozoru, tako da se iz zgrade preko puta teško mogao videti. Bebkok steže zube, pitajući se da li je njegov trik uspeo.

— To je već bolje — podsmehnem se glas sa telefona. — Vrlo dobro, mister Bebkok, sada možemo da razgovaramo. Imam još jednu poruku koju treba da prenesete u vašem programu...

— Ne trudite se — promrmlja Bebkok.

— Molim? Nešto ste rekli?

— Ne, ne... hteo sam da pitam samo da li je poruka slična prethodnoj? — popravi se disk-džokej. Do đavola, na trenutak je smeo sa uma da ovaj razgovor treba odužiti...

— Da, slična je — sa druge strane žice začu se nešto što je podsećalo na smeh. — Da li ste spremni da zapišete?

— Čekajte... a novac za og-las?

— Ovoga puta emitovaćete ga besplatno — reče hladni, precizni glas. — Mislim da nam toliko dugujete, mister Bebkok.

— Inače?

— Šta inače?

— Imao sam utisak da ste na kraju hteli da dodate jedno »inače«, ništa drugo.

— Inteligentni ste, mister Bebkok. Tačno, postoji tu jedno »inače«.

— Loše po mene ako odbijem, zar ne?

— Veoma loše. Vidite, nama je potreban dokaz, mister Bebkok, da naš posao možemo raditi a da nas ni policija niti bilo ko drugi u tome ometa. Ne bih želeo da upravo vi postanete takav dokaz... rekao sam vam već, vaš program mi se dopada...

Bebkok pređe rukom preko čela.

— Znojite se, mister Bebkok? — podsmušljivo reče glas u njegovo uho. — Zar vam klima-uređaj nije uključen?

— Nije — ukočeno se osme-hnu Bebkok. — Ali, požurite s tom porukom, program treba da počne za koji trenutak...

Sve ovo što je čuo sve manje mu se dopadalo. Do đavola, ovo sa primerom njima svakako izgleda dobra ideja; a to što ga drže na oku u toku razgovora zvuči opasno... Bebkokov pogled odluta pre-

ma vratima koja je Holfret, srećom, ostavio poluotvorena.

— U redu — poslovnim tonom reče glas. — Spremite se da zapišete poruku. Ali pre toga, na trenutak pogledajte kroz prozor...

— Kroz prozor? — trže se Bebkok. — Zašto?

— Mislim da će vas prizor zanimati — u glasu se ponovo oseti podsmeh. — Nemojte prekidati vezu. Jednostavno ustanite i pogledajte kroz prozor.

Klimnuvši glavom, Bebkok lagano spusti slušalicu na sto i uspravi se, licem okrenut prozoru. »Sva sreća što nije dno jutro već godinama ne propuštam džoging«, prolete mu kroz glavu... Imaće dovoljno snage i brzine da izvede ono što je naumio.

Još uvek s licem prema prozoru, on se snažno odupre desnom nogom o pod i baci prema vratima, preletevši rastojanje do njih u dva duga skoka. Odbivši se o zid kraj vrata, on se sruči kroz uski otvor, praćen zaprepašćenim Kupe-rovim pogledom.

— Kidaj! — dreknuo je, bacajući se ponovo na pod porud zida. — Kidaj!

Kao nekom čarolijom, na vratima se, gotovo bešumno, stvori niz pravilnih otvora debljine prsta. Još jedan niz, nešto ispod prvog... dobovanje metaka koji su podizali obla-

čice prašine na suprotnom zidu odbijajući se od čvrstog betona skrivenog samo tankim slojem maltera.

— Lezi, Kuper! — zaurla Bebkok. — Dole!

Ali je Kuper već padao naznak, povlačeći za sobom stolicu. Bebkok zari glavu u pod, ne želeći da gleda mlazove krvi koji su šiknuli iz prostreljenih mladićevih grudi...

— Prokleti bili! — zaurla nemoćno, stežući prstima prljavu ivicu tepiha. — Prokleti bili! Ubice! Ubice! Ubice!

*
* *

— Šta sada čekamo? — nervozno upita Pit, koračajući po debelom tepihu hotelskog apartmana. — Nismo valjda došli u ovaj prokleti grad da bismo gledali televiziju?

Oniska devojka potpuno crne kose i ogromnih tamnih očiju na bledom licu veselo mu se osmehnu. Sedela je na udobnom kauču, skupljena kao mačka, ali je i najmanji njen pokret otkrivao gracioznost savršeno građenog vitkog tela.

— Tebi se opet žuri, Pite? — reče prijatnim glasom. — Ostin ti se ne dopada, izgleda?

— Ostin! — prezrivo frknu mladić. — Kao da sam video grad, do đavola! Sa aerodroma smo prosto dojurili u ovaj hotel i evo već tri sata sedimo,

dok Lesli prelistava novine od poslednjih sedam dana... željan sam akcije, boga mu... mada mi nije jasno šta tražimo ovde! Ako se negde išta događa, događa se u Pasadini, a ne u Teksasu!

Lesli pažljivo sklopi novine i spusti ih na urednu gomilicu listova koja se već nalazila na podu pred njegovom foteljom. Kada je podigao pogled, na licu mu je lebdeo osmeh.

— Malo strpljenja, Pite. Pogledaj. Sumiko i mene... hajde, popij nešto i smiri se. Ono što čekamo počinje za... — on baci pogled na ručni sat — za tačno tri i po minuta.

— Ti i Sumiko! — uzdahnu Pit, ali se poslušno spusti u susednu fotelju. — Vas dvoje ste vaspitavani u Japanu, a ne po ulicama San Franciska kao ja... Šta to treba da počne za tri i po minuta?

— Jedan interesantan prenos na televiziji — osmehnu se Lesli. — Slušaj pažljivo, važna nam je svaka izgovorena reč, znaš...

— Zbog čega onda nisi zahtevao televizor sa video-rikorderom — progunda Pit. — Znaš da moje pamćenje nije baš najbolje...

— Čak ni uz pomoć australskog piva? — nasmeja se Sumiko, ustajući sa kauča. — Posluga u hotelu mrzeće te do kraja života. Pite... momak koji je doneo pivo reče mi da

ga je našao tek na drugom kraju grada.

— Baš me briga! Za cenu koju će naplatiti za ovaj apartman isplati im se svakako da idu čak u Australiju po pivo — isceri se Pit, privlačeći sebi konzervu sa privlačnom etiketom. — Dakle? O čemu se radi, Lesli?

Lesli dotače daljinsku komandu, utišavajući donekle bučne ovacije mase koja je potpuno ispunjavala dvoranu. Kamera je polako klizila preko uzbuđenih lica, ne skrivajući razjapljena usta, staklaste oči i bleđa lica, kao u transu. Leslijevom oštrom oku nije promakla jeftina odeća tih ljudi, mnogi neobrijani obrazi i neuredne kose; bili su to ljudi bez stalnog posla, bez sigurnih prihoda i bez perspektive da uskoro dođu do njih...

Jednostavno, ljudi dovoljno očajni da budu spremni na sve. Ako se nađe neko ko bude umeo da iskoristi sav taj dugo potiskivani gnev...

Senator, poštovani Džonatan Li Edvards, očigledno je bio takav čovek i okupljena masa je to znala. Kao očarani, utišali su se na prvi pokret njegove ruke, žedni reči koje će im reći ono što žele da čuju...

Lesli sa odobravanjem klimnu glavom. Dramatična pauza bila je izvrsno odmerena; Edvardsov nastup svakako je režirao vrhunski stručnjak.

Omanji čovek mršavog, fanatičnog lica i blelih plavih očiju pod visokim čelom naže se nad gomilu mikrofona, kružeći strogim pogledom oko sebe, kao učitelj koji gleda ko to ne prati njegovo predavanje sa dovoljno pažnje.

— Prijatelji... Amerikanci...

Kao opčinjena, Sumiko je slušala dubok, privlačan glas senatora Edvardsa koji je sigurno, pouzdano uobličavao glatke rečenice, kao da svaka od njih donosi otkrovenje za okupljene ljude. Ne, oni nisu bili krivi za položaj u kojem su se našli; zapravo, oni su ono što je najbolje u Americi, ali su postali nesvesne žrtve sistema koji je besramno uvela administracija sadašnjeg predsednika, administracija koja je davala prednost svima, i Crncima, i Meksikancima, i Portorikancima i svima drugim, sem njima, eliti američkog naroda...

— Na šta te ovo podseća?
— tiho dobaci Lesli.

— Ne znam — trže se Sumiko. — Mada mi sve te reči zvuče veoma poznato... uostalom, pročitala sam već nekoliko Edvardsovih govora, i svi su otprilike u ovom stilu.

— Da — klimnu Lesli glavom. — Ali, pazi... slušaj sada ovo...

— Prijatelji! — sada je već moćnim glasom vikao Edwards kako bi nadjačao urlanje

mase. — Prijatelji... ova zemlja je bolesna, ali lek za nju postoji. Da, postoji! Taj lek ste vi, pravi, čistokrvni beli Amerikanci! Vreme je da se ova zemlja prene i strese sa sebe sve što ne valja, sve što je bolesno, iskvareno, prljavo! Odbacimo slabiće, odbacimo neposredne, odbacimo sve koji ne shvataju veliki američki san! Prijatelji... pođite za mnom, putem koji neće biti lak, ali putem koji će doprineti preporodu ove namučene zemlje i ponovo je izvesti na mesto u svetu koje i zaslužuje! Pođite sa mnom... uklonićemo sve koji se nađu na putu našeg... da, našeg uspona!

Lesli odlučnim pokretom isključio televizor i skočio na noge. Pit se trže iz lakog dremeža.

— Hej? — reče začuđeno. — Dosta je bilo televizije, a?

— Hajdemo — kratko reče Lesli. — Moram što pre da razgovaram sa senatorom Edwardsom!

— Šta?

— Hajde — mirno i strogo ponovi Lesli. — Ovaj govor neće trajati još dugo. Želim da govorim s njim dok je još pod utiskom mase oko sebe, pre nego što na lice dospe da vrati uobičajenu masku.

— A ja? — tiho upita Sumiko.

— Ostani — nežno se osmehnulo Lesli. — Za svaki slučaj...

— Oho! — Pit nape mišice.
— Misliš da bi moglo biti i gužve?

— Nikad se ne zna — sleže Lesli ramenima. — Senatori su obično okruženi gomilama gorila; naročito kada prisustvuju velikim skupovima kakav je ovaj večeras. Može se dogoditi da se naša lica ne dopadnu nekom od njih... Sumiko, pozovi hotelsku garažu i reci da izvezu naša kola pred ulaz. Žuri nam se.

— Meni još nije jasno zašto ovoliko žurimo? — progundā Pit u liftu koji ih je vratolomnom brzinom nosio naniže.

— Ti izgleda nisi slušao senatorov govor — osmehnu se Lesli. — Inače bi ti već sve bilo jasno.

— Ne podnosim političare — odmahnu Pit glavom. — Do đavola, šta je rekao taj senator kad ovoliko žurimo?

Lesli odmahnu glavom.

Sat vremena koji je Lesli proveo u avionu proučavajući plan grada već je davao svoje rezultate. Pod njegovom si-surnom rukom kola jurnuše najkraćim putem prema sportskoj dvorani u kojoj je senator Edvards držao svoj zbor.

— Dakle? — osmehnu se Pit, paleći cigaretu. Naravno, jurnjava brzim kolima kroz nepoznati grad, sa ozbiljnim izgledima da dođe do gužve, mnogo više mu se dopadala

od sedenja po hotelskim sobama i buljenja u televizor. Najzad, on i Lesli Eldridž su već godinama bili dobro uhodani tim koji je smrsio konce već mnogim zločinačkim bandama na Zapadnoj obali. Zahvaljujući Lesliju, pre svega, i njegovim sposobnostima koje je duga i teška obuka za ninđu u jednoj od tajnih japanskih škola načinila praktično nedostižnim čak i za najveće majstore borilačkih veština.

— Dakle? — ponovi Pit svoje pitanje, na što se Lesli pri-tajeno osmehnu.

— Nije ti pala u oči fraza koju Edvards često ponavlja u svojim govorima? — reče. — Vidiš, prateći šta se zbiva, Sumiko je to prva zapazila u novinskim izrescima. Skrenula mi je pažnju na Edvardsa...

— Kakvu frazu, do đavola? Svi političari prosto se razbacuju lepim frazama!

— Ova ne zvuči naročito privlačno... sećaš se: ukloniti sve koji se nalaze na putu uspona!

— Ukloniti sve... — gundāo je Pit. — Do đavola! Nije moguće da...?

— Da. Ista ona fraza koja se pojavljuje u poruci »Korporacije smrti«, zar ne?

— Čekaj malo! — pobuni se Pit. — Ipak... banda plaćenih ubica i senator... to ne ide, boga mu!

— Misliš da je to slučajna

koincidencija? — osmehnu se Lesli. — A ja sam opet ubeđen da nije. Naravno, nisam još potpuno siguran i zato i želim da razgovaram sa Edwardsom.

— Ne misliš valjda da će odmah pasti na kolena i sve ti priznati?

— To ne mislim... ali ne zaboravi kakvu sam školu prošao, Pite. Naučili su me da čitam čovekove misli samo na osnovu jedva primetnih pokreta muskulature njegovog lica, pokreta zenica, gestova, svega što prati govor. Uostalom, i sam si do sada primetio da je mene veoma teško slagati...

— Da, to znam — uzdahnu Pit. — Pa dobro... da pokušamo i to... Šta misliš da preduzmeš ako se tvoje sumnje potvrde?

— Zavisi od situacije — zamišljeno reče Lesli, pažljivo provlačeći kola kroz sve gušći saobraćaj u samom centru grada. — Moj običaj nije da napadnem pre nego što prikupim dovoljno informacija o protivniku. Ovo je, međutim, izuzetan slučaj; a zmiju je najlakše ubiti ako joj zgaziš glavu...

Pit je namršteno buljio kroz vetrobran u raznobojna svetla.

— Da, u pravu si... banda protiv koje smo krenuli očigledno je veoma dobro organi-

zovana i do njenog vođe biće veoma teško doći uobičajenim putem. Ipak, bojim se da ne pre naglimo... šta ako Edwards ipak nije taj čovek?

— Odjednom si počeo da štitiš političare! — nasmeja se Lesli. — Ne brini, neću ni prstom taći tvog senatora dok ne budem potpuno siguran da to zaslužuje. Zadovoljan?

— Baš me briga za senatora — progundā Pit. — Mene zanima nešto drugo... kako si uspeo da povežeš bandu sa Zapadne obale sa čovekom iz Teksasa, do đavola! Ja tu još uvek ne vidim nikakvu vezu... a što se tiče one proklete fraze: možda je neko iz bande zapazio u nekom od Evardsovih govora i jednostavno je prisvojio jer mu se dopala?

— Takva mogućnost postoji — klimnu Lesli glavom, lagano kružeći oko prepunog parkinga u blizini sportske dvorane. — Ali ćemo to brzo doznati...

Našavši slobodno mesto za parkiranje, njih dvojica pohašale prema službenom ulazu u dvoranu iz koje je još uvek dopirala buka razdražene mase. Govor senatora Edwardsa očigledno još nije bio završen i Lesli zadovoljno klimnu glavom Pitu. Ovaj se veselo nasmeja, pokazujući glavom prema trojici momaka koji su stajali pred ulazom, kao prva prepreka na njihovom putu.

— Prepusti ih meni, Les — reče Pit, tiho. — Važi?

Lesli je suženim očima odmeravao držanje i pokrete one trojice, snažnih, krupnih momaka u pristojnim oddelima koja su odudarala od grubih lica.

— Naoružani su — reče. — I znaju da upotrebe svoje oružje. Ne želim previše gužve, Pite, pucnjavu ponajmanje. Biće vremena da pokazješ šta znaš, ne brini...

Sa vedrim osmehom na licu Lesli zastade pred ulazom. Ona trojica ga podozrivo pogledaše.

— Kuda? — grubo dobaci jedan, očigledno vođa trojke.

— Ja sam novinar — reče Lesli, vadeći komadić kartona iz džepa sakoa. — Evo moje legitimacije...

— Pa? — cerio se tip pred njim, ne trudeći se čak ni da pogleda Leslijevu kartu.

— Želim da razgovaram sa senatorom Edvardsom.

— Hej, momci, jeste li čuli ovo? — nasmeja se tip. — Ovo piskaralo želi da govori sa senatorom, zamislite. Timi, gde je onaj crveni tepih, do đavola? Donaldsone, šta čekaš, otvaraj čoveku sva vrata, vidiš da žuri?

Sva trojica su se grohotom smejali, uvereni u svoju nadmoćnost. Iza Leslijevih leđa Pit nešto progundā i pljunu na zemlju.

— U redu — drukčijim tonom reče grmalj koji se isprečio pred Leslijem. — Senator Edvards ne prima piskarala koja ne poznaje. Ako želite da ga vidite, obidite oko lo i uđite u dvoranu, tamo je predviđeno mesto za vas. Hajde, kidaj!

Lesli klimnu glavom, kao da je saglasan sa tim predlogom i okrete se u mestu. Pit se radosno isceri, jer je veoma dobro znao šta iza toga sledi...

Zavaran Leslijevom mirnoćom, grmalj se već okretao svojim drugarima, tako da mu je potpuno promakao nagli pokret leve noge kojim je Lesli iznenada prekinuo svoj polukret. Istini za volju, udarcu koji ga je pogodio u slabinu ne bi izbegao ni da je gledao u Leslija; noga je munjevito poletela kroz vazduh, odbacujući protivnika daleko na glatki betonski zid dvorane.

Jednim skokom Lesli se stvori između preostale dvojice, pre nego što su i shvatili da se događa nešto neočekivano. Dignute u visinu ramena i savijene u laktovima, Leslijeve ruke načiniše pokret vetrenjače, pokret kojim je gornji deo svog tela u deliću sekunde okrenuo najpre levo, a zatim desno. Kao gromom pogođeni, dva čuvara srušise se na asfalt.

— Brzo! — dobaci Lesli, grabeci obojicu istovremeno za okovratnike. Kao mačiće uneo ih je kroz vrata i odbacio na pod uskog hodnika. Pit je već stizao za njim, vukući trećeg. Obračun koji je trajao svega sekundu ili dve nije privukao ničiju pažnju i Lesli zadovoljno klimnu glavom.

— Kuda sad? — tiho upita Pit. Ustrčali su uz kratko stepenište i zastali u dugom, blistavo osvetljenom hodniku koji se pružao levo i desno od njih.

— Ovaj hodnik očigledno se pruža po čitavom obimu dvorane — zamišljeno reče Lesli. — Svejedno na koju ćemo stranu krenuti... ipak, mislim da je ovuda bliže.

Ispruženom rukom pokazao je na levu stranu i njih dvojica lakim, hitrim korakom po hitaše niz hodnik. Nisu morali daleko: desno od njih uskoro se pokazaše široka vrata nad kojima je stajao natpis »Izlaz u dvoranu«. To je potvrđivala i buka koja je dopirala iza njih, neprigušena debelim betonskim zidovima.

Lesli dade Pitu znak da bude tih i nasloni uho na donji deo vrata, ispod mutnog stakla. I pored galame iz dvorane jasno je čuo korake; neko je šetkao tamo-amo sa druge strane vrata, čvrstim, teškim korakom krupnog i snažnog čoveka.

— Stražar — šapnu on Pitu koji ga upitno pogleda. — Verovatno je i naoružan...

— Pa šta? — sleže ovaj ramenima. — Nadam se da ćeš ovoga puta mene pustiti napred?

Lesli se osmehnu i potvrdno klimnu glavom. Iscerivši se, Pit pruži ruku prema vratima, spreman da ih snažno odgurne. Kao i obično, i ovoga puta iznenađenje je bilo najuspešnija taktika.

— Prokletstvo! — prosikta. — Vrata su zaključana!

— Ko je to? — začu se grub glas sa druge strane i u mutnom staklu Lesli opazi siluetu stražara. — Ovuda je zabranjen prolaz!

— Hajdemo! — pokaza Lesli glavom Pitu. Ovaj sleže ramenima, ali pođe za njim.

Ne daleko, jer ga Lesli svega nekoliko stopa dalje zaustavi rukom. Pribijeni uza zid, prišunjali su se vratima i Lesli oslušnu. Stražar se odmakao od prolaza i ponovo je hladnokrvno šetkao na drugoj strani.

Nekoliko trenutaka Lesli je osluškivao sklopljenih očiju, sve dok nije bio siguran u putanju kojom se stražar kretao i brzinu tog kretanja. Uspravivši se, on pređe do suprotnog zida; hitar pogled levo i desno pokazivao je da je hodnik još uvek potpuno prazan.

Buka u dvorani naglo se pojača u plimi ovacija namenjenih svakako kraju govora senatora Edvardsa. Duboko udahnuvši, Lesli u dva skoka pređe hodnik, neprestano povećavajući svoju brzinu.

Tresak stakla kroz koje je nogama proleteo napred potpuno je bio prigušen urlanjem koje je dopiralo iz dvorane. Ni Pit nije gubio vreme; provukavši ruku na drugu stranu hitro je otključao bravu i otvorio vrata. Njegova pomoć, naravno, nije bila potrebna: svoj skok Lesli Eldridž nepogrešivo je završio udarcem prstima noge u pleksus iznenađenog stražara.

Dohvativši revolver iz futrole pod stražarevim sakoom, Pit se osvrte oko sebe. Na drugoj strani oveće prostorije uređene kao hol nalazila su se široka vrata iza kojih je dopirala zaglušujuća buka.

— Ne, Pite!

Ali je Lesliejevo upozorenje došlo prekasno. Pit je neopretno odgurnuo ta vrata i promolio glavu kroz njih. Senator Edvard, za govornicom, nalazilo se svega dvadesetak stopa pred njim, okrenut leđima sa obe ruke podignute uvis. Njegovi telohranitelji, međutim, znali su svoj posao; pored onih koji su se bez sumnje nalazili u sali, četvorica su stajala uz bočne zidove, moćći na vrata iza senatora.

Reagovali su munjevito i samo je brzina spisila Tabasko Pita od hitaca koji su se zarili u vrata na mestu gde je stajao delić sekunde ranije. Lesli ga snažnom rukom povuče u stranu, čudeći se istovremeno drskosti telohranitelja. Zar je moguće da senator Edvard ima toliku moć da njegovi ljudi nekažnjeno smeju da pucaju pred očima deset ili dvadeset hiljada gledalaca?

— Natrag! — doviknuo je Pitu, vukući ga prema izlazu u hodnik. — Do đavola, ovi se ne šale!

— Prijatelji! — dopirao je monstruozno pojačani glas Edvardsa iz dvorane. — Videli ste... senator Edvard neko me smeta... neko je uleteo ovamo sa oružjem u ruci da me ubije... da vama oduzme i poslednji tračak nade u uspon, u bolji život!

— Senator brzo misli — hladno dobaci Pit već u hodniku. — Izvini, Lesli, za ovo... do đavola, nije mi ni na pamet palo da su tako blizu!

Dva čoveka sa revolverima u rukama, Edvardsovi telohranitelji, već su trčali za njima kroz hol, lica iskrivljenih od besa. Lesli se osvrte oko sebe; krivina hodnika bila je previše blaga, neće moći da stignu do zaklona pre nego što telohranitelji stignu do hodnika.

— Uza zid, Pite! — dobacio je kroz zube. On sam stao je nasred hodnika, ruku mirno opuštenih niz telo.

A onda hladnokrvno, laganim korakom zakoračio prema razbijenim vratima hola!

Naravno, bilo je razloga za takav postupak. Pre svega, Edvardsovi ljudi bili su profesionalci, to je odavao svaki njihov pokret. Pucaće odmah za čovekom koji trči, ili pokušava da ih iznenadi, jer im taj čovek neće dati vremena za bilo šta drugo. Usamljena prilika koja mirno korača hodnikom, njima u susret, neće izgledati opasno i njih dvojica će stati da razmisle...

Dovoljno je da to oklevanje potraje svega delić sekunde...

— Stani! — uzviknu jedan od telohranitelja, visok momak obrijane glave. — Ruke uvis!

Leslijeve ruke pođoše naviše. Lice mu je pokazivalo prirodno iznenađenje čoveka koji ide svojim poslom, a neko mu gurne revolversku cev pod nos.

— Li! Tu je i drugi, pazi! — zaurla čovek koji je u hodnik izbio delić sekunde kasnije. Cev njegovog revolvera već se dizala prema Pitu, priljubljenom uza zid tako da ga široka Leslijeva pleća zaklone od prvog telohranitelja.

Tabasko Pit nije bio majstor samo u borilačkim vešti-

nama; bio je majstor i sa svim vrstama vatrenog i hladnog oružja. Pogodio je nepogrešivo, prvim metkom. Odbačen nevidljivom rukom, čovek se sručio na pod odgurnuvši razbijena vrata.

Onaj ispred Leslija nije imao vremena da registruje taj događaj, jer se dlan Leslijeve leve ruke iznenada našao pod njegovim grlom. Udarac se nije čuo, ali se čovek sroza na pod, dok mu je vazduh šumno isticao kroz raskinuti grkljan. Lesli se hitro obazre oko sebe, zaglušen bukom iz dovrane koja je sada podsećala na urlanje razjarenih životinja.

— Idemo, Pite! — procedi. — Oni su sada upozoreni... ne možemo doći do Edvardsa... ali za njega ima još vremena...

*

* *

Detektiv Džozef Holfret sažaljivo klimnu glavom, oprezno spuštajući svoje ogromno telo na jednu od naizgled krhkih stolica u kancelariji glavnog inspektora Harisa. Haris je izgledao umornije nego ikada i Holfretu se učini da na tom grubom, iskrenom licu po prvi put posle mnogo godina poznanstva primećuje i jedan novi izraz.

Nemoć...

— Viski? — potmulim glasom upita Haris i detektiv po-

tvrdno klimnu glavom, prateći spore, nesigurne pokrete svog šefa. »Prokletstvo«, pomisli, »kao da je preko noći ostario za deset godina!«

— Rapele me je maločas zvao — počeo Haris bezbojnim glasom, ne gledajući u Holfreta. — On zahteva rezultate, Džo...

Holfret steže zube da priguši psovku koja mu je izletela. »Do đavola i Rapele... lako je zahtevati rezultate od policije i nuditi mudre i totalno nepraktične savete...«

— Pa?

Haris duboko uzdahnu.

— Ima li izgleda da za nekoliko dana...

Prekinuo je i oborio pogled. Holfretovo lice govorilo je koliko je to pitanje neumesno.

— Da — uzdahnu ponovo. — Tako je to...

— Šefe, sećate li se kraja šezdesetih godina? — reče Holfret, paleći cigaretu.

— Šezdesetih? Naravno da se sećam, prokletstvo, nisam još toliko mator! Zašto?

Holfret se osmehnu. U starom Harisu ipak ima još vatre. Neće uspeti da ga dovrši nikakav zalizani okružni tužilac, još manje banda ubica po narudžbini koju je neki šašavi novinar nazvao »Korporacija smrti«...

— Tada se policija takođe našla u novoj situaciji, zar ne? — produži Holfret mirnim gla-

som. — Istina, ja sam u to vreme još bio na akademiji, ali se veoma dobro sećam svega: masovne demonstracije protiv rata u Vijetnamu, protiv regrutacija, protiv bilo čega, anđeli pakla, prvi veliki prodavci droge... tako je bilo otprilike, recite...

— Da, sećam se — klimnu Haris glavom. — Ne vidim samo kakve to veze sad ima sa našim slučajem?

— Mnogo — uzdahnu Holfret, zagledajući zažareni vrh cigarete. — Mnogo, šefe. Kao i tada, policija se ponovo nalazi u situaciji za koju jednostavno nije spremna. Sećate se: u početku smo slali po dvadeset—trideset policajaca da rasture demonstracije u kojima je učestvovalo na desetine hiljada ljudi. Preprodavce droge gonili su jedva pismeni pozornici koji nisu znali čak ni da prepoznaju drogu kada im je neko poturi pod nas...

— I, zašto mi sve to pričaš? — blede se osmehnu Haris.

— Proketo dobro se sećam tog vremena. Prošlo je nekoliko godina pre nego što je policija uspela da shvati priključak, ali sada imamo specijalne jedinice za razbijanje demonstracija, obučene ljude u Odseku za narkotike, ekipe za borbu protiv terorista...

— Tačno, ali Odsek za ubistva jednostavno nema sreds-

tava da se uhvati u koštac sa »Korporacijom«.

Haris se zavalj u fotelju, pri noseći ruku stomaku. Holfret hitro skrete pogled na drugu stranu.

— Prokletstvo, Džo, i sam znaš da to nije tačno... imamo jednu od najboljih laboratorija u zemlji, iskusne stručnjake i veoma visok procenat rešenih slučajeva. Otkuda od jednom ta sumnja u Odsek za ubistva?

— Da, imamo sve to — potvrdi Holfret glavom. — Potpuno dovoljno za uobičajeni broj ubistava izvršenih na jedan od već klasičnih načina, kada laboratorija ima dovoljno vremena da zaviri i u najmanji trag, ljudi stignu da ispituju sve svedoke i obidu čitav kraj raspitujući se o žrtvi i o ubici. Ovo sada, to je već nešto drugo, šefe...

— Nisam siguran da je ubistava mnogo više nego obično — progundā Haris. — Statistika...

— Pustite sada statistiku — odmahnu Holfret glavom. — Meni je sasvim dovoljan podatak da je protekle sedmice u gradu bilo gotovo dvadeset odsto ubistava više od proseka. Znam šta ćete reći: postoje određena kolebanja koja se pre ili kasnije izravnavaju. Međutim, ovoga puta to se neće dogoditi, šefe, videćete. Još jedan podatak to potvrđuje: na-

gli porast broja nesrećnih slučajeva sa fatalnim ishodom!

— Ostavi se toga... to nije posao Odseka za ubistva!

Holfret se isceri.

— Mislite, šefe? A šta kažete na ovo: recimo da su jedan deo tih nesrećnih slučajeva u stvari vešto izvedena ubistva?

Haris tresnu pesnicom o sto.

— Prokletstvo! To nije moguće...

— Zašto da ne? »Korporacija smrti« drsko je najavila da počinje da deluje... potpuno je logično da mora štititi svoje klijente od zakona; prema tome, kako će maskirati svoje zločine? Kao nesrećne slučajeve, naravno! I nimalo ne sumnjam da su za to angažovali vrhunske profesionalce, šefe, koji dobro znaju svoj posao!

— Ali neki trag ipak mora postojati, boga mu! Obdukcija, laboratorija...

— Tu smo! — podiže Holfret ruku. — Znate bolje od mene kakva je praksa sa žrtvama nesrećnih slučajeva, naročito onih koji se dogode u stanu žrtve. Niko nema vremena za detaljnu istragu: sastavi se zapisnik, snime fotografije koje posle toga niko pošteno i ne pogleda. Rodbina najčešće ne dopušta obdukciju, naravno i istražni sudija nema drugog izlaza nego da ogłosi slučaj okončanim. Smrt od nesreć-

nog slučaja. Tačka! A »Korporacija« nam se za to vreme slatko smeje!

— Da, Džo — tiho, vrlo tiho poče Haris. — Bojim se da si u pravu... — mi jednostavno nismo u stanju da detaljno istražimo svaki takav slučaj i ne kažnjeno će nam se provući mnogi, možda i svi, koji naruče nečije ubistvo. Odlična reklama za »Korporaciju«, nema šta... a javnost nikada neće shvatiti da bi trebalo šest puta više policajaca, i to iskusnih, obrazovanih policajaca, da se tome stane na put...

— Možda i ne...

— Šta? — Haris podiže glavu. — Imaš neku ideju, Džo?

— Da, šefe — potvrdi ovaj glavom. — Ne naročito inteligentnu, priznajem, ali mislim da nam je to jedino rešenje... pre nego što građani shvate kakva im je u stvari policija potrebna i odobre nam sredstva za višestruko povećanje aparata.

— Tome se ne nadaj! — isceri se Haris. — Bar ne u dogledno vreme. Daj, da čujem šta si smislio, do đavola.

— Nije naročito inteligentno, kako rekoh — sleže Holfret ramenima — ali zato mislim da je plan ostvarljiv. Najvećim delom radićemo kao i do sada, naravno, jer nemamo ljudi za veće zahvate, ali se zato sve moguće informacije o ubistvima, ali i o nesrećnim

slučajevima, moraju slivati na jedno mesto — ovde.

— Da, to je u redu — klimnu Haris glavom. — I ništa više?

— Ima još osmehnu se Holfret. — Prikupićete specijalnu ekipu, šefe, od sedam ili osam ljudi koja će se baviti samo time. Od svih slučajeva koji pristignu odabraćete jedan, eventualno dva, i detaljno ih istraživati. Mislim da je to jedini put da bar načnemo mrežu proklete »Korporacije smrti«. Da, još nešto: na bilo koji način morate od grada iskamčiti fondove za angažovanje vrhunskih stručnjaka koji će specijalnoj ekipi pomagati svojim znanjem...

— Kakvih stručnjaka? — mrko reče Haris. — Znaš da će to proketo teško ići, Džo...

— Znam, ali će nam ti ljudi biti neophodni, šefe. Što se tiče, njihovog profila, za sada ni sam ne znam kakvi će stručnjaci biti potrebni. To će zavisi od slučaja, zar ne? Postoji još jedan uslov koji mora biti ispunjen...

— Koji?

— Apsolutna tajnost.

— Tajnost? Misliš da...?

— Upravo to. Za grupu ne sme znati niko sem vas i ljudi koji budu radili u njoj.

Haris odmahnu glavom.

— Znaš da to nije zakonito, Džo.

— Da, ali drugog izlaza nema.

— Izgleda da si u pravu — teško uzdahnu Haris. — Moram razmisliti o tome... Rapele...

— Čak ni Rapele ne sme ništa da zna, šefe!

— U redu — umorno reče Haris. — Razmisliću o tome, rekao sam ti. Možeš da ideš, Džo. Idi i ispavaj se... niko me neće pomoći ako nastaviš da lutaš po gradu, spotičući se od umora o sopstvene noge. Ne brini, već će te neko pozvati ako bude potrebno...

— Znam — osmehnu se Holfret ustajući. — A ni vama malo odmora ne bi škodilo, znate.

Haris je tupo buljio u sto, pridržavajući rukom stomak.

— Džo...

Holfret zastade na vratima. — Izvolite, šefe.

— Ko bi vodio tu specijalnu grupu? Ti?

Detektiv se osmehnu.

— To zavisi od vašeg izbora, šefe, ali...

— Ali bi ti dao desnu ruku da postavim tebe! — nasmeja se Haris. — U redu, kidaj u krevet... zvaću te kada mi budeš potreban...

*
* *

Dejvid Dagan, za retke prijatelje Di Di, bio je, jednostavno rečeno — zver. Zver u lju-

dskom obliku, istina, sa savršenim manirima svetskog čoveka i diplomom sa poznatog univerziteta, ali... zver...

Dejvid Dagan prvi put je ubio kada je imao svega šesnaest godina, ali se još uvek sa prijatnom jezom sećao trenutka kada je njegov nož kao u buter skliznuo među rebra dečaka njegovih godina. Dagan nikada nije doznao njegovo ime; sasvim dovoljan razlog bio je što dečak pripada suparničkoj bandi u Bronksu. Ime se svakako pojavilo u jutarnjim izdanjima novina, ali je Dagan dotle bio daleko od Njujorka, skriven u teretnom vagonu koji je išao na Zapad, čak do Kalifornije.

Petnaestak minuta kasnije Dejvid Dagan ubio je i po drugi put, tiho i hladnokrvno, kao zvečarka. Železničar koji je ostao u lokvi krvi među šinama umro je samo zato što je Daganu bilo potrebno nekoliko dolara; za dobar ručak u obližnjem restoranu i taksi do onog kraja grada kuda ga je odvuкао instinkt u traganju za sebi sličnim zverima...

I sada, dvadeset godina posle toga, Dejvid Dagan je umešno uspešan biznismen u poslu sa ženskim donjim rubljem koji zahteva mnogo kontakata i mnogo putovanja po Zapadnoj obali. Poreznici ga ostavljaju na miru; u njegovim poslovnim knjigama nema čak ni

običnih, rutinskih grešaka; iz godine u godinu pokazuju stalan, ali umeren profit. Na nesreću, poreznici ne znaju i nikada neće ni doznati kakvim se sve poslovima bavi mister Dagan i koliko su njegovi stvarni profiti naplaćeni u gotovom novcu i razbacani po mnogim bankama duž obale. Malo imanje kraj obale sa ljupkom kućicom ispred koje je vezan brz motorni čamac mister Dagan retko posećuje, valjda zbog svojih mnogobrojnih poslova; retki su ljudi upućeni u tajnu ko je vlasnik nekoliko raskošnih vila na prostoru između Santa Barbare i San Dijega, jahti koje se njišu u njihovim pristaništima, malih i brzih mlaznih aviona na obližnjim sportskim aerodromima.

Droga, žene, oružje... sve su to bili poslovi u kojima se Dagan okušao, uvek na oprezu od akcija policije i FBI, i pored svih mera predostrožnosti koje je na suptilan način preduzimao na pravom mestu za to. Policija je, naravno, stvarala manji deo njegovih briga; mnogo opasniji protivnik bila je Mafija čiji šefovi nisu blagonaklonim okom gledali brz uspon tog momka sa Istoka koji je pretio da preotme njihova tradicionalna tržišta.

Na nekom drugom mestu Dejvid Dagan bi s lakoćom postao najveći čovek Amerike,

možda i najveći čovek sveta. Ili možda i ne bi; na nekom drugom mestu ne bi smeo sebi da dozvoli uživanje u onome što je još uvek voleo iznad svega...

Uživanje u ubijanju. Jer, Dejvid Dagan je ipak bio samo zver...

Čak i sada, dok je u dugoj svilennoj kućnoj haljini stajao ispred razbuktale vatre u kaminu sa čašom odličnog francuskog konjaka među dlanovima, oči su mu blistale pritajenim plamenom. Nije bilo nikakvih razloga za nezadovoljstvo, svi planovi, naročito onaj najveći, odvijali su se glatko, kao i uvek kada se svaki detalj precizno isplanira...

A opet osećao je nemir koji nisu uklonili ni izvrstan obrok, ni plamen u kaminu, ni odlični konjak... onu drhtavicu koja se oseća pred dodir prve žene. Lagano je obližnuo usne, setivši se slankastog mirisa krvi koja mu je toplim mlazom potekla preko ruke onda, kada je prvi put zario nož u meko ljudsko telo...

Bilo je vreme, shvatio je. Vreme da ponovo ubije sam, svojim rukama, onim istim nožem koji je kao najveću relikviju čuvao u jednom od sefova svog stana. Duboko je uzdahnio i spustio čašu na sto, ispražnjenu do dna. Oči su mu buktale na bledom, oštrom licu.

— Andrea... — pritisnuo je dugme interfona na pisaćem stolu. — Pošalji mi gospođu Tajler...

Nemarno je zbacio sa sebe kućnu haljinu i prišao plakaru u uglu raskošne prostorije, pretražujući pogledom čitavu izložbu odeće u njemu. Zadržao je načas pogled na svom nagom telu u ogledalu i zadovoljno konstatovao da još nije dan mišić i ne pomišlja da se opusti, da uraste u salo...

— Zvao si me, Di Di...

Klimnuo je glavom ne okrećući se dok je iz plakara izvlačio željenu odeću: tamno pamučno donje rublje, stare farmerke, debelu karo košulju, jaknu od već pohabane jelen-ske kože. Oslonjena bokom o visoku fotelju, žena je zainteresovanim pogledom pratila njegove hitre i sigurne pokrete, diveći se onoj istoj zveri u njemu koja joj je ponekad zadavala toliko straha...

— Dosadno mi je — reče Dagan prilazeći sefu. Trenutak kasnije dugo sečivo prita-jeno zablista na svetlosti vatre. Instiktivno, žena ustuknu dalje od njega. Veoma dobro je poznavala njegove navike.

— Ne boj se — reče on prilazeći joj gipkim, tigrovskim korakom. — Nisi ti na redu... bar za sada.

Uživao je u strahu koji je zgrčio njeno minijaturno, ali raskošno telo, izobličio ljupke

crte lica i oči načinio još tamnijim i dubljim. Ali je ispod njenog straha osećao još nešto: divljenje, gotovo obožavanje s kojima je pratila svaki njegov pokret.

Cereći se, on munjevitim pokretom podiže desnu ruku sa nožem. Sečivo bljesnu...

Vrisak žene prigušio je njegov hladan, okrutan smeh. Veľma Tajler odstupila je još korak unazad, drhteći čitavim telom. Sigurnim pokretom ruke Dagan je rasekao njenu večernju haljinu, ne dotakavši nigde nežnu kožu.

— Imaš lepo telo, Veľma — govorio je tiho, promuklim glasom. — Divnu meku kožu...

S mukom se osmehnuvši, žena zbacila sa sebe ostatke haljine. Lagano je prešla rukama preko punih grudi, preko bokova u minijaturnim providnim gaćicama.

— Sviđam ti se, Di Di? — šapnu.

— Da, ali ne i večeras — reče on drukčijim tonom, okrećući se od nje. Spustivši nož na sto, oblačio se hitrim, preciznim pokretima.

— Zbog čega si me onda zvao?

— Koliko imaš još neizvršenih ugovora?

— Tri...

— Samo tri? Bravo!

Žena se osmehnu.

— Trudili smo se, Di Di...

— Ko od ciljeva stanuje najbliže?

Velma se trže.

— Di Di, nećeš valjda...?

— To se tebe ne tiče, do đavola. Adresu!

Ženine usne stisnuše se u tanku crt. Duboko je udahnu-la vazduh kao da se priprema da učini nešto teško i neugodno...

— Di Di... molim te, nemoj... Đui i Arkin su dole, zašto ne pošalješ jednog od njih dvojice? Šta ako se nešto dogodi, ako...?

— Zaveži! — oštro reče on, zakopčavajući širok kožni opasač oko bokova. — Adresu!

— Mejda Volkman — promuca žena. — Kvinton Roud 2176... treba da je sama u ovo vreme, muž joj je na poslu. Prizemna kućica, do ulice travnjak. Ima zadnji izlaz iz kuhinje, na drugoj strani dvorište susedne kuće, obično se u njemu igraju dečurlija...

— To je već bolje — osmehnu se Dagan. — Sada si opet moja mala, efikasna gospođa Tajler. Volkman, rekla si? Žena onog tipa iz reklamne agencije koji je prihvatio da radi za nas?

— Da, to je ta. Imam i njenu fotografiju, ako je želiš...

— Ne treba mi. Rekla si da je u ovo vreme obično sama, zar ne? Kako izgleda?

— Predebela, zapuštena — sleže žena ramenima. — Tako

bar njen muž kaže. Na slici koju imam ne izgleda loše, ali je ta slika sa početka braka.

— To ti je jedna od loših strana te tako izvikane institucije — prezrivo se osmehnu Dagan. — Žena s kojom završiš u braku nikada nije ona s kojom si počeo, zar ne? A to valjda važi i za muževe?

— Svakako — osmehnu se Velma. — Bar tako moje iskustvo govori...

Prebacujući jaknu preko ramena, Dagan nemarno gurnu nož u njen unutrašnji džep. — Sačekaj me — reče tiho. — Brzo ću se vratiti...

Ona ponovo skupi hrabrost. — Di Di... ako Volkman treba da radi za nas... žena mu mora stradati u nesrećnom slučaju...

— O? — podiže on obrve. — Baš šteta za našeg prijatelja Volkmana, zar ne? Uostalom, sudar sa vrhom noža i jeste nesrećan slučaj... ili ti možda misliš drugačije?

*
* *

Oslonjen o zid, Tabasko Pit je svojski zevao, posmatrajući Leslija kako pažljivo ispituje svaku stopu omanjeg stana u koji su se neopaženo uvukli. Moglo mu se oprostiti što zeva; dugi let od Ostina do Los Anđelesa proveo je psujući prokletu bandu ubica, još od trenutka kada je u večer-

njim novinama ugledao kratku vest o napadu na redakciju radio-stanice WNJC u kojem je stradao jedan od zaposlenih. Njegov prijatelj Bebkok se izvukao, ali to nimalo nije umanjivalo Pitov gnev.

— Ne znam dokle misliš da se igraš, Šerloka Holmsa — progundā. — Policija je to već pročešljala bar tri puta do sada i nisu ništa našli, verovatno. Pametna je Sumiko: odvezla se taksijem pravo u hotel i sada mirno spava...

— Nisi dovršio domaći zadatak, Pite — osmehnu se Leslie.

— Kakav sad domaći zadatak? — zinu ovaj, iznenada razbuden. — Znaš da nikada nisam voleo školu... pa čak ni školu borilačkih veština kod onog prokletog Japanca u San Francisku!

— Nisi ni one novine pročitao do kraja, eto šta. Uvodnik, na primer.

— Uvodnike iz principa ne čitam. Sit sam novinara koji jednom dnevno nude rešenja za spasavanje planete.

— Ovaj je trebalo da pročitaš. Govore o talasu nasilja u Pasadini i Los Angelesu; izgleda da je juče na širem području grada ubijeno desetak ljudi i žena.

»Korporacija«? — načulji Pit uši.

— Tačno. Možeš misliti šta sada policija radi! Premoreni

ljudi lete s jednog kraja grada na drugi i nemaju vremena da obave ni delić potrebnog posla. Da, bili su ovde, osvrnuli se oko sebe, snimili dve-tri fotografije da umire svoju savest, potpisali zapisnik i zbrisali na sledeće mesto gde se dogodilo ubistvo. Evo, pogledaj ovo...

Trljajući oči, Pit se nažena nekoliko svežih ogrebotina na prozorskom okviru.

— Hmmm, šteta što nemam svoje uveličavajuće staklo, dragi Vetsone — počeo unjkavim glasom, imitirajući engleski izgovor. — Odmah bih mogao da vam kažem koliko je metaka ispaljeno iz oružja koje je ovde bilo naslonjeno i šta je doručkovao čovek koji je iz njega pucao...

— Dosta šale! — reče Leslie, ali se i sam morao nasmejati. — Koje je oružje bilo u pitanju?

— Otkud znam, do đavola! Automatsko valjda...

— Bravo, Holmse! — naručga se Leslie. — Na žalost, do tog zaključka došla je i policija, čemu se ne čudim, s obzirom da imaju i očevidca, nesuđenu žrtvu, tvog prijatelja Bebkoka. Slušaj sad ovo: u pitanju je automatska puška belgijske proizvodnje, izvanrednih karakteristika i velike preciznosti, naročito kada se na nju postavi optički uređaj. Rastojanje i položaj ogreboti-

na to savršeno jasno ukazuju. Reci mi sada ko se u Americi služi takvim puškama?

— Lako pitanje — isceri se Pit. — Plaćene ubice, naravno.

— Tačno, ali koje? Veoma dobro znaš da postoji nekoliko centara iz kojih se regrutuju, a samo jedan od njih svoje ljude snabdeva ovim puškama.

— Ostin? — promrmlja nesigurno Pit. — Ili...?

— Blizu si, ali ne dovoljno blizu. Teksas jeste, ali ne Ostin, već luka Galveston. Puške verovatno stižu brodovima, direktno iz Evrope...

— Teksas, a? Misliš li ono što i ja mislim?

— Na našeg prijatelja Edvandsa? Upravo tako... iako ni to nije odlučujući dokaz kakav mi treba... naročito stoga što su sva ostala ubistva izvršena drugačije, iako veoma profesionalno...

— Ozbiljna organizacija — sleže Pit ramenima. — Dobro plaćaju i smatraju da im se isplati regrutovanje plaćenih ubica sa strane, tako da policija ne može da se snađe u svim tim različitim načinima. Međutim...

— Da, znam šta hoćeš da kažeš. Lako se može dogoditi da su ubistva i onih nekoliko upadljivih nesrećnih slučajeva koji su se u toku dana dogodili. Policija to, međutim, ne priznaje ni za živu glavu. Razumljivo, nemaju dovoljno lju-

di da istraže čak ni ono što je očigledno ubistvo...

— Sve je to lepo — uzdahnu Pit — ali, ako ti je sada palo na pamet da letiš u Galveston, onda na mene ne računaj.

— Ne mislim u Galveston — osmehnu se Leslie. — Idemo da potražimo tvog prijatelja diskodžokeja. Hteo bih da popričam s njim.

— Zašto? Pročitao si šta je izjavio policiji? Nije video ništa sve dok mu meci nisu zafijukali iznad glave i veoma je srećan što se izvukao čak i bez ogrebotine...

— Tvoj prijatelj je lagao — čvrsto reče Leslie.

— Bebkok? Zašto bi on, do đavola, lagao policiji?

— Da zaštiti sebe od ubica, naravno. Pogledaj ovamo...

Pit priđe prozoru, zagledavši se preko široke avenije u prozore zgrade preko puta. Do njih nije bilo više od sto, sto dvadeset stopa. Čak i na dnevnom svetlu jasno se u jednoj prostoriji video mikrofon koji je visio sa tavanice, magnetofoni i režijski sto radio-stanice WNJC.

— Tvoj prijatelj je po nečemu naslutio šta mu se sprema — osmehivao se Leslie. — Dobro znaš kako ti momci gadaju, Pite da nije bio upozoren na vreme, Bebkok nikada ne bi stigao živ do ovih

vrata, mogu se kladiti u šta hoćeš.

— Hmmm... ima tu jedan drugi problem. On se sada svakako zavukao negde i mudro čuti. Neće biti lako da mu se uđe u trag, znaš. Ne verujem da i policija zna gde se skriva...

— Razmisli malo... ako ne potraži zaštitu od policije, od koga će je potražiti?

— Do đavola! Pa od mene, naravno! Hej, moramo što pre u hotel. Pozvaću San Francisko da vidim ima li u stanu kakva poruka za mene!

— Nema potrebe — osmehnu se Leslie. Ionako sam ovde završio, pa možemo da krenemo. Sumiko je do sada svakako već pripremila tu poruku, očekujem da svakog trenutka zazvoni telefon u ovom stanu...

Kao da je samo to čekao, telefon zbilja zazvoni. Leslie podiže slušalicu.

— Les?

— Da, ja sam devojčice. Kako glasi poruka?

— Ne znam da li će tebi nešto značiti — čuo se glas devojke. — Meni bar ove reči ne znače ništa... slušaj dobro: **»Jacta est. Kapetan Kuka. Sto godina posle Hirošime«.**

— U redu — nasmeja se Leslie. — Hvala ti. Pit će valjda umeti da se snađe u toj zavrzlami...

— Kakvoj zavrzlami? — podiže ovaj pogled.

— Hajde, idemo, reći ću ti uz put...

Čekali su sve dok nisu uskočili u taksi koji je Leslie zaustavio pred zgradom. Pit, i pored svih napora, nije uspeo da čuje adresu koju je dao taksisti.

— Kakva zavrzlama? — progundala kada su kola krenula. — kuda sad idemo?

— Do tvog prijatelja, naravno... čim nam otkriješ gde se nalazi. Slušaj kako je glasila poruka za mene: **»Jacta est. Kapetan Kuka. Sto godina posle Hirošime«.**

— Jacta est? — to mi zvuči latinski? — promrmlja Pit. — Ali, šta tu rade Kapetan Kuka i Hirošima?

— Bebkok je očigledno procenio tvoje znanje — nasmeja se Leslie. **»Alea jasta est«**, kocka je bačena, to ti je čitava latinska izreka. Alea, meni to zvuči kao aleja, a tebi?

— Može biti... samo u Los Anđelesu ne postoji Aleja kapetana Kuka...

— Ali zato postoji Aleja Pan, a Petar Pan i Kapetan Kuka obično idu zajedno. Hajde, možeš li bar da pogodiš koji broj tražimo?

— Prokleti Bebkok! — opsova Pit. — Dobre, šta je izmislio... sad nije teško, boga mu... 2045, je li tako?

— Naravno. Sto godina posle Hirošime — sleže Leslie ramenima. — Drago mi je što smo ga tako brzo pronašli, on

očigledno ima šta da nam kaže...

Probijajući se kroz gradsku gužvu, taksi je do aleje Pan stigao tek gotovo pola časa kasnije. Pokretom ruke, Leslie ga zaustavi mnogo pre broja 2045 i dva prijatelja izadoše.

— Zašto smo ovako rano izašli — pobuni se Pit. — Moramo da pešačimo još najmanje deset minuta!

— Razgibaj se malo — dobaci Leslie koračajući uskim pločnikom nad kojim su se uzdizale visoke, ružne zgrade, podignute mnogo pre drugog svet-skog rata. — Nije isključeno da će ti tvoja snaga uskoro zatrebati... sem toga, želim da toj zgradi pridemo što neupadljivije. Za svaki slučaj...

— Za svaki slučaj? Osećaš nešto?

— Ne baš pouzdano — sleže Leslie ramenima. — Ali...

Još mnogo pre toga Tabasko Pit naučio je da venuje u pre-dosećanja Leslija Eldridža, odnosno ono što se na Zapadu obično naziva tim imenom. Japanci imaju drugi, mnogo precizniji termin za to — haragei. Kao i svaki ninda, i Leslie je tu sposobnost razvio do krajnjih granica, naučivši da se saživi sa svojom okolinom i svojim čulima primi svaki, pa i najmanji signal koji bi upozoravao na opasnost.

A takvo osećanje imao je i sada, dok su žurno hodali prilja-

vim pločnikom jedne od najstarijih ulica Los Anđelesa... negde u blizini, nekome je pretila smrt...

Kako?

Naravno, Leslie Eldridž mogao je to da vam objasni; bilo jezikom japanske legende o nindžama ili jezikom savremene fizike i hemije. Neizbežno, takvo bi objašnjenje ostalo štupo i nerazumljivo, jer haragei može da shvati samo onaj koji delimično ili potpuno raspolaže njegovim moćima...

Svejedno. Leslie Eldridž je znao da u blizini lebdi smrt i to mu je bilo sasvim dovoljno...

— Sačekaj...

Tabasko Pit je zastao, naučen da poštuje Lesliejeve zapovesti. Zastao bi i bez toga, jer ono što se događalo pred njihovim očima podsećalo je na vojnu operaciju velikih razmera, toliko strašnju i neobičniju, ovde usred grada, zato što se odvijala u gotovo potpunoj tišini.

Sa obe strane deo ulice u dužini od dvestotinak stopa bio je zatvoren rampama uz koje su stajali ljudi u tamnim uniformama, sa šlemovima od pleksiglasa i crnim, dugim puškama opasnog izgleda. Nikada naročito prometna, aleja je izgledala praznija nego obično; pred rampama je stajalo svega po nekoliko vozila i male grupe radoznalaca, plašljivo pribijene uz zidove.

Na sredini tako stvorenog prostora, negde oko broja 2045, stajao je veliki oklopni transporter iz koga su kao na pokretnoj traci hitro istrčavali ljudi u istim tamnim uniformama i padali u zaklone iza transportera i u podnožju zidova, sa puškama na gotovs.

— Šta je ovo? — zinu Pit.
— Antiteroristički odred, ili...?

Lesli ga povuče u ulaz zgrade kraj koje su zastali.

— To nije policija...

— Šta?

— Kažem da to nije policija, do đavola! Istina, uniforme, oznake, naoružanje, sve je potpuno isto, ali to nisu policajci, Pite. Neko je provalio skrovište tvog prijatelja Bebkoka!

— Prokletstvo... — tiho procedi Pit brišući znoj sa čela. — Ali kako...

— Sada nemamo vremena za to! — prekide ga Lesli. — Ostani ovde i motri na sve što se zbiva, možda će mi biti potrebna tvoja pomoć sa ulice. Ja ću pokušati da se preko krova prebacim do te zgrade... ne znaš u kojem bi stanu Bebkok mogao biti?

— Otkud znam?! — pljunu besno Pit. — On ne stanuje tu... sem ako tu nije stan njegove devojke...

— Kako se ona zove?

— Luiza... nikada mi nije pomenuo njeno prezime, samo Luiza... hoće li to biti dovoljno?

— Moraće da bude — procedi Lesli. Srećom, lift stare desetospratnice je bio ispravan, iako ga je do samog vrha odvezao ubistvenom sporošću. Izbio je u prazni, prljavi hodnik i potražio metalne stepenice koje su vodile na ravni krov. Da, zgrada je bila spojena sa susednom, ali je zato između nje i zgrade u kojoj se nalazio Bebkok zjapio ponor širine tridesetak stopa.

»Previše za skok«, užurbano je radio Leslijev mozak. »Kada bih imao neko uže... ili motku...«

Pogled mu zastade na masivnoj metalnoj konstrukciji koja se uzdizala nasred krova, učvršćena snažnim čeličnim užadima. Antena... neki radio-amater u zgradi potrudio se da svojoj stanici obezbedi maksimalni domet.

Samo, da li će biti u stanju da golim rukama, bez ikakvog alata, otrgne stub antene sa postolja... ili bar jedno od čelične užadi?

Nije bilo mnogo vremena za oklevanje. Stisnuvši zube, Lesli se uspeo na uzdignuti deo krova i pritrča postolju antene. Stub je za metalnu ploču bio učvršćen masivnim zavrtanjima; užad su se, međutim, veoma lako mogla osloboditi iz zatega na krajevima pričvršćenim za krov.

Njegovi čelični prsti stisnuše se oko šestougaone glave

prvog zavrtnja i on sklopi oči u užasnoj koncentraciji čiji je cilj bio da svu oslobođenu energiju njegovog tela prenese na mesto dodira prstiju i metala.

Zavrtanj zašknipa... pokrete se... zastade... ponovo se pokrete...

Začudo, ostala tri popustila su veoma brzo, iako je na poslednja dva morao raditi samo jednom, pridržavajući teški stub drugom rukom. Napregavši mišiće, uspeo je da ga položi po krovu, a onda munjevitom brzinom oslobodio užad pričvršćenu na tri mesta. Gurnuo je stub naniže i skočio ponovo na ravni deo krova. Morao je da napregne svu snagu da bi podigao teški metalni stub i preneo ga do ograde, procenjujući još jednom udaljenost do susedne zgrade.

N neće biti nimalo lako održavati ga u ravnoteži držeći samo donji, teži kraj pre nego što se osloni o ogradu susedne zgrade...

Za običnog čoveka, naravno, taj bi zadatak izgledao nemoguć i bio nemoguć. Ne zato što je snaga Leslija Eldridža bila dva ili tri puta veća od snage običnog čoveka, jer to nije bilo tako. Radilo se samo o veštini korišćenja te snage i izvrsnom poznavanju svih mogućnosti ljudskog tela...

Čak i Lesli Eldridž morao je sa olakšanjem odahnuti kada je vrh stuba dotakao ogra-

du na krovu susedne zgrade, jer je u jednom trenutku bio angažovan do krajnje granice svojih moći. Ali odmor nije trajao dugo; udahnuvši duboko nekoliko puta, Lesli zakorači duž stuba.

Koraćao je hladnokrvno, kao po čvrstom tlu, ipak izbegavajući da pogleda u ponor pod sobom. Pogled mu je bio prikovan na mračni pravougaoni otvor iz kojeg se sa krova moglo sići u hodnik zgrade; ako se u tom otvoru pojavi čovek sa puškom, on će...

Čovek sa puškom koji je istrčao napolje, na trenutak je zastao, zaslepljen i sa ono malo svetlosti koja je dopirala sa oblačnog neba. Nije, međutim, opalio, čak ni u času kada je potpuno jasno video Leslija; ispod providnog vizira oči su mu se raširile od iznenađenja i on je nešto nerazgovetno uzviknuo.

Sve to, međutim, nije trajalo više od dve ili tri sekunde. U času kada se Lesli nalazio na sredini rastojanja između dve zgrade, nad ponorom dubokim stotinak stopa, čovek u tamnoj uniformi lagano prinese pušku obrazu...

* *

— Šta? Šta si rekao, Holfrete? — urlao je Haris u šalicu telefona.

— Do đavola, čuli ste me!
— nestrpljivo reče Holfret, bu-
ljeći kroz staklo telefonske go-
vornice. — Kakvu akciju vodi
antiteroristička ekipa u Aleji
Pan?

— Nikakvu, do đavola... ne-
ma ni deset minuta kako sam
razgovarao sa Owensom. Čak i
da je došlo do uzbune u među-
vremenu, mene bi morali oba-
vestiti! Nećeš valjda da kažeš
da...?

— Tako je šefe. Ovde, na dve
stotine stopa od mene je ekipa
opremljena gotovo istovetno
kao Owensova... ali to nisu
policajci!

Nekoliko trenutaka Haris je
zapanjeno ćutao, dok je Holfret
oštrim pogledom motrio zbi-
vanja na ulici. Tri čoveka u
tamnim uniformama, sa gas-
maskama na licima, utrčala su
u ulaz zgrade... trenutak ka-
snije još trojica.

— Holfrete! Džo!

— Tu sam, šefe...

— Ostani gde si i ne predu-
zimaj ništa sam, jesi li razu-
meo? Prati šta se događa, ali
ne preduzimaj ništa! Alarmirao
sam Owensa i sva raspoloživa
kola... prvi će početi da stižu
već za četini ili pet minuta...

— Jasno, šefe. Samo, bojim
se da će doći do velike gužve
... znate čime su naoružani
Ovensovi transporteri?

— Znam, do đavola. Misliš
da su i ovi momci...?

— Zašto ne bi bili? Koliko

vidim, to je potpuno isti tran-
sporter... a oni neće oklevati
da ispale protivooklopne rakete
usred grada, budite u to si-
gurni!

Nekoliko trenutaka, tišine, ali
je do Holfreda dopirao neraz-
govetan Harisov glas koji je
izdavao naredjenja u interfon.

— Upozorio sam sve da budu
oprezni — nastavi Haris. —
Do đavola, nemamo vremena da
evakuišemo tu prokletu ulicu...
neka bude šta bude! Ovo nam
je prva prilika da u svoje šake
dobijemo nekoga iz bande! Ti
ne ulazi u gužvu, Džo... po-
trebai mi je čovek koji će po-
sle svega pomoći da rekonstru-
išemo šta se sve događalo. Ja-
sno?

— Razumem, šefe — osmeh-
nu se Holfret. — Paziću na
gradsku imovinu, ne brinite...

Obliznuvši usne, Holfret pre-
mesti revolver iz futlore pod
sakoom u džep i izade iz go-
vornice. I pored čvrstog obe-
ćanja koje je dao Harisu, nije
smeo da ostane po strani, jer
se taj transporter na neki na-
čin **morao** eliminisati...

Osvrnuvši se oko sebe, Hol-
fret skliznu kroz uski prolaz
između dve zgrade i potrča us-
kim, mračnim dvorištem po ko-
jem su se još minno igrala de-
ca. Ledeni beton potmulo je
odjekivao pod njegovim noga-
ma dok je pogledom pretra-
živao prostor ispred sebe.

Tamo!

Najmanje jedna od niza malih prodavnica na ovoj strani ulice morala je imati i zadnja vrata i to je bilo ono s čime je Holfret računao, jedini način da dospe u deo ulice zatvoren rampama. Policajac gotovo besnim pokretom odgur- nu teška metalna vrata koja su mu bila najbliža i uskoči u uski prostor pretrpan praznim sanducima. Odbacio ih je udarcem noge raščičavajući prolaz do lakih pokretnih vrata koja su vodila u prodavnicu. Čovek za tezgom, onizak i ćelav, zabulji se u njega otvorenih usta, dižući ruke visoko u vazduh.

— Policija — zareža Holfret osvrćući se oko sebe sa revolverom u ruci. Kraj vrata prema ulici stajao je krupan mladić duge plave kose; u rukama je držao paketić zamotan u novine i smireno se osmehivao Holfretu.

Ćelavko, očigledno vlasnik radnje, sa oklevanjem spusti ruke.

— Šta... šta se ovde dešava? — promuca.

— Videćemo! — isceri se Holfret. Pogled mu je kliznuo preko prepunih rafova. — Imaš li ovde nečeg zapaljivog? Benzina? Petroleja?

— Samo petroleja — mimno reče plavokosi podižući paketić u rukama. Holfret shvati da je u hartiji zamotana flaša iz čijeg je grlsića virio fitilj načinjen od obične maramice.

Njegovo grubo lice se isceri.

— Imaš ideja, momak, mora se priznati — reče. — Ko si ti?

— Građanin — sleže plavokosi ramenima. — Imao sam utisak da je policiji potrebna pomoć, i tako...

Holfret je već otvarao flašu koju mu je vlasnik radnje drhtavim rukama dodao preko te- zge, pažljivo natapajući tečno- šću jakog mirisa ostatke maramice uvijene kao fitilj. Trenutak kasnije stvorio se kraj plavokosog i oprezno izviriо kroz staklo izloga na ulicu.

Do transportera koji je kao crno čudovište mirovao na svojim gusenicama nije bilo više od pedesetak stopa. Jedina nevolja bila je u tome što su tih pedesetak stopa morali preći golim trotoarom, izloženi pogledu čoveka koji je sa lakim mitraljezom u rukama stražario nad otvorenom kupolom. Holfret tiho opsova.

U daljini zaurlaše policijske sirene i Holfret se trže. Ljude u tamnim uniformama, međutim, nije zahvatila panika kojoj se potajno nadao. Precizno, kao na vežbi, rasporedili su se duži ulice, tražeći zaklone. Kupola transportera se nečujno okrete nekoliko stepeni udesno; iza njega lagano se dizao lanser sa dve teške, zatupaste protivoklopne rakete uperene tačno niz ulicu...

Čovek u otvorenoj kupoli još

jednom se osvrte oko sebe, a onda poče da se spušta, povlačeći poklopac za sobom.

— Sada! — dreknu Holfret. Njegov upaljač škljocnu.

Izleteli su na ulicu istovremeno, gotovo se sudarivši u uskim vratima. Čovek u kupoli, srećom, još uvek je gledao na drugu stranu; njihov očajnički trk začudo nije privukao ničiju pažnju, jer su svi pogledi bili upereni niz ulicu.

— Bacaj! — zaurla Holfret i dva tamna predmeta u visokom luku poleteše kroz vazduh. Kotrljajući se po zemlji prema najbližem ulazu Holfret poče očajnički da udara po mantilu koji je zahvatio plamen neoprezno prenet sa fitilja natoepljenog petrolejom.

Jedna flaša, Holfretu se učini da je to njegova, bučno se rasprsnu na čeliku kupole, zalivajući ga tečnim plamenom, ali plamenom od koga neće biti nimalo koristi. Gnevno opsovavši, Holfret se baci u ulaz, zasut staklom koje je po njemu sručio rafal sa suprotne strane ulice.

Nešto teško pade na njega u trenutku kada spolja dopre potmulu tresak, praćen užasnim kricima. Druga flaša očigledno je pronašla cilj, ali Holfret nije imao vremena da se raduje. Podigao je ruku sa revolverom, spreman da sruči metak u glavu čoveku koji se bacio na njega.

— Hej, polako, to sam ja! — dahtao je ovaj zadržavajući mu ruku. — Koji ti je đavo, ortak?

— Uhhh... — Holfret odmahnu glavom, trljajući koleko kojim je negde udario. — Uhh.

— Nije bilo lako, a? — cerio se plavokosi, oprezno se povlačeći dalje prema stepeništu. — Ali smo ih bar sredili...

S pištoljem u ruci, Holfret oprezno izviri kroz razbijeno staklo na vratima. Niko više nije pucao na njih, jer su i ljudi u tamnim uniformama imali previše posla brinući o rođenoj koži. Niz ulicu su dolazila sve nova i nova policijska kola, urlajući sirenama i izbacujući ljude u plavim uniformama naoružane do zuba. Transporter je nepomično stajao, a iz otvora kupole izbijao je gust, smrdljiv dim. Nekoliko koraka ispred Holfreta, na trotoaru, lagano je dogorevalo telo obučeno u tamnu uniformu...

— Sredili smo ih — uzdahnu Holfret, vraćajući revolver u džep. — Ali...

Prokletstvo!

Plavokosog mladića nije više bilo pored njega. Da li se uspeo stepenicama, ili nestao kroz zadnji izlaz?

Podigao je ruku s revolverom i, kao na strelištu, lagano manišanio u čoveka na drugoj strani ulice koji je hladnokrvno zasipao policajce mecima iz

automatske puške. Prst mu se lagano zgrči na okidaču... još samo malo...

Ruka sa revolverom pade naniže i Holfret se zabulji u prizor pred sobom. Dođavola, pa on nije još ni opalio...

Glava čoveka u tamnoj uniformi bukvalno se raspala u eksploziji koja je sivom i crvenom bojom obojila zid uz koji se skrivao.

»Direktan pogodak«, pomisli Holfret. »Ali... čime?«

Pucnjava na ulici naglo prestade, kao presečena nožem i u Holfretovoj blizini začu se samo još nekoliko potmulih eksplozija. On je zapanjeno buljio u telo koje je još dogorevalo gotovo pred njegovim nogama.

Ni ono više nije imalo glave!

* *

S pogledom uprtim pravo u oči čoveka koji ga je držao na nišanu, Lesli se lagano, inč po inč, primicao ogradi, pomerajući stopala duž metalnog stuba antene.

Čovek sklopi levo oko, kao na strelištu. Prst desne ruke zgrči se na okidaču.

Odbacivši se obema nogama o stub, Lesli polete u ponor...

Ali je njegov skok bio veoma pažljivo proračunat. Sa obe ruke šćepao je jedno od čeličnih užadi koja su nepotrebno visile sa vrha stuba niz zid zgra-

de, ublaživši nogama udarac o zid. Uže je bilo tanko, ali za njegove čelične prste to nije predstavljalo prepreku; poleteo je naviše u času kada se nekoliko stopa nad njim začuo kratak rafal oružja.

»Nema baš najbolje refleks«, pomisli Lesli. »Videlo se to i maločas, kada je izleteo iz ulaza...«

Uhvativši se jednom rukom za metalnu ogradu, Lesli drugom šćepa uže koje je sada visilo pod njim. Cev puške ponovo je skretala prema njegovoj glavi, ali za naredni rafal strelac više nije imao vremena. Zviždeći kroz vazduh, drugi kraj čeličnog užeta kao zmija mu se obavi oko vrata. Nagli trzaj... i ništa više. Telo u tamnoj uniformi umiri se na glatkom betonu.

Teški koraci na stepenicama pod njim, prigušeni glasovi...

Lesli se pribi uza zid. Oni svakako neće stići do njega. Nijedno ime koje je do sada video nije bilo žensko.

Pesnica zadobova po vratima na spratu ispod njega i Leslijeve usne raširiše se u osmeh. Ipak je stigao na vreme...

— Beblkok! Otvori, ili ćemo provaliti vrata! — vikao je neko u hodniku.

— Dođite po mene, ako sam vam potreban! — dopre do Leslija prigušen, ali odlučan glas iza vrata.

Ljudi pred vratima nešto su se došaptavali, Leslie oprezno izviri između stepenica.

Tri čoveka u uskim, tamnim uniformama, naoružani do zuba, sa šlemovima od pleksiglasa i gas-maskama za pojasom. Povukli su se od vrata i priljubili uza zid, a onaj najbliži vratima ispali rafal u bravu i oko nje.

Ljudi su očigledno dobro znali svoj posao. Sigurnim pokretima, ne obraćajući pažnju na nekoliko revolverskih metaka koji su iz stana doleteli kroz razbijena vrata, navukli su gas-maske na lica. Jedan od njih pričvršćivao je duguljast predmet na cev svog revolvera...

»Suzavac«, pomisli Leslie. — »Krajnje je vreme da se i ja umešam...«

Njegovi prsti skliznuše pod široki kožni opasač svetlih pantalona, ispod koga se pojaviše tri glatka metalna predmeta u obliku zvezda. Šurikeni, užasno oružje japanskih nindža, od plemenitog čelika čije su ivice oštrije od žileta. U ruci pravog majstora smrtonosno oružje kome se ne može odupreti čak ni tanji čelični lim...

Nečujno, kao senka, Leslie pređe nekoliko poslednjih stepenica i zastade na odmorištu iznad trojice ljudi. Toliko su bili zauzeti svojim pripremama da ga nijedan nije primetio.

— Hej! reče on tiho.

Jedan od trojice reagovao je

zaista munjevito, ali to nije bil odovoljno brzo za jedinog nindžu na Zapadu: tanka čelična pločica raskinula je gumu gas-maske i zarila mu se u grlo. Ispustivši pretešku pušku iz ruke, čovek pade na kolena, stiskajući rukama vrat kao da želi da zadrži plimu krvi koja je jurmala iz duge, uske rane.

Tri pokreta desne ruke, tri kratka zamaha nisu oduzela više od tri desetine sekunde. I druga dvojica klonuše na pod, sa oštrim metalnim kracima zarivenim tačno u srce. Leslie jednim skokom prelete preostale stepenice i naže se nad njih, osluškujući istovremeno šta se događa ispod njega.

U hodniku je vladala tišina dok je izvlačio šurikene iz rana koje je zadao i pažljivo ih brisao o odeću trojice bandita. Ali se zato na ulici pucalo kao u ratu; policija je ovoga puta bila izuzetno brza...

Pribivši se uza zid, Leslie zakuca na vrata.

— Bebkok... ovde je Leslie Eldridž, prijatelj Tabasko Pita. Možeš izaći, sva trojica su mrtvi...

Iznutra dopre psovka i novi revolverski metak prozvižda, udarajući u suprotni zid.

— Na tako jeftin trik nećete me uhvatiti, do đavola! Proklete ubice!

— Ne pucaj, Bebkok — reče Leslie kroz smeh. — Saslu-

šaj najpre šta imam da ti kažem. »Jacta est. Kapetan Kuka. Sto godina posle Hirošime«.

Nešto u stanu iza vrata lupi, kao da neko žurnim pokretima razvaljuje nagomilani nimeštaj. Lesliejeve usne razvukoše se u osmeh. Taj Bebkok je očigledno bio rešio da skupo proda svoju kožu... mada mu to ne bi mnogo pomoglo protiviskusnih profesionalaca...

Onizak, mršav mladić sa velikim revolverom u ruci pažljivo se zagleda u Leslija pre nego što mu je pružio ruku i čvrsto je stisnuo.

— Ne znam kako ste ovo izveli — reče, pokazujući na tri nepokretna tela pred njihovim nogama — ali... hvala. Gde je Pit?

— U blizini. Nemamo vremena da se zadržavamo, Bebkok. Ma kako se ovaj obračun dole na ulici završio, situacija neće biti naročito ugodna po vas. Pretpostavljam da ne želite da vas ispituje policija?

— Tako je — klimnu ovaj glavom, uklanjajući sa čela kosu mokru od znoja. — Nisam siguran da bi oni mogli da me zaštite... a mislim da u rukama imam nešto što bi nas moglo odvesti do jednog od glavnih ličnosti »Korporacije smrti«...

— Vaša devojilka je unutra? — upita Lesli.

— Ne — odmahnu Bebkok

glavom. — Očekivao sam ovakvo nešto, znate. Rekao sam joj da nekoliko narednih dana provede kod prijateljice.

— Mudro — klimnu Lesli glavom. — Ali, slušajte, dole se više ne puca... idemo. Brzo!

— Kuda? — trže se Bebkok kada Lesli pođe uz stepenice. — Do đavola, preko krovova nikuda ne možemo stići!

— Sada može — osmehnu se Lesli. — Videćete... samo brzo!

U trenutku kada su zamakli na sprat više, na odmoristu ispod njih odjeknuše tri gotovo istovremene eksplozije. Lesli povuče Bebkoka uza zid, nastojeći da proдре pogledom kroz gusti dim koji je ispunio stepenište.

— Ostanite tu — šapnu. — Idem da vidim šta se dogodilo...

Tri tela u tamnim uniformama još uvek su ležala na istom mestu, ali su lokve krvi iz rana sada bile manje grozan deo tog prizora.

Pod i zidovi bili su zasuti sivkastom, krvavom masom njihovih mozгова i sitnim perlicama pleksiglasa koji se raspao od snažne eksplozije...

Lesli odmahnu glavom. Čovek koji je ove ljude poslao da ubiju Bebkoka obezbedio je odstupnicu. Ali samo za sebe... njegovi ljudi žrtvovani su kao nevažni pioni u krupnoj igri...

— Šta se dogodilo? — uzbuđeno upita Bebkok.

— Požurimo — kratko reče Lesli. — Neko se pobrinuo da nijedan svedok ne izađe živ iz obračuna. U šlemovima tih ljudi nalazilo se eksplozivno punjenje koje se može aktivirati daljinskom komandom. Nimalo lep prizor...

— Prokletstvo — tiho opsova Bebkok. Nije ni bilo potrebno da mu Lesli objašnjava detalje te užasne zamisli, jer su morali gotovo da preskoče još jedno obezglavljeno telo, onoga koga je Lesli prvog oborio na krovu zgrade.

Bebkok zastade kada je shvatio da preko ponora mora preći duž tankog metalnog stuba i obriša znoj sa čela.

— Ne mogu — reče tiho. — Nipošto... jednostavno, ne mogu... bolje da me ubiju, do đavola...

Lesli se oprezno nađe preko ograde. Odatle se video samo jedan mali deo ulice, ali je on bio ispunjen ljudima i plavim uniformama koji su se oprezno približavali sa oružjem u rukama. Za koji minut neko će se setiti da potraži i cilj drskog napada... ili će jednostavno podići pogled i zapaziti antenu prebačenu između dve zgrade.

— Idemo, Bebkok — reče mirno. — Ne brinite, ja ću vas pridržavati...

Disk-džokej odmahnu glavom, odmićući se od Leslija sa strahom u licu.

— Ne... ne...

— U redu — sleže ovaj ramenima. — Onda mi bar recite kakav dokaz imate protiv »Korporacije«?

— Imam traku sa snimkom glasa jednog od njih — reče Bebkok prigušenim glasom. — Govorio je dosta dugo... možda će iz toga stručnjaci nešto uspeti da izvuku...

— Da, to je ponekad moguće — klimnu Lesli glavom. — Gde se nalazi ta traka?

— Kod mene. — Bebkok dotiče unutrašnji džep sakoa. — Nisam smeo da se rastajem od nje.

— Dajte mi je, a onda se vratite u stan i čekajte policiju — reče Lesli. — Mene ne pominjite, naravno. Pit i ja nalazimo se u hotelu »Mezon Blanš«, sa mama je i devojka po imenu Sumiko. Ako bude potrebno, potražite nekog od nas. U redu?

Bebkok mu pruži oveću kartonsku kutiju koja nestade pod Leslijevim opasačem.

— U redu — klimnu glavom. — Mnogo sreće, Eldridž...

— Budite oprezni. Najbolje da ponovo promenite boravište i sakrijete se i od policije...

— Znam. Oni svakako imaju svoje ljude tamo. Pozdravite Pita i... i recite mu da je pravi drug.

Bebkok ostade još nekoliko trenutaka na terasi, odmahujući s nevericom glavom. Čovek koji mirno, kao da se šeta, prelazi po metalnom stubu preko ponora od sto stopa svakako nije običan čovek... naročito kada se tome dodaju četiri mrtva tela koja je ostavio za sobom...

— Vрати se ti u stan, ortak — reče naglas. — Lakše je tako nego još i policiji da objašnjavaš kako je to bilo moguće...

Ne više od pola milje od tog mesta elegantno obučen čovek u skupom automobilu još jednom obriše znoj sa čela i zgužva mokru maramicu u džep sakoa. Ispred njega, tamo gde se u ogromna kola poslovnih ljudi obično ugrađuje telefon, ili bar, nalazila se minijaturna komandna ploča sa mnoštvom dugmadi uredno označenih brojevima u koje je tupo buljio poslednjih nekoliko trenutaka.

On sa uzdahom spusti poklopac, pretvarajući tablu u mali stočić i zavalj se u svom sedištu.

— Idemo, Čarli — reče promuklim glasom. — Ovde više nema posla za nas...

* *

Nat Parker sa olakšanjem shvati da ovoga puta Dagan neće iskaliti svoj bes na njemu, jer je to bilo ono čega se

najviše plašio. Do đavola, nema ni tri meseca kako je svojim rukama ubio Galagera, bukvalno ga za nekoliko sekundi iskasapio nožem, samo zato što je ovaj zabrljao neku nevažnu sitnicu u pripremama za operaciju. Ali sada, sada je samo sedeo i fiksirao ga ledenim pogledom kroz spuštene trepavice.

Parker, naravno, nije mogao znati da je Dagan sit krvi, da je samo dva časa ranije sa uživanjem zarivao svoj nož u meko, puno telo žene ogromnih grudi koju je najpre nate-
rao da se svuče... i da je sve do na nekoliko minuta ranije uživao u veštini Velne Tajler, žene koja se predavala retko, ali se zato predavala do kraja...

Dagan je jednostavno bio umoran i zasićen, ali njegov mozak zbog toga nije radio ni malo sporije. Prezrivo je odmerio Parkera koji se neprestano znojio, trljajući čelo već mokrom maramicom.

— I? Koliko si ljudi izgubio?

— Sve...

— Sve? — Dagan podiže obrve. — Lepo, lepo... plan »Minus«, nadam se?

— Da — uzdahnu Parker. — Svi su bili mrtvi pre nego što je policija stigla do njih.

— To je bar neka uteha — progundā Dagan. — Mada verujem da će Gazda biti besan. Nije ti to bilo potrebno, Nat,

do đavola ... zbog čega se nisi bar sa mnom posavetovao?

Parker sleže ramenima, buleći u pod.

— Ne znaš? — nasmeja se Dagan. — Ali zato ja znam ... hteo si da dovršiš ono što meni nije uspelo, zar ne? Da eliminišeš Bebkoka i pohvališ se pred Gazdom kako si sposobniji od mene, je li tako? Greška, Nat, krupna greška ... jer ti nisi sposobniji od mene! Obavestio si Gazdu o tome?

Parker nemo odmahnu glavom i Dagan se ponovo nasmeja.

— Izdala te hrabrost, a? Do đavola, nije mi uopšte jasno kako niste uspeli da eliminišete tog tipa? Petnaest ljudi, a on sam ... tu nešto nije bilo u redu. Kako je policija stigla tako brzo?

— Pojma nemam — prigušeno je govorio Parker. — U početku se sve odvijalo kako treba ... a onda je odjednom transporter planuo. Policija se stvorila nekoliko trenutaka kasnije i opkolila nas ... Nije bilo drugog izlaza nego da primenim plan »Minus« ...

— Naravno, nije ti ni na pamet palo da kod »Konjića« proveriš šta se dogodilo?

— Nije ... došao sam pravo ovamo ... Di, Di, dugo se, poznajemo ... do đavola, uvek smo stajali jedan iza drugoga, čak i u onom obračunu sa Ma-

fijom! Pomozi mi sada, kada mi je tvrdo, boga mu!

— Pomozi! — prezrivo procedi Dagan. — Da ti pomognem, je li? A spremao si se da mi izmakneš osolnac pod nogama? Proklet da si, Nat, da si mi po sto puta prijatelj! Ne tiče me se šta će Gazda učiniti s tobom. Javi mu se odmah!

— Odavde?

— Ne odavde — isceri se Dagan. — Uprkos uvreženom mišljenju, ni ja nemam direktnu vezu sa Gazdom. Za jedan sat u »Prvom krugu«, kao i obično. Ja ću obavestiti ostale vođe grupa. Hajde, gubi mi se sa očiju! Moram pozvati »Konjića« i pokušati da spasem šta se spasiti može ...

Odlazi!

Nekoliko trenutaka pošto je Parker saplićući se izašao, Dagan je zurio u pod sa zagonetnim osmehom na usnama. Do đavola, ovo je bio uspešan dan. Najpre sva ona krv debele Mejde Volkman, zatim Velma u krevetu ... i na kraju sigurna eliminacija jednog od vođa grupa koji su u poslednje vreme suviše digli glavu. Da, uspešan, veoma uspešan dan, koji nije mogla pokvariti ni činjenica da se onaj bedni disk-džokej još jednom izvukao ...

Privukavši sebi flašu sa konjakom, Dagan podiže noge na sto i pritisnu dugme interfona.

— Andrea... pronađi mi »Konjića«, Stvar je hitna...

— Konjića, šefe? Kakvog konjića? — začu se iznenađen ženski glas.

Dagan opsova u sebi. Prokletstvo, postao je neoprezan; ovo što se danas dogodilo, ma kako bilo lepo, to nije opravdavalo.

— Izvini, Andrea... setio sam se da ti nemaš njegov broj. Pozvaću ga sam...

Andrea je, naravno, bila žena od poverenja, ali je Dagan instinktivno postupao kao rođeni konspirator. Dovoljno je da svaki član ekipe zna samo ono što mu je neophodno. A Andrea nije morala znati da se pod nadimkom »Konjić« krije inspektor Nomura iz Odeska za ubistva.

Telefon u policiji dugo je zvonio pre nego što je na drugoj strani začuo poznat glas.

— Da inspektor Nomura...

Dagan nikada nije sreo Nomuru, kao ni ovaj njega, ali je zato oveci dosije u sefu veoma dokumentovano svedočio o svim onim zabranjenim uživanjima kojima se policajac japanskog porekla prepustao u svoje slobodno vreme. Bila su to skupa uživanja, daleko iznad godišnjih prihoda relativno uspešnog policajca, ali je Dagan spremno nadoknađivao razliku iz svog posebnog fonda. Nomurina pomoć često je bila dragocena... kao up-

ravo sada...

— Ovde je jedan Frenkijev prijatelj — reče Dagan sa osmehom na licu. — Frenki je zamolio da se raspitam kakva je to danas gužva bila kod vas... ako ne možeš da govoriš reci nešto na japanskom, ja ću ti posle saopštiti gde i kada možeš predati poruku...

— Mogu — oklevajući reče Nomura. — Svi su se rastrčali po gradu, gotovo da sam ostao sam u zgradi. Iako me glavni inspektor Haris očekuje u Aleji Pan...

— Neka čeka — hladno se osmehnu Dagan. — Imaš li detalja o gužvi u toj ulici?

— Prilično, mada mi slika još uvek nije potpuno jasna... Cilj je bio disk-džokej Bebkoik, koga su naši ljudi pronašli u jednom stanu u zgradi broj 2045, mada mi nije jasno zbog čega je bilo potrebno petnaestak ljudi u uniformama i sa opremom kakvu imaju naše specijalne jedinice. Neko je na vašoj strani debelo zabrljao...

— To je naša stvar — preseče ga oštro Dagan. — Ko je obavestio policiju?

— Detektiv Holfret. Slučajno se zatekao tamo i shvatio da to nisu naši ljudi. Obavestio je Harisa i ovaj je odmah poslao sva slobodna kola na tu stranu. Međutim... — Nomura zastade.

— Još nešto?

— Načuo sam deo razgovora

između Holfreta i Harisa... izgleda da se umešao i neko treći...

— Treći? — Dagan skupi obrve. — Ko treći, do đavola?

— Mislim da ni oni ne znaju. Pred Bebkokovim vratima nađena su trojica vaših ljudi, ubijeni nekim ostrim predmetom, još jedan na krovu. On je bio zadavljen čeličnim užetom sa antene koju je neko prebacio sa susednog krova kako bi mogao da dospe do Bebkokovog stana. Verovatno se i vratio istim putem, jer nikoga sumnjivog nismo otkrili u zgradi i oko nje.

— Zna li Bebkok ko je to bio?

— On se kune da nije ni nosa promolio iz stana. Sklon sam da mu poverujem... uz svu onu pucnjavu unaokolo, znaš..

— Ko bi to mogao da bude, do đavola?

— Niko ne zna. Većina misli da je koicidencija i da su se tu slučajno zatekli neki sitni lopovi, ali...

— Da, oni to obično ne rade danju — nasmeja se Dagan. — U redu, Nomura, hvala ti. Fre nki će biti zadovoljan tobom... Slušaj, da ne znaš slučajno ko je uništio naš transporter?

— Znam. Holfret... ubacio je unutra flašu sa zapaljenim petrolejom, zamisli. Još neko mu je pomogao, ali nisam uspeo da doznam ko... bilo kako bilo, taj čovek je odmah

potom nestao. Čudno, zar ne?

— Da, Čudno. Hvala još jednom...

Nimalo mu se nije dopadalo što se u igri pojavljuju nepredviđeni faktori sa kojima unapred nije računao. Dagan se ponosio svojom sposobnošću da predvidi svaku akciju do najmanjeg detalja; svako mešanje u svoje poslove primao je kao udarac namenjen sebi lično...

Ko se usudio na tako nešto? Ko?

Neki od ostalih vođa grupa? Mafija? Neko treći?

Uzdahnuo je i bacio pogled na ogromni zidni sat. Nema sada vremena za razmišljanje, boga mu... Treba obavestiti ostale o sastanku u »Prvom krugu« koji će početi za nešto više od četrdeset minuta, ali to može da obavi i Andrea. Dovoljna je jedna reč »Skup« i ona će okrenuti niz telefon-skih brojeva urezanih u njeno pamćenje i ponoviti tu reč...

S jednog broja niko joj neće odgovoriti, ali taj posao može obaviti i sam. Veoma brzo.

Pritisnuo je dugme interfona.

— »Skup«, Andrea. Za četrdeset minuta, isto mesto.

— U redu, šefe,...

Uspravio se i nagnuo još jedan gutljaj konjaka iz flaše, osećajući kako mu tečnost žže utrobu. Nije ovo ipak loš dan, do đavola. Velma je još uvek u susednoj prostoriji...

Telo žene bilo je gotovo izgubljeno među pokrivačima na ogromnom ležaju i Dagan je dopustio sebi nekoliko minuta divljenja pre nego što je grubo povukao za ruku.

— Hajde, Velma. Imamo posla.

Prenula se iz sna kao mačka, istog časa potpuno razbuđena i spremna da skoči na koju bilo stranu. Jedan pogled bio joj je dovoljan da pročita izraz na Daganovom licu.

— Problemi?

— Aha. »Skup« za malo više od pola sata. Parker je zabrljao sa Bebkokom. Uostalom, čuješ sve od njega.

— »Konjić?

— Ne zna mnogo više — sleže Dagan ramenima. Hitnim pokretima navlačio je na sebe odeću uspešnog poslovnog čoveka koja je tokom godina postala njegov zaštitni znak. Sa zamišljenim izrazom na licu žena nestade u pravcu kupatila odakle dobre šum vode.

Samo pet ili šest minuta dočnije stajala je pred njim potpuno obučena i našminkana, sa minijaturnom tašnicom pod rukom. Pogled joj je bio ozbiljan.

— Šta misliš, šta će Gazda učiniti?

— Baš me briga — sleže Dagan ramenima. — Parker je zabrljao, treba i da plati, prokleti nesposobnjaković.

— Ko će preuzeti njegov region?

— A, to tebe zanima? Ne znam, zaista... Gazda će odlučiti, kao i obično. Ne zaboravi, međutim, da će tu u početku biti mnogo posla; Parker je izgubio gotovo sve svoje ljude.

— Takvih bar ima na hiljade — hladno se osmehnu žena.

— Sasvim tačno. U redu, kidaj, ja imam još neka posla, mala.

Zviždućući, Dagan je pouzdanom rukom odabrao kombinaciju na sefu i preleteo prstima preko niza dugmadi ugrađenih u njegov bočni zid. Nekoliko stopa dalje, na zidu, veliki goblen sa nekom lovačkom scenom kliznu uvis, ostavljajući otvor sličan prozoru iza kojeg je plavkasto svetlucao ekran kompjuterskog terminala.

Dagan privuče stolicu do terminala i spusti ruke na taster. Lagano, promišljeno, dotakao je dugi niz tastera prekrivajući ekran zagonetnim simbolima koji će, negde na drugom mestu, postati razumljiv tekst sa preciznim uputstvima.

Bacio je još jedan pogled na sat i zadovoljno klimnuo glavom; bilo je još dovoljno vremena za ono što smeru.

Čarolija savremene elektronike i ovoga puta bila je pouzdana i nekoliko sekundi kas-

nije Dagan je bio u direktnoj vezi sa jednom od najvećih banaka podataka na svetu, Kongresnom bibliotekom u Vašingtonu. Pažljivo je formulisao pitanje koje se odnosilo na fizičke mogućnosti čoveka, postavljajući nekoliko uslova koje je trebalo ispuniti i onda se zavalio u fotelju, čekajući odgovor.

Ekran je zasvetleo svega desetak sekundi kasnije, kraktnim nizom slova.

Postavljeni zadatak van domašaja fizičkih mogućnosti prosečnog čoveka. Biće sposobno za takav poduhvat spada u domen fantastike i legende.

Dagan sleže ramenima.

— To sam i sam znao, krm-tijo — progunda. — Ipak da vidimo šta o tome kažu priče...

Odgovor na njegovo novo pitanje stigao je još brže.

Biće sposobno za takav poduhvat najlakše bi se uklopilo u mogućnosti kojima, po legendi, raspolažu japanske ninde.

Dagan odmahnu glavom.

— Hvala — progunda, isključivši terminal. — Ninde... do đavola, čitav svet zna da ninde više ne postoje!

* *

Glavni inspektor Haris se osvrtao oko sebe.

— Ovo ti je čudna ideja, Džo, moram priznati...

Holfret se zadovoljno isceri. — Ali i jedino mesto u gradu gde nas niko ne može prisluškivati...

Haris i Ovens, šef specijalnog odeljenja, zapanjeno se zgledaše. Ovaj drugi odmahnu glavom.

— Prokletstvo, Holfrete, ne tvrdiš valjda da je neko uspeo da postavi mikrofone i u našoj centrali?

— A zašto da ne? — Holfret zapali cigaretu. — Nemoj mi samo reći da je u zgradu teško ući. Ili u neku od prostorija. Ko od nas obraća pažnju na one stotine ljudi koji se neprestano muvaju po hodnicima?

— Ima istine u tome — krto se nasmeja Haris. — Mada, priznajem, takva zamisao nikada mi ne bi pala na pamet. Bila bi to vrhunska drskost.

— Ništa manja od drskosti kojom su jutros napali Bebkoka usred bela dana — sleže Holfret ramenima. — Imamo posla sa ljudima spremnim na sve. Uz činjenicu da su upravo vas već prisluškivali, šefe, sasvim dovoljno za zaključak da zgrada više nije potpuno pouzdana.

Ovens se s nelagodnošću osvrtao oko sebe. Niski betonski svodovi skloništa podignutog još u doba hladnog rata pritiskivali su svojom težinom, a vazduh je bio vlažan i hladan.

— U redu, — reče — predi-
mo na stvar. Nisam siguran da
je sve ovo bilo potrebno, ali
kad Holfret već zahteva... O
čemu se radi?

Haris protrlja umorne oči.

— U pitanju je jedna Džoova
ideja, Bob. Ukratko, on sma-
tra da je »Korporacija« nešto
novo u sferi zločina i da naša
organizacija nema dovoljno ka-
paciteta da izađe na kraj s
njom.

— Ja to nisam tako zgodno
formulisao — nasmeja se Hol-
fret — ali je to otprilike to...

— Slažem se — klimnu Ovens
glavom. — Vi, momci, već ste
pretrpani svakodnevnim poslo-
vima. Čovek kao ja, koji da-
nima ne radi ništa — on se
osmehnu — u najboljoj je si-
tuaciji da to proceni. Među-
tim, ne vidim načina da se to
u dogledno vreme otkloni...

— Na to se svodi i Džoova
zamisao, Bob. On mi predlaže
da formiram specijalnu grupu
koja bi se bavila isključivo
»Korporacijom«, odabравši je-
dan slučaj koji nudi najviše
izgleda da im uđemo u trag.
Pokušaji da ispitamo sva ubi-
stva odjednom vode samo rasi-
panju snage i vremena, što
smo u ovih nekoliko dana već
osetili, gorko se osmehnu Ha-
ris. — Ta grupa mogla bi ra-
čunati na pomoć spoljnih sa-
radnika, vrhunskih stručnjaka
u pojedinim oblastima nauke
do kojih možemo doći.

Ovens zadovoljno klimnu gla-
vom.

— Nećeš mi verovati, Hari-
se, ali meni je slična pomisao
još davno pala na pamet. Mo-
žda stoga što, za razliku od
vas, imam isuviše vremena za
razmišljanje. Zločin u ovoj ze-
mlji neprestano primenjuje no-
va tehnička znanja, a mi bes-
pomoćno tapkamo u mestu, sa
izuzetkom možda moje grupe i
sličnih grupa u velikim grado-
vima. U redu, sve je to lepo za-
mišljeno, ali ostaje onaj ve-
ći problem — gde naći pare?

— To je ono gde ti uskačeš
u priču, Bob — nategnuto se
osmehnu Haris. — Razgovarao
sam sa gradonačelnikom, na-
stojeći da ne ulazim previše u
detalje... za svaki slučaj.

— Pametno. Oko tih poli-
tičara uvek se muvaaju neobič-
ni tipovi. I šta je on rekao?

— Grad nema slobodnih sre-
dstava za takvo nešto i vero-
vatno ih nikada neće ni imati
— sleže Haris ramenima. —
Postoji samo jedna mogućnost.

— Već znam. Da se ja odre-
knem dela para namenjenih za
obuku i akcije moje ekipe?

Haris klimnu glavom.

— Upravo tako. Štaviše, ti
si već ovlašćen da angažuješ
stručnjake sa strane ukoliko
smatraš da su ti potrebni, čime
bismo mnogo dobili u vremenu
i izbegli proceduru za odobra-
vanje svakog pojedinog zah-
teva.

— Da. Pa u redu, Harise... izgleda da drugog izlaza nema. Do đavola, kada sam se već uvalio u ovo, ići ću do kraja: pretpostavljam da bi vam nekoliko mojih ljudi dobrodošlo?

— Čitaš mi misli! — nasmeja se Haris. — Istini za volju, ne znam da li bih se usudio da te to pitam Bobe... tvoji ljudi obučeni su bolje od mojih, a ovo je posao koji će mnogo tražiti od svakog učesnika.

— Do đavola, sa takvom bandom moramo ići na sve ili ništa — isceri se Ovens. — Nadam se da znaš šta će se dogoditi ako uzalud potrošimo te pare, Harise...

— Veoma dobro — uzdahnu ovaj. — Za mene penzija, a za tebe mesto čuvara gradskog parka ili nešto slično...

— Ja sam već odabrao — dodade Holfret kroz smeh. — Zamoliću da me odrede za čuvara parkinga ispred gradske većnice. Tu mi bar nikada neće biti dosadno...

Haris se strese.

— Bogamu, ovde je baš hladno. Pa, kad smo se već ovako lepo dogovorili, da pređemo na detalje. Ideja je Holfretova, Bobe, to je prvo; drugo, ne vidim zaista nikog drugog kome bih u ovom trenutku mogao da poverim mesto šefa takve grupe. S obzirom da će biti i tvojih ljudi, moram te najpre pitati da li se slažeš...

— Ti ga bolje poznaješ od mene. — Ovens se osmehivao. — Ono što je jutros izveo, međutim, potvrđuje mi da imaš momka koji zna šta hoće. Ne, nemam ništa protiv.

— Na koliko vaših ljudi mogu računati, mister Ovens? — upita Holfret.

— Pet-šest, više vam ne mogu dati odjednom... mislim da ta grupa neće biti prevelika?

— Koga bi želeo u ekipi Džo? — upita Haris.

— Rodžersa, Kejna i Delahan tija — odgovori ovaj odmah. Videlo se da je o tome dugo razmišljao.

— Do đavola, Kejna ne bih mogao da ti dam — namršti se Haris. — Znaš da je do ušiju zagazio u onaj slučaj u motelu »Oušn«. Zašto ne uzmeš Nomuru?

— Ne, Kejn ili niko drugi.

— Nosi se do đavola! — dreknu Haris. — Tvrdoglav si kao mazga!

— Šefe — mirno odvrati Holfret — dozvolili ste da sam izaberem. Neka Nomura preuzme Kejnov posao. Nisam siguran da bih mogao uspešno da sarađujem sa njim.

— U redu — reče glavni inspektor sa uzdahom. — Dobićeš Kejna, proklet bio... Kada misliš da počneš?

— Odmah. Kejn i Rodžers su u zgradi; uzeo sam tu slobodu da ih zadržim. Delahanti

ima slobodan dan, moraćete da ga pozovete, šefe.

— Uhh... već znam šta će taj prokleti Holanđanin da mi sruči preko telefona...

— Ali će zato doleteti čim čuje da se radi o specijalnom zadatku. Jan ne voli rutinske poslove i to je jedan od razloga zbog kojeg sam ga odao. Ovens, kada mogu da dobijem vaše ljude?

— Brzo. Polovina ekipe je na okupu, kao uvek, ali ne bih hteo da sve potrebne ljude odvojim iz te grupe. Moji ljudi su obučeni da deluju zajedno, tako da bi ova grupa ostala previše oslabljena. Dobićeš po trojicu iz svake ekipe. Dovoljno?

— Moraće da bude — uzdahnu Holfret, paleći novu cigaretu. — Još nešto, Ovens. Hitno mi je potreban stručnjak za fonetiku, najbolji do kojeg se može doći ovako na brzinu. Kažu da je to neki doktor Kuperman sa univerziteta...

— Može biti. Zbog čega?

— Imam utisak da bi nam Bebkok mogao pomoći u identifikaciji glasa jednog od vođa bande; on je jedini za koga znamo da je imao duži razgovor s jednim od njih.

— Postoji li snimak tog razgovora?

— Koliko znam, ne. Moraćemo ići težim putem: kompjuterskom rekonstrukcijom tog glasa.

— Radio si nekada na tome — osmehnu se Ovens.

— Ne — Holfret odmahnu glavom. — Zašto?

— To predugo traje i veoma je nepouzđano. Kada bismo imali snimak, to bi već bilo nešto drugo. Prava čarolija, časna reč... momak koji je to jednom radio za nas uspeo je da otkrije čak i u kom kraju grada živi čovek čiji smo glas imali na traci. I tek kada smo ga tamo uhvatili poverovao sam da se govor stanovnika jednog kvarta može razlikovati od govora u drugom kraju grada.

— Kako se zove taj momak? — načulji Holfret uši. — Može li se do njega doći pre nego do Kupermana.

— Flanders, ali on sada nije u Americi — odmahnu Ovens glavom. — Otišao je, kažu, negde u Južnu Ameriku, gde su pronašli neko pleme koje do sada nije imalo kontakta sa belim čovekom. Ne znam zašto mu je to potrebno, do đavola, ali do njega svakako ne možemo brzo doći.

— Onda ćemo morati da se zadovoljimo Kupermanom — sleže Holfret ramenima. — Kada mogu da upoznam vaše ljude, Ovens?

Ovaj baci pogled na časovnik.

— Za jedan sat kod mene u kancelariji. Odgovara?

— Dovoljno. U međuvremenu ćete potražiti Kupermana?

— Čekaj malo — umeša se Haris. — Šta je sa Bebkokom, do đavola? Koliko znam, njemu se ponovo izgubio trag?

— Ja znam gde je — tajanstveno se osmehnu Holfret. — Momak je bio toliko razuman da bar meni ostavi svoju novu adresu...

— Znači li to da si odlučio da kreneš od njegovog slučaja?

— Za sada. Nijedna druga žrtva nije uspjela da izbegne smrt, šefe, što znači da raspoloženo samo sa minimumom podataka o oružju kojim je ubistvo izvršeno. Naravno, ako u međuvremenu doznamo nešto novo, prebacićemo se na taj slučaj. Nemojte očekivati rezultate tako brzo, šefe... zaboravljate s kim imamo posla.

Ovens klimnu glavom.

— Holfret je u pravu, Alberte. Bukvalno, sada više nemamo vremena za žurbu. Mene, međutim, zanima nešto drugo... ko je pomogao Holfretu da likvidira transporter i ko je ubio ona četiri čoveka u Bebkokovoj zgradi. Video sam i onu antenu prebačenu sa susjednog krova... momak koji brzo misli i veoma je spretan, očigledno...

Holfret klimnu glavom.

— Momci u laboratoriji su pobesneli kada sam ih poslao na krov, jer su morali da ostave gomilu poslova koje su već započeli. Otkrili su međutim nešto veoma neobično: Klover

mi se kune da je taj antenski stub iz ležišta odvođen golom rukom!

— Pa šta? — sleže Haris ramenima. — Loše pritegnuti zavrtinji, ništa drugo...

Holfret se isceri.

— Naprotiv šefe. Zavrtinji su bili tako stegnuti, uz to još i zarđali, da se navoj na nekoliko mesta pokidao pri odvrtanju. Taj čovek ima neverovatnu snagu; posle toga je sam prebacio teški stub do susedne krova da bi ubio četiri čoveka naoružana do zuba, a da za trojicu još uvek niko ne zna kako i čime...

— Mora da postoji prosto objašnjenje — progundā Haris. — Nije bio sam, možda, samo što su ti drugi momci nosili rukavice, pa nisu ostavili otiske prstiju. Njegovih otisaka nema u kartoteci, naravno?

— Ne, nema ih — nasmeja se Holfret. — Zar ste to očekivali? Imam utisak da je pred nama čovek koji će nam prirediti još mnoga iznenađenja...

— U redu — Ovens ponovo baci pogled na sat. — Idem da okupim ljude i pokušam da dođem do tog Kupermana. Holfrete, ti ideš po Bebkoka, zar ne?

Ovaj zgazi cigaretu, lagano je razmazujući nogom po vlažnom betonu, kao da ne čuje pitanje.

— Džo! — Haris ga iznenađeno pogleda.

— Ah... da. U redu, u redu... palo mi je na pamet nešto zanimljivo. Oprostite što sam se na trenutak zaneo u misli. Ovense, nećete zameriti ako malo zakasnim? Hteo bih pre nego što odem po Bebkoka da proverim još nešto...

* *

Neko bi, možda, rekao da je to čista slučajnost; ljudi bliži nauci svakako bi tvrdili da je u pitanju čisto dejstvo zakona verovatnoće, a oni religiozni u svemu bi videli prst božji.

Haragei, to čudesno osećanje do vrhunca razvijeno kod Leslija Eldridža, međutim, nije dopuštao nijednu od tih mogućnosti. U trenutku kada je izašao iz zgrade sa koje je dospao na susedni krov, Lesli je potpuno određeno znao da se u blizini nalazi još jedan pripadnik bande ljudi u tamnim uniformama.

Kako?

Jednostavno. Ono isto osećanje koje ga je upozorilo na opasnost govorilo je da ona nije potpuno prošla. Svi ljudi u tamnim uniformama bili su mrtvi; dakle, u blizini se mogao nalaziti samo jedan od vođa, onaj koji je u pravom trenutku aktivirao eksploziv postavljen u njihovim šlemovima...

Sve to Lesli je shvatio u deliću sekunde iskonišćenom do kraja, jer je njegov mozak ra-

dio brzinom koju dostižu samo posebno obdareni ljudi. Pro doraan pogled na poprište malopredašnjeg obračuna pružao se iz jedne od uskih poprečnih ulica; jedna kola, parkirana uz trotoar, svojom elegancijom odudarala su od ostalih...

Dovoljno!

Tabasko Pit prilazio mu je žurnim korakom, osmehujući se svojim poznatim širokim osmehom koji je govorio da je veoma zadovoljan sobom, ali Lesli nije imao vremena da ga ispituje o njegovoj ulozi u obračunu sa bandom.

— Uzmi ovo — prosikta, gurnuvši mu u ruke Bebkokovu traku. — Oduzi Sumiko i reci joj da pripremi moj kostim i oružje. Što pre!

— Šta se dogodilo? Kuda ideš?

— To još ne znam — sleže Lesli ramenima. Uglom oka neprestano je kontrolisao velika crna kola koja su i dalje mirovala na svom mestu. — Učini kako sam ti rekao... ja ću ti već javiti gde da mi doneseš opremu ako bude potrebno.

— A šta je ovo? — Pit je okretao kutiju s trakom u rukama.

— To je posao za Sumiko — nestrpljivo reče Lesli. Naizgled nemarno oslonjen na jedna od kola parkiranih uz trotoar, jedan stari glomazni »pakard«, komadom žice među prstima čačkao je oko njegove brave.

— Snimak glasa jednog od šefova »Korporacije smrti«. Pomoći ćeš Sumiko da pronade sposobnog fonetičara koji bi možda mogao da identifikuje glas... Hajde, kreći!

Crna kola odlepila su se sa svog mesta i gotovo nečujno krenula prema Lesliju i Pitu. Mahnuvši rukom, Lesli nestade u »parkingu«, motreći ispod oka druga kola, dok je čačkao oko brave na volanu. Srećom, isluženi motor odmah prihvati i Lesli dodade gas, ne želeći da na sebe privuče pažnju ljudi koje je sledio.

Svega dvojica, jasno je video u prolazu. Vozač grubog lica i širokih ramena, kome bi palica za bezbol svakako bolje pristajala od volana. I još neko: sitno, belo lice, oblikovano znojem iznad blistavobeke košulje koja se nazirala pod elegantnom tkaninom odela.

»On je glavni«, mislio je Lesli, »ali ne i najviši u organizaciji. Neko će ga uskoro pitati kako je prošla operacija i zbog čega je izgubio toliko ljudi... zbog toga se ovoliko i znoji...«

Vožnja je trajala dugo, tako da je Lesli sve češće zabrinuto pogledao u pokazivač nivoa goriva. Sada je, istina, znao osnovni pravac kretanja crnih kola, prema Long Biču, ali bi svako zadržavanje na jednoj od usputnih pumpi moglo da bude kobno.

Polu časa kasnije oboja kola našla su se na auto-putu koji je u širokom luku zaobilazio Long Bič i Lesli dopusti svojim kolima da malo izostanu, pošto su u ovo doba dana gotovo svi vozili suprotnom trakom, u pravcu centra Los Anđelesa. Skrivajući se iza teških kamiona koje su preticali svakih stotinak jardi, Lesli je pogledom pratio crna kola na sve praznijem putu ispred sebe.

»Ako sada povećaju brzinu«, mislio je, »nikada ih više ne mogu stići... ne venujem da će još dugo ovim putem, jer iza Long Biča postoji čitav niz odvojaka koji sa auto-puta vode prema obali... Nema načina da ustanovi niz koji će oni stići ako ih izgubim iz vida...«

Prostor između Long Biča i Santa Ane, duž obale okeana, predstavljao je, u stvari, niz raskošnih kuća, odvojenih od zaleđine visokim čeličnim ogradama, drvoredima i travnjacima; kuća kakve su sebi mogli dozvoliti samo veoma uspešni poslovni ljudi...

I gangsteri.

Ogromna kapija od kovanog gvožđa otvorila se, naizgled sama od sebe, kada su crna kola sišla sa puta i krenula prema njoj, stazom ne dužom od dve stotine stopa. Kapija je bila jedino što se isticalo u neprekidnom nizu gustog, visokog rastinja koje je predstavljalo ogradu, ali se Lesli nije zava-

ravao. Iza zelenila krila se svakako prepreka koju običnim sredstvima nije bilo moguće savladati. Kao ni kapiju, u ostalom. Osetljivi mehanizam otvarao se samo na određeni signal radio uređaja u kolima; za sve ostale, neupućene, kapija se za tili čas mogla pretvoriti u smrtonosnu zamku...

Zaustavivši se pola milje dalje, tamo gde je živa ograda naglo skretala prema okeanu, ostavljajući poveliki prazan prostor do susednog imanja, Leslie izađe da pretrese prtljažnik »pakanda« u nadi da će pronaći rezervnu kantu sa benzinom kaku su mnogi vozači nosili. Vlasnik »pakanda«, međutim, spadao je u one koji nisu verovali u neprijatna iznenađenja, pa sem gomile krpa koje su smrdjele na ulje Leslie ne otkri ništa drugo. Slegavši ramenima, osvrte se oko sebe; nije mogao biti potpuno siguran u sumraku koji se lagano spuštao, ali je imao utisak da se milju dalje, pored puta, nalazi telefonska govornica.

Put je bio potpuno prazan i on potrča, lakim, dugim korakom, brzinom dostupnom samo vrhunskim srednjepругašima sveta. Da, bila je to telefonska govornica, čak sa ispravnim telefonom, što se na ovako pustom mestu teško moglo očekivati.

Strpljivo je sačekao da telefon nekoliko puta zazvoni pre

nego što je neko podigao slušalicu.

— Molim?

— Sumiko... da li je Pit stigao?

— Jeste. Potreban ti je?

— Da — Leslie žurno opisa mesto gde se nalazi. — Neka pođe odmah sa mojom opremom. Preslušala si traku?

— Trenutak — osmehnu se devojkica. — Samo da prenesem Pitu instrukcije. Imam utisak da ti se žuri, Les...

— Les?

— Još sam tu... Ali budi kratka, molim te... pratim neke ptičice i bojim se da mi ne umaknu...

— Nemam ništa naročito da ti kažem... sa te trake nećemo mnogo doznati, Les. Potreban je stručnjak, sa kompletnom laboratorijom.

— Do đavola... da li si pokušala nekog da nađeš?

— Maločas sam zvala nekog doktora Kupermana. Vrlo čudna stvar, Leslie... rekli su mi da je izašao samo nekoliko minuta ranije, u policijskim kolima!

— Hmm! Izgleda da i policija ima nešto slično u rukama i da neko konačno počinje da koristi mozak koji mu je bog dao... nisi se setila da pitaš ko je od policajaca odveo doktora?

— Kako da ne — nasmeja se devojkica. — Glavni inspektor Haris. To ti ime nešto govori?

— Prilično. Sposoban čovek ... čim završimo ovaj razgovor ti ćeš ga pozvati, Sumiko ...

— Da?

— Reći ćeš mu da imaš traku sa snimkom jednog iz »Korporacije«, ne odajući ništa drugo. Smisli kako ćeš mu predati tu traku, a da ti ne uđu u trag. O. K.?

— Ne brini, Les. I ...

— Molim?

— Čuvaj se — šapnu devojka.

— Ne brini za mene. Mislim da ćemo se uskoro videti ...

Filozofski slegavši ramenima, Lesli se vrati na sedište »pakarda«, pogleda uprtog u pravcu kapije. Sa oblačnog neba noć je padala brzo i njegova kola uskoro se neće videti sa tog mesta, dok se on samo mogao nadati da će gangstere odati upaljeni farovi.

Baci pogled na sat. Dvadeset minuta otkako je Pit krenuo ... trebalo bi uskoro da se pojavi ...

Farovi u daljini. To bi mogao da bude on ...

U istom trenutku kada je ugledao te farove, Lesli primeti i odblesak na putu ispred kapije. Gangsteri su se vraćali i farovi njihovih kola osvetljavali su tamni asfalt u času kada su izjurili kroz kapiju koja se ponovo bešumno otvorila i zatvorila.

Crna kola, međutim, nisu se vratila istim putem, već su produžila nadesno, tamo gde

se nalazio Leslijev »pakard«. Lesli se zguri na prednjem sedištu, prateći pogledom automobil koji je sada mnogo brže projurio pored njega.

Dva minuta kasnije stigoše i druga kola i Lesli iskoči na put dižući ruku. Da, bio je to Tabasko ...

— Brzo sam ti zatrebao, a?

— reče on proturajući glavu kroz prozor i dobroćudno se smešeći. — Doneo sam ti tvoje igračke, znaš ...

Lesli je već bio na zadnjem sedištu.

— Brzo! — prosikta. — Za onim kolima ... ali gasi farove, neću da nas ugledaju!

— Kako da vozim u mraku? — progundā Pit. — Mi obični ljudi nismo mačke, do đavola.

— Samo ti vozi — ohrabri ga Lesli. — Preći ću za volan čim se presvučem ...

Spretnim pokretima, uprkos nedovoljnom prostoru, zbacio je odeću sa sebe i iz bezobličnog zavešljaja na zadnjem sedištu izvukao nešto tamno: tanki kostim od crne svile koji mu se pripió uz telo. Časak kasnije na glavi mu se našla kapuljača od istog materijala, samo sa dva uska proreza za oči. Crne patike debelog i mekog đona i širok kožni opasač iste boje dovršili su njegovo oblačenje.

— U redu je — reče Lesli, a glas ispod kapuljače potmulo mu je zvučao. Klimnuvši gla-

vom, Pit se oprezno pomeri na susedno sedište, a Lesli kao zmija skliznu za volan. Kola jurnuše napred, sa papučicom gasa pritisnutom gotovo do kraja; kretanje u mrklom mraku nikada nije predstavljalo prepreku za ninde, jer njihove oči bile su uvežbane da maksimalno iskoriste svaki foton svetlosti...

— Imaćemo društvo — progundā on iznenada ispod maske.

— Šta kažeš?

— Kažem da ćemo imati društvo! — Lesli pokretom glave pokaza na retrovizor u kojem su se ogledali snažni farovi kola na putu iza njih.

— Pa šta?

— Ovo je prilično pust kraj, znaš... veliki su izgledi da kola iza nas imaju neke veze sa onima ispred...

— Misliš da će se skupiti cela banda?

— Vrlo verovatno. Ovo danas trebalo je da bude krupna akcija. Jedan od njih je zabrljao, svakako jedna od vodećih ličnosti u »Korporaciji«; vođe će morati da se okupe kako bi se dogovorile šta i kako dalje...

— Utoliko bolje — lakonski odgovori Pit. — Slušaj, Sumiko mi je rekla da ima jednu poruku za tebe...

— Hitnu?

— Ne, do đavola. U pitanju je senator Edvards... nisi valjda zaboravio da si joj nare-

dio da kontroliše njegovo kretanje...

— Nisam — osmehnu se Lesli. — To zadovoljstvo nas staje pet stotina dolara dnevno, plus troškovi. Tarifa najbolje detektivske agencije u Ostinu. Šta je bilo, poslali su izveštaj Sumiko?

— Aha. Naša ptičica je i bukvalno počela da leti... senator Edvards se nalazi u avionu koji će za nekoliko minuta sleteti u Los Anđelesu...

Lesli tiho zviznu.

— Gle, gle...

— Ja mislim da je sada sve jasno. On je šef »Korporacije«!

— Videćemo.

— Šta, ti još uvek nisi siguran?

— Ne, nisam. Iako priznajem da sve što do sada znamo upućuje na njega. Nevolja je u tome što još uvek premalo znamo...

— Hej! — trže se Pit iznenada. — Pa onih kola više nema ispred nas!

— To si tek sada primetio? — osmehnu se Lesli. — Skrenula su sa puta čitav minut pre nego što si ti to shvatio. Pazi, sada i mi prolazimo kraj tog mesta.

Da nije bio upozoren, Tabasko Pitu svakako bi promakao uski sporedni put koji se između drveća odvajao nadesno. Put je svakako vijugao, jer se više nisu videli ni farovi crnih

kola koja su skrenula nešto ranije.

— Hej, zar mi nećemo za njima? — pobuni se Pit.

— Hoćemo, ali pešice... odnosno, samo ja ću za njima. Ti ostaješ u kolima, Pite.

— Zašto, do đavola?

— Da mi čuvaš odstupnicu — Lesli se osmehivao pod maskom. — I da izbrojiš koliko će još kola skrenuti ovim istim putem. Taj podatak mi je veoma važan...

— Rugaš se?

Lesli zaustavi kola i dohvati nešto dugo i vitko sa sedišta pored Pita. — Ne rugam se, Pite, — reče tiho — ali je ovo posao za jednog čoveka... i to ne običnog čoveka. Suviše je opasno.

— Haragei?

— Haragei — klimnu Lesli glavom. — Budi strpljiv, Pite... imam utisak da će ovo potrajati...

Stisnuvši zube, Pit lagano izađe iz kola, pazeći da ne napravi nijedan nepotrebnj šum.

— Čuj, Lesli... — zausti.

Ali niđe već nije bilo kraj njega. Bešumno, kao tigar, nestao je u gustom zelenom zidu iza kojeg je vrebala nova opasnost...

* *

Opirući se svom snagom snu, Holfret zatrese glavom, s gađenjem gaseći cigaretu u već

prepunoj pepeljari. »Ovo je možda stota od jutros«, pomisli. »I treći litar kafe, boga mu... Ako ovako nastavim, neće biti potrebna nikakva »Korporacija smrti« da me skine sa spiska živih...

Mrzeo je neaktivnost, ali je istraga sada bila u fazi u kojoj se neaktivnost nije dala izbeći. Protrljavši oči, Holfret zapali novu cigaretu i zagleda se oko sebe.

Ljudi iz tek formirane specijalne ekipe, koju je neko od njih već krstio šaljivim nazivom »Holfretovi Crnci« rastrčali su se po gradu, sledeći inspektorove instrukcije. Rezultati njihovog rada, ako ih uopšte bude, neće biti vidljivi pre jutra; Holfret je bolje od svakog drugog znao koliko je policijski posao spor kada se traži čovek o kome niko gotovo ništa ne zna. Za obližnjim stolom sedeo je još samo Kejn, zamišljeno preturajući gomilu kompjuterske hartije na kojoj su bili prikupljeni podaci o svim ubistvima izvršenim na širem području Los Anđelesa u poslednjih sedam dana, o svim nesrećnim slučajevima koji bi makar samo mirisali na nešto drugo.

U drugom uglu, ispred terminala sedeo je omanji, debeo čovek bujne kose koja mu je padala na okovratnik razdrljene košulje. Holfret se i protiv svoje volje morao nasmejati

smešnom trzanju čitavim gornjim delom tela kojim je mali čovek proučavao svaku novu informaciju koja se pojavljivala na plavkastom ekranu. Doktor Kuperman, međutim, bacio se svom energijom na posao i Holfret iz časa u čas sve više divio energiji koju je pokazivao.

Uprkos tome što ni posle više od četiri časa rada nije uspeo da izvuče ništa posebno sa trake koja je na gotovo volšeban način dospela u njihove ruke...

»Prokleti Bebkok«, osvetnički pomisli Holfret. »Ako mi jednom samo padne šaka...«

Lukavi disk-džokej, naravno, nije bio na adresi koju je dao Holfretu i dva čoveka iz specijalne ekipe još uvek nisu uspevali da ga pronađu. Mada im, u stvari, i nije bio naročito potreban; radio-stanica WNJC raspolagala je sa dovoljno njegovih snimaka, tako da je Kuperman posle svega pet minuta analize sa sigurnošću utvrdio da je na traci Bebkokov glas, što je isključivalo mogućnost da je traku neko poturio kako bi ih skrenuo na krivi trag.

Bilo je to prvo što je Holfret pomislio, naravno, jer mu nije išlo u glavu da neko ko želi da pomogne policiji uspeva tako uspešno da se prikrije. Kutija sa trakom jednostavno se stvorila na stolu inspektora Harisa, a da ni on, niti bilo

ko drugi u čitavoj zgradi nije imao pojma kako se to moglo dogoditi.

Kuperman u svom uglu promuklo opsova i Holfret podiže pogled.

— Kako ide, doktore?

— Kako ide? Nikako, do đavola! Ovaj vaš kompjuter ovde nije ni za šta... a nemam ni trake sa programima kao u svojoj laboratoriji...

— Tačno — osmehnu se Holfret. — Ali tamo nemate pristupa do podataka kojima raspolaže naš kompjuter... uostalom, vaš asistent će valjda uskoro stići sa trakama?

— Hoće — Kuperman zlovoljno spusti zavrnute rukave košulje i osvrte se oko sebe, tražeći sako zabačen u jednom trenutku zanosa radom. — Hoće... mada se bojim da ni to neće mnogo pomoći.

— Zbog čega?

— Momak čiji glas imam zadovoljstvo da slušam već skoro četiri sata veoma je oprezan — sleže načelnik ramenima, prilazeći Holfretovom stolu. — Ima li još te odvratne tečnosti koju vi ovde nazivate kafom?

— Izvolite — Holfret mu gurnu veliki ibrik preko stola. — Ono tamo je čista šolja. Ništa niste uspeli da doznate?

— O, jesam... ali se bojim da vi nećete imati mnogo koristi od toga. Pre svega, čovek koga tražimo poreklom je sa

Istočne obale, bolje rečeno iz Njujorka. Kada mi stignu trake, mislim da ću moći preciznije da odredim i kraj u kojem je odrastao, iako mislim da to više nije bitno. Dugo živi u ovom gradu, a sada ima između trideset i četrdeset godina. Visoko obrazovanje, bogat čovek, po svemu sudeći pravnik, naviknut na precizno izražavanje. Još nešto? Ah, da... rekao bih da je visok i krupan, s obzirom kako mu glas rezonira. Ima sve zube na broju, izgovor suglasnika veoma čist... crna kosa, ožiljak na desnom obrazu...

— Šta? — skoči Holfret. — Ožiljak na...

— Sedite, sedite, inspektore — Kuperman se veselo smejao. — Oprostite na ovoj maloj šali... na žalost, takvo nešto zaista ne može da se otkrije slušajući snimak telefonskog razgovora. Dobar snimak, moram reći. Profesionalna oprema, svakako?

— Radio-stanica — progundā Holfret paleći novu cigaretu i izbegavajući Kejnov pogled. Kolega mu se cerio, mala osveta za posao iznenada nатовaren na vrat...

— A šta mislite da ćete otkriti kada dobijete trake? — upita Holfret nalivajući i sebi novu šolju kafe.

Kupermanove oči zablistаше i Holfret sa užasom shvati da je i on, kao svi naučnici, sklon

predavanjima o svojoj omiljenoj temi. Međutim, sada je već bilo kasno da ga zaustavi...

— Inspektore, vi biste se zaista iznenadili kada bih vam rekao šta sve može da se otkrije kompjuterskom analizom jednog glasa...

— Pa, recite — progundā Holfret. Kejn zari nos u harti-je kako bi se uzdržao od smeha.

— Odmah, odmah — Kuperman je već hvatao zalet. Spustivši šolju na sto, on se važno uspravi, pomažući se u govoru širokim pokretima ruku. — Vidite, svaki glas, uz pomoć mogeg programa, može se kodirati u vizuelne signale i zabeležiti na ekranu, malo uz pomoć magnetne ili filmske trake, način zaista nije bitan. Tako kodirani vizuelni signali, kako rekoh, na ekranu mogu se porediti sa signalima zabeleženim u memoriji kompjutera...

— Oprostite! — prekide ga Holfret. Telefon koji je zazvonio na stolu pred njim dočekaо je kao spas u poslednjem trenutku.

— Holfret — reče u slušalicu.

— Bejli sa centrale — začu se jedan prigušen, lenj glas koji je svojom sporošću izazivao umornog Holfreta. — Glavni inspektor Haris je izdao uputstva da se sve prijave koje bi mogle imati veze sa takozvanom »Korporacijom smrti«...

— Znam, znam — prekide ga Holfret. — Govori šta ima, do đavola!

— Upravo sam hteo da kažem, inspektore — glas je sada bio uvređen. — Na vezi imamo jednog momka koji tvrdi da...

— Pa daj ga meni, do đavola! — zaurla Holfret. — Šta čekaš, da se predomisli i spusti slušalicu?

— U isto vreme uzrujanim pokretima ruku pokazivao je Kupermanu da bi sledeći razgovor svakako trebalo snimiti. Debelom naučniku ponovo je morao odati priznanje: odskočio je od stola kao oparen i potrčao ka svojim uređajima, gotovo se saplevši preko gomile kablova u uglu.

— Halo? Inspektor Holfret ovde... izvolite...

Muški glas, veoma napet, prigušen. Glas čoveka čiji nervi lagano popuštaju jer oseća da je u zamci koja se sve više steže.

— Vi radite na ubistvima koja vrši »Korporacija«?

— Da. Želite da nam pomognete, mister...?

Kratak suv smeh.

— Do đavola, ne očekujete valjda da me uhvatite na tako jeftin trik, inspektore. Moje ime, uostalom, i nije važno. Hoću da vam kažem da znam nekoga ko pripada »Korporaciji«...

— Da?

— Jedna žena. Rekla je da se zove gospođa Tajler... Velma Tajler...

— Njena adresa? Opis?

— Adresu ne znam. A opis... izrazito niskog rasta, jedva nešto preko pet stopa. Sitno lice, zelene oči, crvena kosa, mada mislim da joj to nije prirodna boja. Veoma seksi, ako znate šta hoću da kažem... mislim, velike grudi, savršeno građena, tanak struk... kreće se graciozno, izazivački... razumete...

— Da, da — klimnuo je Holfret glavom, kao da ga njegov sagovornik može videti: — Samo govorite...

— Šta još da vam kažem? Puši neke ženske cigarete, duge tanke... parfem, možda? Da, koristi onaj novi, nedavno lansirani, »Južne noći«, mislim da se tako zove...

— Imam utisak da ste bili prilično intimni — odugovlačio je Holfret razgovor.

— To se vas ne tiče, do đavola. To je sve što imam da vam kažem... Ako znate svoj posao, pokušajte da joj uđete u trag...

— Samo trenutak... kako ste stupili u vezu sa njom?

Čovek se rezignirano osmehnulo.

— Preko onog čuvenog telefona u Pasadini, naravno... mada...

— Mada?

Sa suvim, kratkim šumom veza se prekide i Holfret razočarano opsova. Imao je utisak da je njegov sagovornik u poslednjem trenutku odustao da doda još nešto što bi moglo biti veoma važno.

— Kako vam se čini, doktore?

Kuperman je nervoznim pokretima premotavao traku, gunđajući sebi nešto u bradu. Ponovo je zbacio sako i energično zavrtao rukave, spreman da se ponovo baci na posao.

Kejn je nešto njuškao po hantijama kao lovački pas. Holfret se umorno ispravi i priđe njegovom stolu.

— Čuo si razgovor? — upita.

— Aha... slušaj, to mora da je bio jedan od tipova koji su među prvima naručili nečije ubistvo...

— Da. Rekao je da je sa »Korporacijom«, odnosno tajanstvenom gospođom Tajler, kontaktirao na broj u Pasadini. To je moglo biti samo u toku prvog dana posle onih prokletih oglasa...

— Upravo tako. Da pođemo od najšablonskijeg pristupa: muž koji želi da ukloni svoju ženu. Da vidimo, hmm... počću da poštujem američke muševce, časna reč... ubijene su svega dve udate žene. Mejda Volkman, Čeril... kako se izgovara to proketo ime? Korički?

— Korički — umorno ga ispravi Holfret. — Poljsko prezime, ako nisi znao. Sećam se oba slučaja; muševci imaju alibi čvršće od granita. Šta misliš, s kojim od njih dvojice smo imali čast da razgovaramo? Jedan radi u nekoj reklamnoj agenciji, drugi je, ako se ne varam, prevoznik... Korički, Korički... čekaj da se setim, njegov alibi je prilično neobičan...

Kejn se grohotom nasmeja.

— Naravno, evo ovde podataka... Lukav momak, nema šta. Privela ga je policija u Riversajdu zbog vožnje u pijanom stanju... misliš da bi to mogao biti on?

— Izgledi su pedeset prema pedeset — sleže Holfret ramenima. — Međutim, doktor nam tu može pomoći... doktore?

— Molim? — upita Kuperman nervozno, preko ramena. — Molim, nemojte me sada uznemiravati...

— Kejn i ja imamo jednu ideju... koliko vam je vremena potrebno da taj glas uporedite sa glasom čoveka čiji snimak već imamo?

— Zavisi od kvaliteta snimka. Ne mnogo...

— Kejne, tu negde treba da bude traka sa snimkom Volkmanovog saslušanja — isceri se Holfret. — Da, mislim da je to... Čudno kako ponekad čoveku iz čista mira padnu na pamet odlične ideje; svi su se ču-

dili kada sam insistirao da snimimo Volkmana. Srećom, on nije znao da snimamo, inače bi se teško odlučio da se javi telefonom...

Kejn zevnu pošto je predao traku Kupermanu. — Imaš li još kakvu blistavu ideju? — upita. — Ili mogu da spustim glavu na sto i malo odremam, a?

— Ništa od toga— odmahnu Holfret glavom. — Ti ćeš sada lepo da pređeš za onaj terminal tamo i proveriš imamo li neku gospođu Tajler u kartoteci. Ubaci i njen opis u kompjuter kako bismo dobili foto-robotu, iako mislim da neće biti mnogo koristi od toga. Hmm... gospođa Tajler? Šta misliš, da li bi ta gospođa možda mogla da bude udovica?

— Otkud ti sada ta pomisao? — podiže obrve Kejn.

— Božanska inspiracija, ako baš hoćeš. Slušaj... žena koja radi za »Komporaciju« na neki način treba da se kvalifikuje zar ne? Proveri te tvoje hantije... postoji li u njima neki Tajler?

— Ne postoji. Znam napamet gotovo sva imena.

— Boga mu! — opsova Holfret, lupivši pesnicom o sto. — A bio sam ubeđen da... Čekaj!

Ne odgovorivši na zapanjen Kejnov pogled, on sam pritrča terminalu i mahnito počeo da dobuje po dirkama. Ni on, a ni

Kejn nisu primetili policajca koji se gotovo na prstima ušunjao u prostoriju i položio oveći paket na sto ispred Kupermana.

— Šta sada radiš? — oprezno upita Kejn.

— Možda gospodin Tajler nije tako svež leš — gundao je Holfret. — Šta je ovoj prokletoj gvožđuriji? Neće da radi! Doktore!

Kejn se nasmeja.

— Sa kompjuterima ne valja žuriti, Džo. Nisi mu izdao komandu da štampa rezultat i glupa mašina čeka da se toga setiš... Kakve si mu instrukcije dao?

— Da mi izbaci imena svih muškaraca koji su ubijeni ili poginuli nesrećnim slučajem u poslednjih šest meseci. Misliš da je to dovoljan rok?

— Dovoljan? Biće to poduži spisak, mogu ti reći... a niko ti ne garantuje da će se Tajlerovo ime naći na njemu. Do đavola, ništa lakše za tu ženu nego da se predstavi pod lažnim imenom...

— Ne baksuziraj! — dreknu Holfret. — Idi do đavola!

Kejn se zasmeha, ali ga odmah umiri bes na Holfretovom licu.

— Gospodo, malo tišine, molim vas! — javi se glas doktora Kupermana. — Potrebna mi je tišina za ovo što sada radim...

Iz proreza na Holfretovom terminalu već je počela da te-

če široka traka prekrivena slovima i brojevima. Pazeći da ne šuška, on je pažljivo prelazio pogledom preko hartije, mičući nečujno usnama.

— Pa da, pa da! — zaori se iznenada Kupermanov glas iz ugla. — Tako je!

— Molim? — trže se Holfret.

— Bili ste u pravu, inspektore... čovek s kojim ste maločas razgovarali telefonom je isti kao na ovoj traci. Volkman, ako se ne varam...

— Boga mu! — Kejn zadovoljno protrlja ruke. — Šta misliš, Džo... da odemo po njega i pokupimo ga, a?

— Trenutno nije interesantan — odmahnu ovaj glavom. — Čekaj prvo da vidim šta će se ovde pojaviti... Ha!

— Imaš Tajlera? Da vidim! — priskoči Kejn.

»Tajler, Edmon Harli; stradao 6. avgusta u svom stanu: uzrok smrti: strujni udar u kupatilu od neispravne električne instalacije...

Bilo je tu još mnogo podataka, ali je Holfretov prst pokazivao samo dva poslednja reda. »Bračno stanje: oženjen, Velma Tajler, rođena Dikins, ... adresa: Houv Krešent 84, Santa Ana«.

Kejn snažno lupi Holfreta po ramenu.

— Svaka čast, Džo... mislio sam da od tvoje ideje neće biti ništa!

— To se još ne zna — progunda Holfret. — Pitanje je da li ćemo gospođu Tajler naći na toj adresi. Houv Krešent? Gde to bi, do đavola.

— Znam ja. To je svakako jedna od vila na obali kod Santa Ane...

— Koga najpre možemo da dobijemo iz naše grupe? — zamišljeno reče Holfret, gazeći upola dopušenu cigaretu na prljavom podu. — Rodžers i onaj Ovensov, kako se zvaše... Martinez. Oni su negde u blizini...

Kejn je već žurio prema vratima.

— Hajde, do đavola! Idemo po tu žensku... a Rodžersa možemo zvati i radio-vezom iz kola...

Vrata se zalupiše za dvoji-com policajaca, a doktor Kuperman besno podiže glavu.

— Odoše — progunda za sebe. — Čudni ljudi... nikako mi nije jasno kako mogu da rade u ovakvoj galami...?

* *

Iz svog mračnog zaklona među drvećem Lesli Eldridž je pažljivo motrio postupak kojim su stražari na kapiji podvrgavali svaka kola. Isti postupak, već treći put: kola su zastajala iza zatvorene kapije, pred uperenim cevima tri automatske puške. Četvrti čovek bi lenjo prišao i zavirio u kola,

a onda mlitavo mahnuo rukom u znak da mogu da prođu.

»Ako je ovo poslednja provera«, pomisli Lesli, »onda im obezbeđenje nije naročito dobro...«

U što je sumnjao, jer je »Korporacija smrti« od početka vodila veoma opreznu igru. Ali, postojao je samo jedan način da se to proverí...

Svetlo među drvećem pokazalo je da nailaze sledeća kola. Lesli se bešumno privuče uskoj asfaltnoj stazi.

Kola usporiše čekajući da se kapija otvori i Lesli kao senka protreča i zalepi se na zadnji branik, gotovo stopljen sa tamnim limom karoserije, na čudesan način održavajući ravnotežu vrhovima prstiju ruku i nogu.

Kapija se spusti za njima i kola stadoše. Lesli zadrža dah.

Dve sekunde, tri, ... pet...

— U redu — reče glas sa druge strane kola. — Vozi...

»Nadam se da neće gledati za kolima«, pomisli Lesli. »Istina, ovde je prilično mračno, ali...«

Iskrenuo je glavu, motreći ispod ispružene ruke četiri nejasne prilike pred kapijom. Ne, niko nije gledao za njim; pažnju stražara privukli su farovi sledećeg automobila koji je već stizao pred kapiju...

Kola naglo skretoše, malo se zatresoše, kao da prelaze preko niskog stepenika i počеше

polagano da se spuštaju niz prilično strm nagib. Bleda svetlost farova ispred njih osvetljavala je zidove od grubog betona uskog hodnika koji je vodio nekuda pod zemlju...

Lesli se usudi da podigne glavu, pazeći da izbegne vidno polje retrovizora, iako vozač nije imao potrebe da ga koristi u pribijajući se uza zid hodnika. Da, tamo ispred, video se bleštavo osvetljeni pravougaonik, svakako završetak hodnika. Bilo je vreme da napusti ljude koji su ga tako ljubazno prevezli deo puta...

Odbacivši se meko sa svog mesta, Lesli bešumno doskoči, pribijajući se uza zid hodnika. Niko nije primetio njegov skok, ali ni tu nije smeo dugo da ostane; kada sledeća kola naiđu, za koji trenutak, biće upadljiv kao muva na tanjiru...

Sem ako...

Da! Pravougaoni otvor pred njim bio je nešto niži od svoda hodnika; iznad tih vrata morao se nalaziti taman ugao u koji nije dopirala svetlost. Leslijevi prsti nestadoše pod opasajem...

Kratka metalna sečiva skliznuše u za to predviđena mesta u donovima njegovih patika; na vrhovima prstiju ruku, prekrivenim tamnom svilom rukavica, sada je nosio oštre i duge čelične kandže, nalik kandžama tigra. U nekoliko skokova, sve vreme priljubljen uza

zid, prelete rastojanje do prolaza i zari svoje metalne kandže u beton.

Veština ninda, otkrivena još u srednjovekovnom Japanu, i dalje je delovala kao čarolija. Pre nego što su sledeća kola fizbila iza zavijutka u hodniku, Lesli se zgrčio u mračnom uglu nad vratima. Praktično nevidljiv...

Držeći se čvrsto za betonsku tavanicu, on oprezno spusti glavu kroz otvor vrata i izviri u bleštavo osvetljen prostor. Potpuno prazna prostorija, trideset stopa, osvetljena dugim nizovima neonskih cevi na tavanici. Kola su se zaustavila kraj suprotnog zida kao da nešto čekaju. Niko nije izlazio iz njih.

Nešto zašume i oko kola se, u beotnu poda, pojavi pukotina pravilnog kvadratnog oblika. Čitav taj deo poda, zajedno sa kolima, lagano poče da tone naniže, pred začuđenim Leslijevim pogledom. Rizikujući da ga neko iz kola opazi, on se nagnuo duboko iz svog zaklona; kroz nastali otvor video se novi hodnik koji je počinjao jedan nivo niže. U trenutku kada se taj neobični lift zaustavio, kola produžiše njim i izgubiše se Lesliju iz vida. Betonska ploča već se ponovo uzdizala na svoje mesto.

»Ovi ljudi zaista nisu štedeli na svojoj bezbednosti«, razmi-

šljao je. »U njihovo skrovište teško je prodreti, veoma teško... ali ne i nemoguće!«

Upravo ta sigurnost koju su gangsteri svakako osećali u svojoj jazbini davala je Lesliju novi adut u ruke. Ovde niko neće biti sumnjičav, niko se neće osvrutati unaokolo da vidi da li ga neko sledi. Bleštavo osvetljena prostorija nije pružala nikakvo skrovište; ljudi koji su stizali kolima morali su se tu osećati sigurnije nego igde...

Šum motora iz hodnika govorio je da stižu sledeća kola. Lesli se zgrči u svom uglu.

Sklipljenih očiju osluškivao je zvukove iz pravca lifta.

Sada!

Nečujno je pao na betonski pod i kao munja prešao rastojanje do kola, a da niko nije dao nikakav znak za uzbunu. Između zadnjih točkova i ivice platforme koja se spuštala bilo je taman toliko mesta da se zguren zavuče, licem okrenut na suprotnu stranu od točkova. Postojala je realna mogućnost da neko kontroliše lift, i to upravo sa ove strane na kojoj se sada nalazio, jer se na suprotnoj strani nalazio hodnik.

Ne. Ko god da je projektovao ovu jazbinu, svakako je smatrao da tolika opreznost nije potrebna, ovde, gotovo milju daleko od ulaza na imanje. Sa preostale tri strane okna lifta nalazili su se samo goli

betonski zidovi; ispred kola otvarao se nizak hodnik, dovoljan da se vozilo provuče dalje.

Motor jače zabrunda i Leslieja zapahnuše izduvni gasovi. Skotrljao se sa platforme u početak hodnika i ostao tu, priljubljen uza zid čekajući da se ona vrati naviše, na svoje mesto.

Stotinak stopa dalje, pred kolima, uvis se lagano podigla metalna prepreka koja je zatvarala hodnik. Iza nje, pre nego što se ponovo spustila, Leslie je nazreo niz već zaustavljenih automobila. Tu se, dakle, nalazio kraj puta za vozila...

Brzo, ali bešumno, pohitao je do prepreke i dotakao je rukom. Čvrst čelični lim, debeo najmanje pola inča; nigde sa strane nije bilo nikakve poluge, nikakve fotoćelije koja bi reagovala na nailazak vozila; svakako se i ona otvarala na odgovarajući signal iz kola.

S nelagodnošću, Leslie se osvrte oko sebe. Ako se sada liftom spuste još neka kola, ostaće u zamci između njih i ove čelične pregrade. Trik sa veranjem na tavanicu više ne može uspeti; hodnik je za takvo nešto bio suviše nizak...

Sa drugog kraja hodnika, međutim, nije dopirao nikakav šum i Leslie prstima počeo da opipava zid pored pregrade. Tako teška ploča morala se dizati uz pomoć elektromotora;

a oni su morali biti smešteni ... da, upravo tu!

U Lesliejevoj ruci stvori se kratak, oštar bodež neobičnog oblika i on bez oklevanja zari njegov vrh u beton. Odmah se pokazalo da tu betona nema; tanak lim bio je prekriven samo slojem mase boje kao beton. Ispod njega nekoliko hitrih pokreta otkrilo je splet raznobojnih kablova i uređaja koji je na dati signal aktivirao snažne elektromotore.

S nožem u ruci Leslie na trenutak zastade; šema je bila prilično jednostavna i bio je siguran da prepreku može podići kad god zaželi. Ali... šta će naći sa njene druge strane?

Postojao je samo jedan način da to dozna. Prebacivši nož u levu ruku, on desnom iz rasčkošno ukrašenih korica poteže svoj katana, samurajski mač, iskovan pre više od tri stoleća rukom majstora koji je svoju tajnu odneo u grob. Mač se nepogrešivo spusti između dva aluminijski kontakta i čelična ploča počeo da se diže sa veličanstvenom sporošću...

Još pre nego što je mogao videti celu prostoriju iza nje, Leslie je znao da u njoj nema nikoga, jer mu je haragei to nepogrešivo signalizirao.

Ogromna podzemna prostorija u kojoj se čuo samo tihi šum moćnih ventilatora. Petoro kola stajala su uredno poredana ispred visokog beton-

skog zida. Na njemu su bila vrata, obična vrata od skupog drveta, koja su odudarala od grubog betona svud unaoколо. Do njih se moglo doći preko četiri stepenice i malog mermernog odmorišta na kojem je stajao stočić prekriven zelenom čojom.

Lesli zbunjeno zavrte glavom. Oni predmeti, nemarno razbacani po stočiću u nekoliko gomilica... zašto?

Ručni satovi, upaljači, prstenje... ključevi, džepni nožići... šta to znači?

Udesno, jedne uske metalne stepenice vodile su naviše, do drugih vrata u bočnom zidu, izrađenih takođe od lima. Dva puta su, dakle, vodila dalje... a vođe bande svakako su se nalazile iza ovih vrata ovde, svega nekoliko koraka od njega.

Ali, zašto ti predmeti na stočiću... zbog čega su ih njihovi vlasnici ovde ostavili?

Naravno!

Leslijeve usne pod maskom iskriviše se u prezriv osmeh. Lopovi se uvek najviše plaše drugih lopova; negde iza ovih vrata svakako se nalazio detektor koji nije dopuštao unošenje čak i najsitnijih metalnih predmeta, kako bi se sprečilo da neko unese i oružje...

»Kao da im je to neka zaštita«, pomisli. »Postoje i druge vrste oružja... recimo plastični eksploziv, koji detektor neće pokazati... da ne govorimo o

tome da ima ljudi koji s laćom ubijaju i golim rukama... kao ja...«

Ipak, ovaj put za njega je otpadao, jer još uvek nije želeo da se odvoji od svog oružja. Prema tome, ostajao je samo onaj drugi...

Šum iz hodnika iza njega privuće mu pažnju i on hitro ustrća uz metalne stepenice, bacivši se na odmorište ispred vrata. U pravi čas; iz hodnika je upravo izlazio automobil, tražeći sebi mesto za parkiranje.

Snažno zalupivši vratima, iz kola izađe oniska žena divnog tela u uskoj haljini. Žurnim korakom ustrćala je uz stepenice i nestropljivo istresla sadržaj svoje tašnice na sto, da bi potom vratila nekoliko predmeta u nju. Pogledom je prešla po sebi, kao da se pita da nije nešto zaboravila, a onda dotakla jedno mesto na zidu pored vrata.

Sačekala je tri sekunde, a onda mirno dohvatila kvaku, otvorila vrata i prošla kroz njih, tiho ih zatvarajući za sobom. Lesli se lagano uspravi.

Vrata od čeličnog lima pred njim čak nisu bila ni zaključana. Oprezno ih je odškrinuo, sa katanom u ruci.

Tišina. I goli betonski hodnik koji je savijao ulevo. Na levom zidu video je dvojna vrata, slična onima na kojima je stajao. To bi moglo značiti da

ona vode prema prostoriji u kojoj je maločas nestala ona žena... ili u prostor iznad nje.

Lesli zastade pred vratima i prisloni uho na lim. Nejasni glasovi, šum odeće... jedan čovek u nevelikoj prostoriji... došlo je vreme da se sukobi sa prvim protivnikom u toj betonskoj jazbini...

Čovek koga je zatekao nije očekivao nikakvo iznenađenje sa te strane i Lesliejev posao bio je smešno kratak. Vrh katane jedva je dotakao pršljenove na vratu, ali je to bio zahvat dostojan najvećih hirurga; ne stigavši ni da se okrene, čovek se sruči na betonski pod, refleksno trzajući nogama.

Odaja u kojoj se nalazio predstavljala je neku vrstu kabine pod svodom daleko veće prostorije, pravilnog kružnog oblika, prečnika gotovo sto pedeset stopa. Iz odaje pod tavanicom mogao se pratiti svaki pokret na podu od glatkog mermerskog, tridesetak stopa niže. I ne samo to: kroz prorez ispod širokog staklenog prozora štrčala je mitraljeska cev uperena naniže.

Još pet takvih cevi pokrivalo je prostor iz sličnih odaja pod tavanicom raspoređenih po obimu kruga; tamo se sada nalazilo pet ljudi sličnih onome koga je Lesli Eldridž trenutak ranije ubio.

Ako bi svih šest mitraljeza u istom trenutku otvorilo va-

tru u prostoriji pod njima ne bi ostalo nijedne stope koju ne bi pogodilo bar deset metaka...

Lesli se oprezno primače staklu prozora, iako je u njegovoj odaji vladala tama. Bilo je krajnje vreme da pogleda lica velikih šefova »Korporacije smrti...«

* *

Dagan se pritajeno osmehivao kad god bi mu pogled pao na oznojeno lice Nata Parkera, izobličeno maskom gneva. Ostala trojica, Majnard, Torenson i Videla izbegavali su da gledaju u Parkera. Pogledi su im bili uprti u veliki ekran na kojem su se lagano, previše sporo, smenjivali brojevi koji su označavali sekunde.

Njih petorica sedeli su u udobnim foteljama raspoređenim u polukrugu ispred ekrana na zidu ogromne kružne prostorije visokih svodova. Njeno središte bilo je osvetljeno krugom svetlosti sa tavanice; zidovi su bili u polutami, ali je Dagan doдиrom na jedno dugme mogao čitavu prostoriju preplaviti svetlošću, ako bi to poželeo.

Tih zvuk vrata i hitri koraci visokih potpetnica na mermernom podu. Bez reči klimnuvši glavom, Velma Tajler spusti se u preostalu praznu fotelju, gledajući u ekran.

— Stigla sam, ipak, na vreme — reče tiho.

Na velikom ekranu sve cifre koje su se smenjivale pretvoriše se u nule i začu se melodičan zvuk. U istom trenutku upali se crvena lampica na kameri koja je stajala iznad ekrana. Ljudi u foteljama nesvesno se ispraviše, kao da nešto očekuju. Svi sem Dagona, koji je i dalje buljio prema Parkeru.

— Dobro veče, gospodo — reče dubok, prijatan glas sa ekrana. — Vidim da smo svi na okupu. Da ne gubimo vreme... vaše izveštaje, molim...

Nelagodno ćutanje, koje Dagan proprati prezrivi osmehom. Do đavola, nije nimalo prijatno buljiti u senku bez lica na ekranu, i on je potpuno shvatao svoje saradnike. Vešto postavljeni reflektori osvetljavali su samo veliku fotelju, ruke i gornji deo tela čoveka u veoma elegantnoj odeći. Njegovu lice uvek je ostajalo u tami...

— Dakle, gospodo? — desna ruka sa debelom cigarom nestade u mraku koji je obavijao lice i pojavi se čitav oblak plavkastog dima. — Ko će prvi Dagane?

— Mislim da je trenutno najvažnije ono što Parker ima da nam kaže — osmehnu se Dagan.

— Je li? Nat?

— Pa u redu. do đavola! — besno reče ovaj, otirući znoj sa čela. — Zabrljao sam, priznajem... angažovao sam svo-

ju ekipu da sredi Bebkoka, sećate se njegovog imena, Gazda... Najzad, takva jedna akcija i bila je predviđena našim planom...

— Ali ne tako rano — odvrati duboki glas sa ekrana. — Ne tako rano, Nate... Šta se dogodilo?

— Policija je stigla previše brzo... neko je očigledno shvatio da moji ljudi nisu članovi antiterorističke specijalne jedinice... i...

— I? Glas je sada bio hladniji od leda i Dagan sa odobravanjem klimnu glavom. Gazda je znao svoj posao, ma gde da se trenutno nalazio. Mreža kablova koja je već obavijala planetu omogućavala mu je da vodi ovaj razgovor i sa drugog kraja sveta, ako bi to poželeo.

Kao i iz susedne prostorije, naravno...

— Primenio sam plan »Minus« — tiho odgovori Parker. — Policija neće uspeti ništa da dozna...

— Da! — nasmeja se Dagan. — Imaju petnaest ljudi, minus njihove glave...

— Zaveži, Dagane! Je li to sve Parker?

— Sve... — nesigurno reče ovaj.

— A ko je upao preko krova i izvukao Bebkoka? — ironično upita Gazda. — Je li, Nat?

Parker preblede kao smrt i obori pogled. Ljudi u fotelja-

ma pored njega instinktivno se pomeriše, kao da žele da se odmaknu od optuženog...

— Zna li se nešto više o tom čoveku? Dagane?

— — Ne, Gazda — odmahnu ovaj glavom. — Ja, međutim, mislim da to nije mogao da bude jedan čovek... a i »Konjić« se slaže sa mnom...

— Policija ne zna ništa više?

— Za sada ne. Međutim, inspektor Holfret formirao je specijalnu ekipu čiji je zadatak da nam uđe u trag. »Konjić« nije uspeo ništa više da dozna, očekujem da će se uskoro ponovo javiti...

Nekoliko trenutaka vladala je mrtva tišina. Dve ruke potpuno nepokretno su počivale na krilu čoveka na ekranu; cigara je lagano dogorevala u ogromnoj pepeljari pored nje.

Kao opčinjeni, ljudi pred ekranom buljili su u veliki kamen prstena na desnoj ruci i Dagan zadovoljno osmotri izraze njihovog lica. Čak i Parker je živnuo pred tom mogućnošću, gotovo nezamislivom, da se identifikuje čovek koga su svi znali samo kao »Gazdu«. Bilo je neverovatno da je postao tako neoprezan...

»Bravo, Dagane«, mislio je ovaj, čestitajući sebi u mislima. »Ovo je potez dostojan genija... ostali u ekipi dovoljno se razumeju u drago kamenje da mogu ući u trag ovako upadljivom prstenu. Neće biti la-

ko, ali će pre ili kasnije doznati da takav kamen poseduje samo jedan čovek na svetu... senator Edvards iz Teksasa!

Zadovoljno se cerio, ubeđen da je rešio jedan od najtežih problema svake zavere: bezbednost vođe. Sve dok njega smatraju samo jednim od nekolicine ravnopravnih šefova, neće biti u direktnoj opasnosti... ako neko od preostalih slučajno i dospe policiji u šake, uputiće zakon na pogrešan trag. O, da, biće mnogo sličnih tragova koji će voditi do senatora iz Teksasa, moraće da bude umešan i FBI, a dotle će Dagan već umeti da se ukloni na bezbednije mesto...

Figura sa ekrana sada je sipala niz preciznih, kratkih instrukcija koje su svi preostali gutali, potvrdno klimajući glavom, fascinirano gledajući u ekran. Dagan se nije trudio da ih sasluša; a zašto bi, kada su to bile iste instrukcije izdate manje od časa ranije putem kompjutera čoveku koji je sada u drugom delu podzemnog kompleksa tako uspešno uspevao da imitira glas i manire senatora Edvardsa.

»Ne bih noćas voleo da budem u senatorovoj koži«, pomisli Dagan. »Majnard na primer, ima veoma sposobne ljude; ako ih angažuje veoma brzo će doznati da je Edvards koliko večeras stigao u Los Angeles. Baš me zanima hoće li

imati drskosti da nešto pokuša?»

U ogromnoj prostoriji ponovo zavlada tišina. Svi su sa nelagodnošću posmatrali Parkera; bilo je upadljivo da Gazda upravo za njega nije imao nikakvo novo uputstvo, nika kvo pitanje...

— Parker! — ponovo onaj isti glas, hladniji od leda.

— Gazda, ja...

— Zaveži! Odavno te držim na oku, Parker, i danas sam konačno shvatio da nisi dorastao ovom poslu! Ni reči! Od-lazi!

Parker skoči na noge, sa nevericom na licu. Zar je moguće da će se tako jeftino izvući, da...

— Odlazi!

Gotovo trčeći Parker polete prema vratima. Dagan sa poda pored svoje fotelje dohvati tanku metalnu pločicu i prevrte je među prstima. Još koji korak za Parkera i...

Ne dižući se iz fotelje, Dagan preciznim pokretom zavrtla pločicu kroz vazduh iznad Parkerove glave.

Nesrećnik nije imao vremena ni da se začudi tom šumu; aktivirani prisustvom metala, senzori postavljeni oko vrata automatski su reagovali: snop jedva vidljivih laserskih zraka kao rešetka je presekao vazduh... i Parkerovo telo koje se sručilo na pod u gomili zadimljenih komada...

Velma Tajler vrisnu. Videla prinese ruke očima. Kao po komandi svi se okretoše ekranu.

Lice čoveka na njemu više nije bilo u tami, ali...

Dagan skoči na noge i užasno opsova... Do đavola, tamo više nije bio njegov čovek, već neko drugi... neko u potpuno crnoj odeći, sa crnom maskom na licu... sa samo dva uska proreza za oči...

I to se užasno, prazno, lice smejalo, iako se pokreti usana nisu videli... iz skrivenog zvučnika jasno je dopirao dubok, grohotan smeh čoveka koji je zadovoljan obavljenim poslom...

— Proklet bio! — zaškrguta zubima Dagan. — Umrećeš za ovo užasnom smrću!

Njegovi prsti hitro preleteše preko niza dugmadi ugrađene u naslon fotelje... na okruglu prostoriju spusti se mrkli mrak.

* *

Ma koliko ga zanimala instrukcije koje je Gazda »Korporacije smrti« imao da izda svojim potčinjenima, Leslie Eldridž nije imao vremena za to. Glas, govor, pokreti, sve to je neodoljivo podsećalo na senatora Edvardsa i on je želeo da ga pre ščepa za gušu. Istina, slika koju je video na ekranu mogla je dolaziti i sa drugog kraja kontinenta, ali je on znao da je Edwards u Los Angelesu...

a ako je već tu, zbog čega ne bi bio i u neposrednoj blizini...

Poleteo je praznim kružnim hodnikom, ne dopuštajući sebi ni najmanji šum, iako je bio uveren da nikog još ne zna za njegovo prisustvo. Iza zatvorenih vrata malih kabina petorica ljudi svakako su čekali kraj svojih mitraljeza da na nečiji znak zaspu dvoranu kišom olova; nijedan od njih neće izaći u hodnik pre nego što sastanak bude završen...

Zastao je na mestu gde se ispod betonskog poda otprilike morao nalaziti onaj veliki ekran. Da, upravo ono što je očekivao: gusti splet kablova provlačio se iz poda hodnika da bi preko tavanice prešao na suprotnu stranu, iznad novih metalnih vrata obojenih zaštitnom crvenom bojom.

Vremena za oklevanje nije bilo: on odlučno pritisnu kvaku i vrata se bešumno otvoriše.

Betonska prostorija, slična svima koje je do sada video, golih zidova. Na samoj sredini velika fotelja koja je potpuno zaklanjala čoveka u njoj, ispred nje televizor na kojem je bila postavljena kamera i nekoliko vešto razmeštenih reflektora.

— Odlazi! — zaurao je u tom trenutku čovek iz fotelje. — Odlazi!

Leslijeve usne razvukoše se u osmeh. Te reči, naravno, nisu bile upućene njemu, već figuri na ekranu koja je nespreno potrčala prema vratima. Ali, šta je to jedan od ostalih bacio za njim...

Nije bilo vremena za razmišljanje o onome što bi se dogodilo da je bezglavo jurnuo kroz ta opasna vrata sa svim onim metalom na sebi i katanom u ruci; trebalo je hitro reagovati, jer je pažnja petoro ljudi bila usmerena prema zidimljenim ostacima čoveka na betonskom podu...

S leđa, preko naslona fotelje, šćepao je Gazdu sa obe ruke za vrat i zavrtlao ga ostrim pokretom u pravcu betonskog zida. Kratki let završio se tupim udarom; telo skliznu na pod i ostade da leži nepomično preko gomile izukrštanih kablova.

Zauzimajući njegovo mesto, Lesli je bio gotovo razočaran: zar je moguće da je obračun tako brzo gotov; da je taj moćni Gazda toliko slab fizički da neće biti nikakvog zadovoljstva u borbi sa njim...?

Žena čije je lice na ekranu jasno video vrisnu kada se okrenula kameri. Lica zagledana u njegovu sliku bila su na trenutak toliko smešna da se morao grohotom nasmejati, zaboravljajući na osetljivi mikrofon iznad sebe.

»Nikakvi ovo protivnici nisu«, prolete mu kroz glavu«. »Gotovo su okamenjeni od straha...«

Ne... onaj visoki, vitki čovek izvanredno brzih pokreta, onaj koji mu je kroz zube dobacio psovku... on bi mogao postati opasan protivnik. Zbog čega dodiruje naslon fotelje? Da nije...?

Ekran ispred Leslija se naglo ugasi i on skoči na noge. Do đavola, borba još nije završena... mora blokirati izlaz iz okrugle dvorane pre nego što ptičice izlete iz zamke!

Ipak, na trenutak je morao zastati kraj nepokretnog tela na podu. Lice je bilo izobličeno iznenadnom smrću, ali sumnje nije moglo biti... to nije bio senator Edwards...

Poleteo je vratima, ali ga urođena opreznost natjera da zastane pred njima. Teški koraci, glasovi puni uzbuđenja... zar je moguće da su čuvari »Korporacije smrti« tako brzo reagovali na znak za uzbunu? Da li ga čekaju na drugoj strani sa podignutim oružjem?

Haragei je govorio suprotno i Lesli iskoči u hodnik, automatski se priljubljujući uza zid. Tri čoveka u tamnim uniformama, sa automatskim puškama u rukama trčali su prema zavijutku, okrenuti leđima.

— Policajci, do đavola! — dahtao je jedan od njih. —

Kako su samo uspeli da prodru u podzemni kompleks?

Bat njihovih koraka izgubi se iza krivine, ali Lesli nije imao drugog izbora nego da krene za njima. Još uvek je mogao stići do izlaza iz okrugle dvorane, ali su zato tu trojica morala da umru... kao i svako drugi koji mu stane na put...

Pristigao ih je kao nečujna smrt u času kada su oprezno izvirivali kroz ulazna vrata hodnika, prema metalnim stepenicama. Jedan od njih svakako je bio obdaren retkom osetljivošću. Dospeo je da se okrene i ugleda Leslija, čak da vikne...

— Hej... — bili su to poslednji glasovi koji su prošli kroz grkljan presečen preciznim udarcem katane. Ali su druga dvojica već podizali svoje puške, njihovi prsti grčili su se na obaračima...

Ono što se dogodilo teško je objašnjivo; ali čovek koji dovoljno poznaje zakone kretanja metaka izbačenih iz cevovatrenog oružja i ima dovoljno brzine i hladnokrvnosti, može da izbegne rafal ispaljen iz neposredne blizine.

Lesli Eldridž je to mogao, jer je obuka ninde pripremala ljude za upravo takve neverovatne poduhvate. Dva munjevit pokreta, levo i desno, dva kratka zamaha mačem koji je sa smrtonosnim zvukom rezao vazduh. Rafali ispaljeni iz dve puške bili su kratki, jer ljudi

iza njih nisu imali više vremena da pucaju...

Izletevši na odmorište, Lesli odahnu. Sva kola još uvek su bila na mestu, vrata od skupog drveta čvrsto zatvorena. Oni koje je tražio, još uvek su se nalazili u okrugloj dvorani iz koje, nadao se, drugog izlaza nije bilo...

Potmuli pucnjevi povremeno su dopirali iz hodnika za automobile; ma kako da se policija ovde stvorila, neće biti lako da proдре u središte kompleksa. Put kojim je Lesli došao svakako je bio jedini; odlučan čovek sa puškom u rukama mogao je zaustaviti čitavu četu policajaca u uskom betonskom hodniku koji nije pružao nikakav zaklon.

Preletevši stepenice, Lesli se zaustavi pred drvenim vratima. Znao je šta ga iza njih čeka, ali nije oklevao ni trenutka; zbacio je svu odeću sa sebe jer bi mu uklanjanje oružja skrivenog pod njom oduzelo suviše vremena, i oprezno prislonio katana u koricama o zid. Nije voleo da se rastaje sa svojim oružjem, ali drugog izbora nije bilo... stežući u šaci nekoliko sitnih, okruglih predmeta on dotiče zid na onom istom mestu gde ga je nešto ranije dotakla žena u uskoj haljini.

Tri sekunde. On mirno otvori vrata i prekorači užasne ostatke koji su ležali iza njih. Sve-

tlo je ponovo bilo upaljeno, na isti način kao i pre, osvetljavajući samo središte glatkog poda.

Smeh je odjeknuo prazno u velikoj betonskoj komori. Glasovi koje su emitovale Daganove glasne žice nimalo se nisu slagali sa odlukom koja mu se čitala ni licu...

— Kao što vidiš — reče — sada se ja smejem, prijatelju...

Ninđa stupi korak napred, dopuštajući da mu lice izađe iz senke. Nije bilo potrebno da se osvrće jer je smrt pretila s predla koliko i otpozadi. Opušteni prsti nisu drhtali.

— Da li si siguran da se poslednji smeješ...

Dagan se nasmeja ponovo... okrutno, kratko, svestan činjenice da će jedan polkret njegove ruke doneti smrt nenaoružanom čoveku na sredini gole betonske prostorije...

Četvoro ljudi stislo se iza njega uza zid, kao da traže zaštitu od onoga koji je pokazivao da je jači i spretniji od njih. Videla se pribrao prvi.

— Šta čekaš, Dagan? — zavrta. — Naredi da pucaju! Odmah naredi!

— Polako — cerio se Dagan. — Nije lepo ubiti čoveka koji nam se još nije ni predstavio. Gde ti je vaspitanje, Videla? Imaš malo obzira i prema našoj dami... Velma, kako ti se dopada ovaj primerak pred nama?

— Ubij ga, Di Di — stenjala je ona. — Ubij ga... čuo si šta su javili sa ulaza... policija već prodire u hodnik, moramo da bežimo!

— Policija neće tako brzo uspeti da prođe naše prepreke, ne brini... a uvek nam ostaje i rezervni izlaz. Hajde, prijatelju, govori ko si!

— Moje ime nije važno — sleže Lesli ramenima.

— Šta tražiš ovde? Kako si uspeo da uđeš?

— Suviše pitaš. Nema razloga da ti odgovorim, uostalom...

— O? Dagan podiže obrve. — A zašto to?

— Zato što ćeš uskoro biti mrtav.

Daganov osmeh ovoga puta zazvučao je šuplje. U očima mu se po prvi put pojavio strah. Čovek koji je nenaoružan prodro u njegovu jazbinu i još imao hrabrosti da preti morao je imati još nekog asa u rukavu... mada ovaj pred njim nije imao čak ni rukava.

— Ko si ti? — prošikta.

Leslijev mozak je užurbano radio. Sve ono što je do sada uspeo da dozna govorilo je da članovi bande nemaju poverenja jedni u druge. A to se uvek dalo iskoristiti...

— Pre nego što ti kažem — osmehnula se Lesli. — Hoću da ti meni odgovoriš na jedno pitanje? Ko je vaš Gazda?

— Video si ga? — iscreri se Dagan. — Ubio si ga, zar ne?

— Jesam, ali on nije bio Gazda... mislim da bi tvoji prijatelji voleli ovo da čuju: na ovom ekranu gledali ste dobro uvežbanog glumca koji je veoma vešto odigravao svoju ulogu. Neko mu je izdavao instrukcije, svakako. Da, još nešto: on se nalazio svega dvadesetak stopa iza ovog zida tamno...

— Di Di! — uzviknu žena. — Nije moguće da si ti...

Tri muškarca sporazumela su se jednim pogledom. Stežući pesnice krenuli su prema Dagadu laganim pokretima.

— Proklet bio! — ovaj zaškruta zubima izmičući korak nazad. Podigao je ruku. — Ne prilazite... narediću mitraljescima da pucaju!

Taj jedan korak bio je koban za Daganu. Lesli je munjevitom brzinom skočio na nje, ščepao ga za vrat i povukao nekoliko koraka nazad, do jedinog mesta koje je bilo u mrtvom uglu, zahvaljujući tome što je jednog od mitraljezaca eliminisao. Još u skoku njegova ruka bacila je naviše minijaturnu eksplozivnu kuglicu koja je nepogrešivo pogodila svetiljku na tavanici...

U okrugloj dvorani po drugi put za kratko vreme zavlada tama, propraćena snažnom eksplozijom i vriškom gospođe Tajler...

Priljubljen uz betonski zid, stežući Daganu pod sobom, Le-

sli se grčio pitajući se da li je njegov proračun bio dobar. Da...

Nagli pokreti ljudi, Lesliejev skok, eksplozija i mrak koji je potom zavladao; sve to je previše za već napete nerve petorice mitraljezaca. Jedan od njih svakako je nesvesno pritisnuo obarač; drugi su reagovali instinktivno... bilo kako bilo, dvoranu je zasuo užasni pljusak olova, prigušujući svaki drugi šum...

Pri brzini gađanja koju imaju savremena automatska oružja, čak i najduži redenik ispali se za veoma kratko vreme. Leslie Eldridž ispravio se u iznenadnoj tišini i ritnuo nogom čoveka pred sobom.

— Ustaj! Igra je završena... ti si bio Gazda od početka, zar ne?

Dagan se uspravljao polako. U tami, Leslie je opazio dve vatrene tačke, njegove oči... oči zveri...

— I to sam još uvek — cerio je Dagan kroz zube. — Ubiću te!

— Kako? Golim rukama? — nasmija se Leslie. — Uostalom pokušaj!

HARAGEI!

Dejvid Dagan bio je zver, užasna zver hitrih pokreta i žedna krvi. Da haragei nije na vreme upozorio Leslija, on bi bio izgubljen. Oštro sečivo prosto je svega nekoliko milime-

tara od njegovih grudi. Leslie hitro odskoči u stranu, pokušavajući da u tami pogodi naredni Daganov pokret.

— Gde si, proklet bio? — režao je ovaj. — Iznenadio sam te, a? Nije ti palo na pamet da nož može biti od tvrde plastike... i ništa manje opasan od pravog...

Lesli se osmehnu. Dagan iapik nije bio toliko opasan koliko je mislio... zaboravio je da u tami mora biti i tih... šapat je dopro sa onog mesta... Dagan je verovatno malo zgrčen, sa nožem u desnoj ruci i lagano se šunja napred, opipavajući pod vrhovima prstiju noge...

»Kako?«

Bila je to poslednja kratka pomisao u Daganovom mozgu kada je na trenutak shvatio da umire. Udarac je stigao iz mraka, ali nindi svetlost nije bila potrebna: vrh njegovog bosog palca nepogrešivo je pogodio grudi, razneo rebra i smrvio srce zveri pred sobom...

Lesli Eldridž duboko udahnu, umirujući napete nerve. Ipak, trebalo je što pre otići odavde, iz zadaha barutnog dima, ustajalog vazduha i krvi... mnogo krvi...

Izašao je i laganim pokretima navukao svoju odeću, vrteći glavom. Taj Dagan zaista je bio zver i on je osećao zadovoljstvo čoveka koji je učinio uslugu drugima smrskavši

glavu otrovnici koja mu se našla na putu...

* *

Inspektor Holfret oprezno pomoli glavu iza ugla.

— Ne pucaju više — prošapta. — Mora da su umakli na drugu stranu.

— Izabrali ste najgori način da proverite da li će pucaati — nasmeja se Tabasko Pit. — Vaša glava nije tako sitna, meta...

— Ti zaveži! — zareža Holfret. — Kejne, hoćemo li...?

— Što da ne? — sleže ovaj ramenima. — Kad ti kažeš da ne pucaju, onda sigurno ne pucaju. Ali ti ideš prvi...

Holfret se okrete Tabasku.

— Još uvek ne znam da li treba da te uhapsim — režao je, — iako mi po drugi put pomažeš u gužvi... kako si se samo stvorio ovde, do đavola?

— Zaboga, inspektore — osmehivao se plavokosi — o tome ćemo razgovarati sutra, u vašoj kancelariji, uz viski i kafu. Vrlo dobro znate da sada nemamo vremena za saslušavanja...

— Znam. Ali mi sada nećeš umaći kao onda... da se nisi usudio da se odvojiš od mene?

— Ja? — začuđeno zinu Tabasko. — A zašto bih? — Do đavola, uvek sam čeznuo da vidim jednog velikog policajca u akciji!

Pognuti, sva trojica su oprezno krenuli hodnikom koji je vodio prema neobičnom liftu. Pogledi su im bili uprti u osvetljeni pravougaonik pred njima, jedino mesto odakle je mogla doći opasnost. Nikome od njih nije ni na pamet padalo da ispita tamni prostor ispod same tavanice...

Izašli su u osvetljenu prostoriju i zbunjeno se zgledali. Odavde se, naizgled, nije moglo dalje. Holfret nešto procedi kroz zube i počea pištoljem po glavi.

— Šta je to? — trže se Kejne.

— Šta?

Ovaj umorno odmahnu rukom.

— Ništa, do đavola... učinilo mi se da sam video neku seniku u hodniku iza nas, ali sada tamo nema nikog.

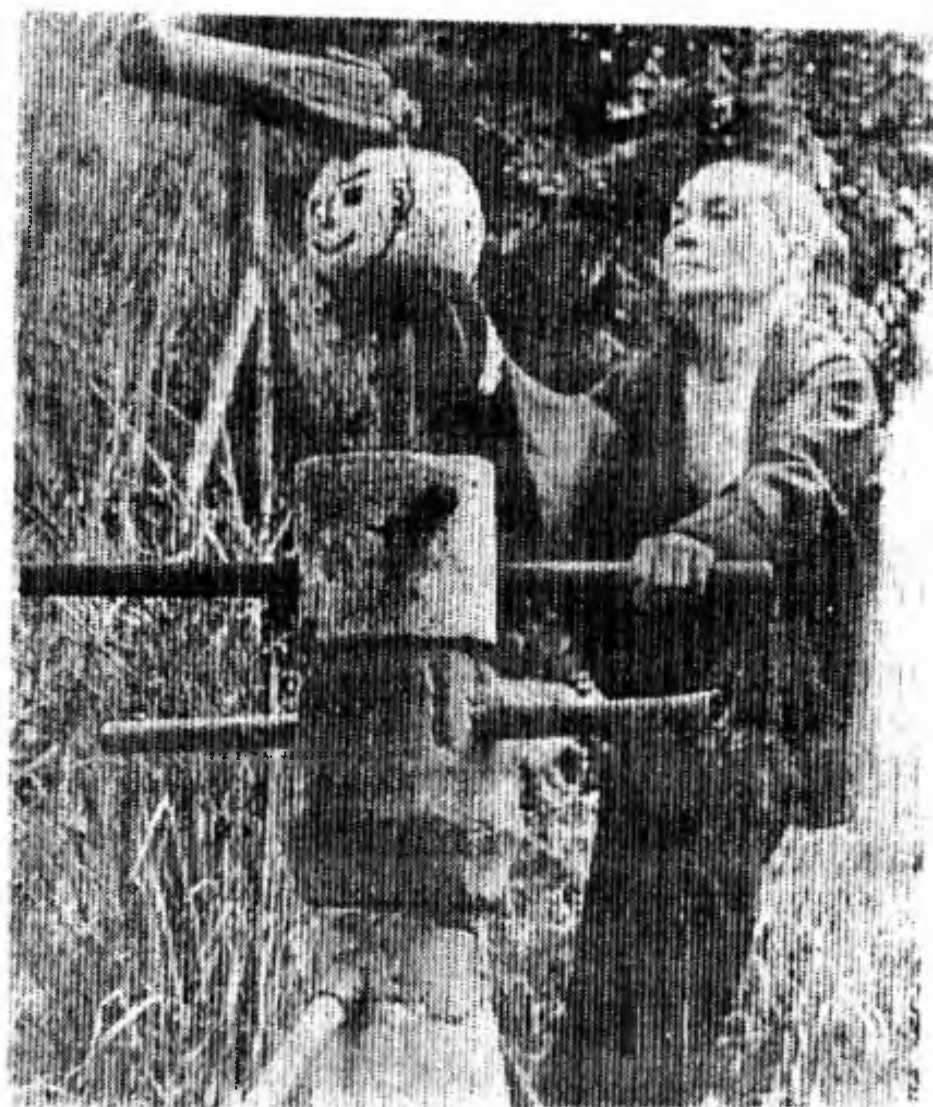
Tabasko Pit se iscrpi, pazeći da policajci to ne vide. I on je video tu seniku, ali je znao šta predstavlja...

Ninđa je već bio na putu koji je iz jedne opasnosti vodio u drugu.

KRAJ

NOVO!

KARATE-DO METODE TRENINGA

Prvi put štampane i detaljno objašnjene 22 metode treninga šaolin kung fua, treninga čeličnog dlana, vežbe disanja i koncentracije, pet pesnica unutrašnjeg kung fua (tigar, zmaj, zmija, ždral i leopard), kinesko-okinavljanske metode vežbanja sa tegovima i opremom, itd.

Knjiga ima više od 120 fotografija. Cena knjige 350 din. Adresa: KINESKI BOKS, Ravanička 9, 11000 Beograd. Plaćate pouzećem.

U oktobru »Ninđa« 17

U ORBITI SMRTI

Orijentacija u prostoru nikada ni za jednog nindua nije predstavljala problem ... ali još nijedan ninđa nije morao da se orijentiše u ovakvim uslovima ...

Po ko zna koji put morao je da prizna sebi da protivnici imaju sve adute u rukama. Sve, sem onog najvažnijeg ... još uvek nisu znali da imaju posla sa nindom!

Stisnuvši zube, on se baci na posao. Osećaj za vreme, razvijen do krajnjih granica, činio je izlišnim poglede na crveni brojčanik koji je nemilosrdno odbrajao desetine sekundi, deliće vremena koji su ga, korak po korak, približavali sigurnoj smrti...